

ΑΣΤΕΛΑΣΟΝΜΕ

Υποψήφιοι 'Ακαδημαϊκοί

Διά την κενωθείσαν έδραν της Φιλολογίας εις την 'Ακαδημίαν παρουσιάσθησαν πολλοί και διάφοροι υποψήφιοι.

Παρουσιάσθη έν πρώτοις ένας δασύτριχος γενειοφόρος, τόν οποίον όταν ήρώτησαν τί παραγωγήν έχει νά παρουσιάσῃ, ἀπήντησε: "Ο,τι και τόσοι άλλοι συγγραφείς, δηλαδή... τ ρ ι χ ε ς. Καί έδειξε τά γενεία του.

Παρουσιάσθη έπειτα ένας μαθητής, ό οποίος έ-δῆλωσε: "Εγώ είμαι ανώτερος Μ α λ α κ ά σ η ς.

Κατόπιν προσήλθε ένας παίκτης του 'Ιπποδρόμου, τόν οποίον ήρώτησαν:

—Τί είσθε σεις; ποιητής;
"Οχι, π ε ζ ό ς, απήντησε. Π ε ζ ό ς κάθε Κυριακή από τό Φάληρο μέχρις 'Αθηνών.

Τέλος έπαρουσιάσθη, γιά νά διεκδικήσῃ την έ-δραν της 'Ακαδημίας ένα... τσιγάρο του Καραθά-σση, τόν οποίον προσέκομισε και ουστατική έπιστο-λήν του κ. Ξενοπούλου.

Η έβδομάς των υπολοίπων

Κατά πληροφορίαις έκ Μόσχας, ό πρόεδρος του στρατοικείου, τόν οποίον έδικασε τόν Μπουάριν και τούς λοιπούς, έδῆλωσε:

—Κάμνομεν ό,τι ακριβώς και τά έμπορικά κατα-στήματα των 'Αθηνών. "Εχομεν και ήμεις έδω τήν « έ δ ο μ ά δ α τ ῶ ν ὑ π ο λ ο ί π ω ν »... στρατη-γών και πολιτικών.

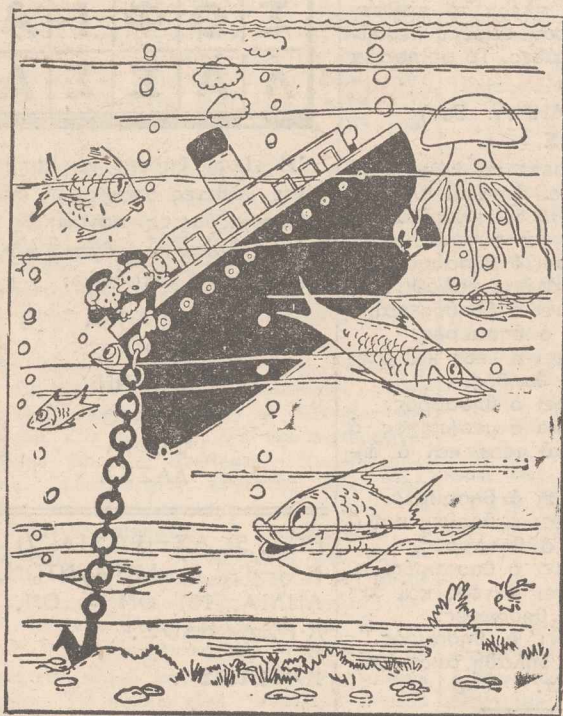
Αίτησις παροχής συναλλάγματος

Ο κ. Γ. 'Ασπρέας έζήτησε την παροχήν συναλ-λάγματος, γιά ν' αποστείλῃ άλλους «πέντε "Ελλη-νες εις την 'Αφρικήν". Ο έκ τών προηγουμένων θυ-μάτων του κ. Μάνος Τζαφορίκας μιάς έδῆλωσε κα-τηγορηματικώς, ότι άρνείται νά ξαναπάῃ.

Διά τίς νοικοκυρές

Γιά νά βάψετε ένα ρούχο σας κόκκινο, άρκεί νά τό θυθίσετε μέσα σ' ένα κουβά γεμάτον μέ νερό της... έ ρ υ θ ρ ά ς θαλάσσης.

Γιά νά καθαρίσετε γρήγορα τίς πατάτες σας, άρκεί νά τίς στείλετε εις τό στρατοδικειόν της Μό-σχας, όπου είνε ειδικοί εις τό... κ α θ ά ρ ι σ μ α.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΙΟΥ.

—Μά δέ μοῦ λές, γιατί θουλιάζομε;
—Η άλυσίδα είνε κοντή και άντί νά τραβήξομε την άγκυρα, μάς τραβά έκείνη.

Χαίρε

Τώρα που οι χαιρετισμοί στις εκκλησίες ψάλλονται κι' οι ευλαβείς χριστιανοί θρησκευτικώς αγάλλονται καταλαμβάνονται κι' έγω απ' τους διαλογισμούς μου και θα συνθέσω αθωοί χαιρετισμούς δικούς μου.

Χαίρε τσιγάρο μου φτωχό, και σὺ και τὸ καλό σου που λόγω ἡ ἀνέχειας, ἔγινε... δημόσιό σου. Χαίρε και σὺ, ὠ ρ ά φ η μου, που μένεις μοναχός σου και που με θλέπεις τακτικά μονάχα... στ' ὄνειρό σου. Χαίρε και σὺ λαχείο μου, που από την κληρωτίδα δεν ἐγῆκες, ὅπως εἶδα ἀλλὰ τὸν δόλιο μ' ἀφήσες πάλι στην ἀμασία ἐνῶ θά ἔπρεπε νά θ γ ῆ ς, παίρνοντας... Μαγνησία.

Χαίρε και σὺ ὠ γ α λ α τ ά, που ἡ μορφή σου ἔχει. Τί ἀνάγκη ἔχεις; Ο Θεός πάντα γιά σένα... θρέχει Χαίρε, ὠ Οὐλέν, που δροσίαι μιάς δίνουν οἱ κρουνοί (σου) μιά που μάς...καίνε ὕστερα, ἄχ! οἱ λογαριασμοί σου. Χαίρε και σὺ, ὠ Πάουερ, σέ σένα δίχως ἄλλο τὸν ὕμνον τὸν... ἀ κ ά θ ι ο τ ο ν μέσα στο τράμι θά (ψάλλω). Χαίρε γιατρέ της γειτονίας, τὸν πῖλο μου σοῦ θά σέ καλέσω σίγουρα, σάν θέλω νά... πεθάνω.

Χαίρε Πανεπιστήμιον, που ἀντί διπλωματούχους ἐγάζεις... συνταξιούχους. Χαίρε και σὺ 'Αρσάκειον, λαῶν ὥσπερ ὁ "Αδης σέ σένα θάθελαι κι' ἐγὼ νάμην... 'Αρσάκειός της. Χαίρε ὠ Περθεανά μου, τὸ κλέος τοῦ αἵωνα μιάς που τόσα χρόνια... π α ρ θ ε ν ῶ ν ἔγινες μέ τὸ ζόρι ἡδῶ... γεροντοκόρη. Χαίρε Βρεφοκομείον μιάς, που ἔχεις ἔρμια διότι σοῦ πήρε τὰ μ ω ρ ά, ὅλα ἡ... 'Ακαδημία.

Χαίρετε ὅλοι οἱ φίλοι μου, ἀπὸ Ψυρρή ἕως Πλάκα που σάν με ἰδῆτε στρίψετε, φοβούμενοι τήν... τράκα. Χαίρε πλατεία τοῦ Ψυρρή, δικό σου εἶμαι θρέμμα σάν σέ πατὼ αἰσθάνομαι φαγοῦρα εἰς τὸ αἷμα. Χαίρε μπαρμπέρη μου, εἰς σέ, θά πὼ ταγκό νο- (κτοῦρνο) δασάκι με ξυρίζεις καλά με συγυρίζεις καὶ θγάξεις ἀπ' τὰ μούτρα μου... γιουθεταί γιά τὸ (φούρνο).

Χαίρε γειτονοπούλα μου που τάχεις πάρει ὅλα μου Σάν μιά μαντόνα ἰδανική εἰς τὴν ψυχὴν μου μένεις με συγκινεῖς θαύματα, τὰ πόδια σου σάν πλένης. Μά αὐτὴν τὴν συγκίνησιν, τὴν ἔκτακτῃ, τὴν φῖνα μου τὴν χαρίζεις μοναχά μιά φορὰ τὸν μῆνα.

Χαίρε σεις, ὠ 'Ισπανοί, λευκὸν κι' ἀράβων μίγμα μέινετε σας παρακαλῶ ἔστω... δυὸ τρεῖς γιά δείγμα. Χαίρε Κινέζε Τσαγκ-Κάι-Σεκ στρατάρχα ἀπ' τοὺς (λαμπρούς) χαιρετισμούς σοῦ στέλνομε, ἐγὼ και ὁ Νέγκους. Ο ΜΑΓΚΑΣ

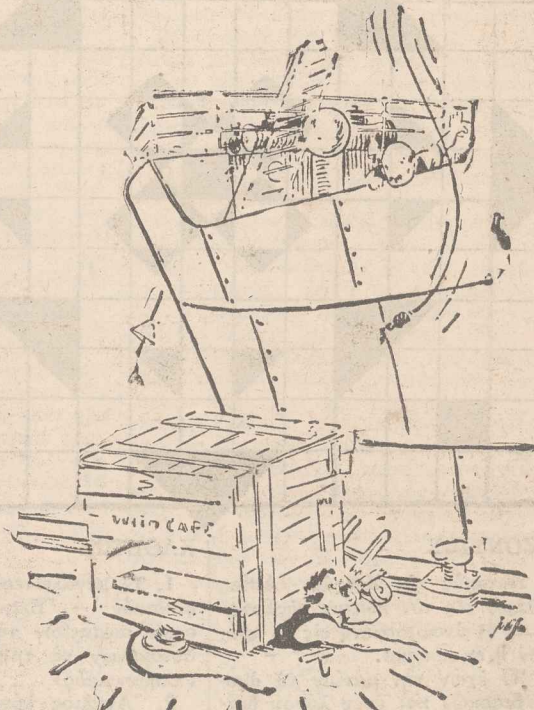
Θλίψις

Προχθές τὸ Ψυχασάββατο, ἡμέρα τῶν νεκρῶν πολλοὺς νεκροὺς μνημόνευσα με ὕψος θλιβερόν. Ἐν πρώτοις ἐνθυμήθηκα, τὸ δόλιο τὸ παλτό μου που στὸ Δημοπρατήριό τὸ πήρα στὸ λαϊμό μου. Τότε τ' ἀποχωρίσθηκα με τὴν ψυχὴν χαρμόσυνον μὰ χθές με θλίψιν τοῦκαμα ἐτήσιον μνημόσυνον. Ἐπίσης ἐθυμήθηκα τὸ δόλιο μου καπέλλο που πώχασα ἀπὸ καιρὸ δίχως κι' ἐγὼ νά θέλω. Εἶχε παλῆσσει τὸ φτωχὸ εἰς τρόπον φοβερόν σέ ἕναν κῆπο εὐάνθη τὸ ἔρριξα ν' ἀναπαύθῃ εἰς... τόπον γ λ ο ε ρ ὶ ν.

Γὰ κλάμματα με πήρανε καὶ τῆς καρδιᾶς οἱ πόνοι, γάν σκέφθηκα με σπαραγμό κάποιο μου πανταλόνι. Μιά μέρα τὸ κακόμοιρο, νοῦπε με τρόπο ἥπιο: «Ἐγέρασα μωρὲ παιδιά... σαράντα χρόνια τρύπιο. Θέλω κι' ἐγὼ αἰώνιον ὕπνον γλυκὺν νά πάρω στῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρρο».

Ὅλα αὐτὰ ἐσκέφθηκα με ὕψος θλιβερόν, προχθές τὸ ψυχασάββατο ἡμέρα τῶν νεκρῶν.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

—"Ε, τζῶν: Πρόσεξε, όταν θά σηκώνεται τὸ κιθώ-τιο. Περιέχει γισαλικά.

Η Γκάρμπο εἰς τὴν Ρώμην

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εὐρίσκειται εἰς τὴν Ρώμην ἢ μάλλον ἡ Ρώμη εὐρίσκειται εἰς τὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Ὅλοι οἱ Ρωμαῖοι ἔσπευσαν νά ἰδουν τὴν μεγάλην καλλιτέχνισσά, ἡ ὁποία ἐδῆλωσε:

—Ετοιμάζω τὴν νέαν ταινίαν μου, εἰς τὴν ὁποίαν παίζω τὴν ζωὴν τῆς Ἐλεονώρας Ντοῦζε. Μ' αὐτὸ τὸ ἔργον θά συγκινήθουν μεγάλοι και μικροὶ και θά χύσουν ἄφθονα δάκρυα. Καὶ ἔχετε γιὰτί; Διό-τι εἰς τὴν τελευταίαν σκηνὴν τοῦ ἔργου ξεφλουδίζω...κρεμμύδια.

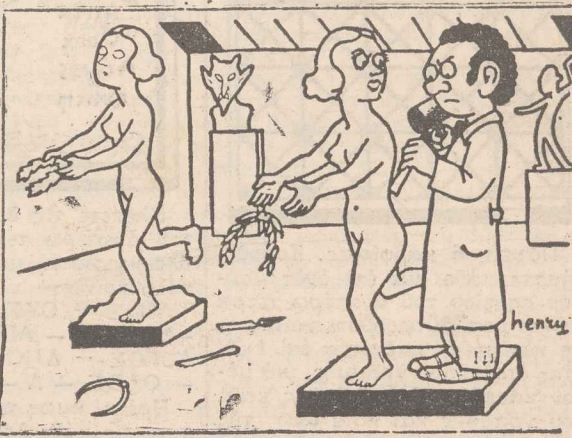
Συνεστήθη μεγάλη ἑταιρεία με κεφάλαια πολ-λῶν ἑκατομμυρίων πρὸς παραγωγὴν μανδηλίων διά τούς θαυμαστάς τῆς Γκρέτας Γκάρμπο.

Μικραὶ ἀγγελίαι

—Συμπολίτης προσφέρει τὴν μύτην που εἰς τὴν 'Αρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν, ἵνα διενεργηθῶν ἐντός αὐτῆς ἀνασκαφαί.

—Κουτσομπόλα κυρία προσφέρει δωρεάν τὰς ὑ-πηρεσίας τῆς εἰς οἰκογενείας, που ἔχουν πολλὰ ἀ π λ ο τ α.

—Μήτηρ ὠραίας κόρης, προκειμένου νά ψήσῃ γάρια, ζητεῖ γαμπρόν, γιά νά τοῦ... ψήσῃ τὸ ψάρι στὰ χεῖλη.

Ο ΑΦΗΡΜΗΜΕΝΟΣ ΓΛΥΠΤΗΣ

—Μά πρὸς θεοῦ, κύριε, τί κάνετε; Δέν είμαι τὸ ἀ-γαλμα ἐγὼ, είμαι τὸ μοντέλλο!

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

Ἀθήναι
19 Μαρτίου 1938
Ἔτος Β' Ἀρ. φύλλου 78

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Ἐξωτερικόν Δελτίον

Ταξιδί εἰς τὴν Ἀραβίαν
που σιγά-σιγά συγχρονίζεται

Παύλου Παλαιολόγου
Ἡ χαρούμενη Βιέννη

Γρ. Ξενοπούλου
Ὁ τρελλός με τοὺς κόκκι-
νους κρίνους (Διήγημα)
Ν. Πετμεζά — Λαύρα
Ζητιάνοι βαθύπλουτοι

Σωτ. Σκίπη
Ἀνοιξιάντικο ζῆπνημα

Τὸ κυνήγι τῶν καρχαριῶν
Μία δραματικὴ ἀφήγησις τοῦ
ἐξερευνητοῦ Μπραῖκ.

Τὸ γηροκομείον
Ἐνα ὠραῖον ἔργον τῆς ὀρ-
γανωμένης φιλανθρωπίας

Μιχ. Κυριακίδη
Δύο Πολανοὶ καλλιτέχναι

Ἀσμη. Γαλαμᾶ
Οἱ Ἕλληνες ἄρχισαν νά ἀ-
γαποῦν τὸ νερό

Τὸ παραμῦθὸ τῆς Σταχο-
πούτας
Γυρίζεται εἰς φῖλμ ἀπὸ τὸν
Ντιόνεϋ

Τὸ ὄπλο τοῦ συζύγου
Ἐνα συγκινητικὸ διήγημα
τοῦ Α. Τοῦχωφ

Κατοικεῖται ἡ σελήνη
Οἱ ἰσχυρισμοὶ ἑνὸς ἀστρο-
νόμου

Πῶς και γιὰτί κελαιδοῦν τὰ
πούλια
Μελέτη τοῦ κ. Ρ. Κράους

Ἡ ψιττάκωσις
Μία φοβερά νόσος που μετα-
δίδεται και στοὺς ἀνθρώπους

Καταργεῖται ἀπ' ὅλες τίς
χώρες ὁ φερετζές
Ἐνας ὕμνος πρὸς τὴν ἀνα-
τολίτικὴν μουσικοπάθεια

Σχολὴ ἀκροβατῶν
Πῶς μαθαίνει κανεὶς νά ἔλ-
πικινδύνως...

Ὁ γάτος με τίς 9 οὐρές
Ἐνα μεσαιωνικόν βασανιστή-
ριον που εἶνε ἐν ἰσχυρῇ ἀκμῇ
εἰς τὴν Ἀγγλίαν

Ἡ παγίδα τοῦ Λύκου
Ἐνα ὠραῖο περιπετειώδες
διήγημα

Ἀνέκδοτα, διηγήματα, μυθι-
στορήματα, σελις τῆς μόδας,
περιεργα, εὐθμοὶ διάλογοι
και πρωτότυπος εἰκονογρά-
φισ.

Ἐκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γούλια

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

74604 78075

★

★

★

★

★

★

✱

★

Key words: aging; cognition; memory; personality

မိမိ

5

 $\lambda \in \mathbb{R}$

5

100

HOTEL

και θείας ἀναστάσεως...

ΕΡΘ

2

11

★

★

★

✱

Алжир

★

✱

60

DEW

100

ΠΛΟΥΣΙΟ
ΖΗΤΙΑΝΟ
Τοῦ κ. Λαύρα

Η χαρούμενη Βιεννή

“Ένας νοερός νοσταλγικός περίπατος στην πολιτεία της φαντασίας

ROSMETEA

ΕΥΠΝΗΜΑ
ΑΝΟΙΞΕΩΣ
Τοῦ κ. Σ. Σκίππ

Ἡ ἐπιμονή; Γιατὶ ἡ σκέψι σου
τρέχει ἐλεύθερα στὰ πράσινα πε-
ριβόλια τῆς νιότης σου;

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό πνεύμα των
μεγάλων ανδρών

Ο Μιραμπώ, ο περίφημος ρήτωρ της γαλλικής επανάστασης, είχε ένα μικρότερο αδελφό, ο οποίος διέπρεψε στην αρχή ως αξιωματικός. Κατόπιν λίγο πρό της έκρηξης της επανάστασης οι ευγενείς της επαρχίας Μαμουζέν τον έστειλαν ως αντιπρόσωπό τους στη Συνέλευση στο Παρίσι, όπου ο νεαρός Μιραμπώ δεν έκανε άλλο παρά να μεθά καθημερινός. Καθώς μάλιστα ήταν παχύσαρκος, μερικοί από τους βουλευτές για να τον ξεχωρίσουν από τον αδελφό του τον αποκαλούσαν «Μιραμπώ-Βαρέλι».

Μιά μέρα λοιπόν, που ο μεγάλος αδελφός τον μάλωνε γιατί ήταν μέθυσο, ο Μιραμπώ-Βαρέλι του απάντησε:

«Τι θέλεις να σου κάνω; 'Αν όλα τα ελαττώματα της οικογενείας μας, μονάχα αυτό μου άφησες...»

Τελευταία ερωτάστηκε στη Γαλλία οι πενηνταεπτάχρονοι από τους βασάνους του περιήγηση ζωγράφου Ντεγκά και επί τη ευκαιρία αυτή, δημοσιεύθηκαν πολλά ανέκδοτα του.

Μεταξύ των άλλων, δημοσιεύθηκε και το εξής:

Μιά μέρα, ο Ντεγκά παρακολούθησε τον πλειστηριασμό ενός πίνακος του που δεν είχε πωληθεί προ ετών για ένα κομμάτι ψωμί και πουλήθηκε εκείνη την ημέρα, για λογαριασμό, διχί πενήτα του ζωγράφου, αλλά του κατόχου του αντί τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Ο ζωγράφος, λοιπόν βλέποντας το τεράστιο ποσό που είχε πουληθεί ο πίνακας του, κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του και είπε:

«Είμαι σαν ένα αλόγο που κερδίζει στις κούρες. Ο ιδιοκτήτης του κερδίζει χιλιάδες, αλλά ο σάνος της τροφής του αλόγου δεν γίνεται περισσότερος. Κι έπειτα από λίγο πρόσθεσε:

«Μπορεί εκείνος που ζωγράφισε αυτόν τον πίνακα να μη είχε ήλιους, αλλά αυτός που τον άγγαρε σε τέτοια τιμή είχε ήλιους με περικεφαλαία!»

Ο μέγας Βέλγος ποιητής Μωρίς Ματερλινγκ, ο οποίος εξέλεγε πρόεδρος μέλος του 'Ινστιτούτου της Γαλλίας εις αντικατάσταση του αποθανόντος «Ελληνος πολιτικού» Ελευθερίου Βενιζέλου, δεν χωνεύει καθόλου τον όχλησμο. Γι' αυτό τ'όλο λόγο μάλιστα έχει διατάξει τους υπηρέτες του να μην τούς άνοιγουν καθόλου την πόρτα της Ορλαμάνδρας, όπως έχει βαρύνσει ο ποιητής την υπέρχει έβριλα του, που έχει στη Νίκαια, της Κισαής 'Ακτής και όπου με νει μονίμως.

Πρό άλλων ημερών, λοιπόν, μερικοί Αμερικανοί τουρίστες, άφοβ χτύπησαν το κάκιο την καγκελόπορτα του κήπου της βίλλας, διέκριναν μέσο απ' τα φυλλώματα έναν άνθρωπο που καταγιγνόντα με το κλάδεμα των λουλουδιών.

«Ε, περιβόλάρη! το φώναξαν. Θέλουμε να δούμε τον κύριό σου για να το ζητήσουμε ένα ατύχαρο...»

«Τόν... κύριό μου; Έκανε ο περιβόλάρης, σηκώνοντας το κεφάλι του.

«Ναι, τον ίδιο...»

«Εν τούτοις περιπατάς, άπάντως ο περιβόλάρης που έμαθα του Ματερλινγκ σαν άδελφός του, εναγυρίστε σ' ένα μίση. Βρίσκεται σε ταξίδι...»

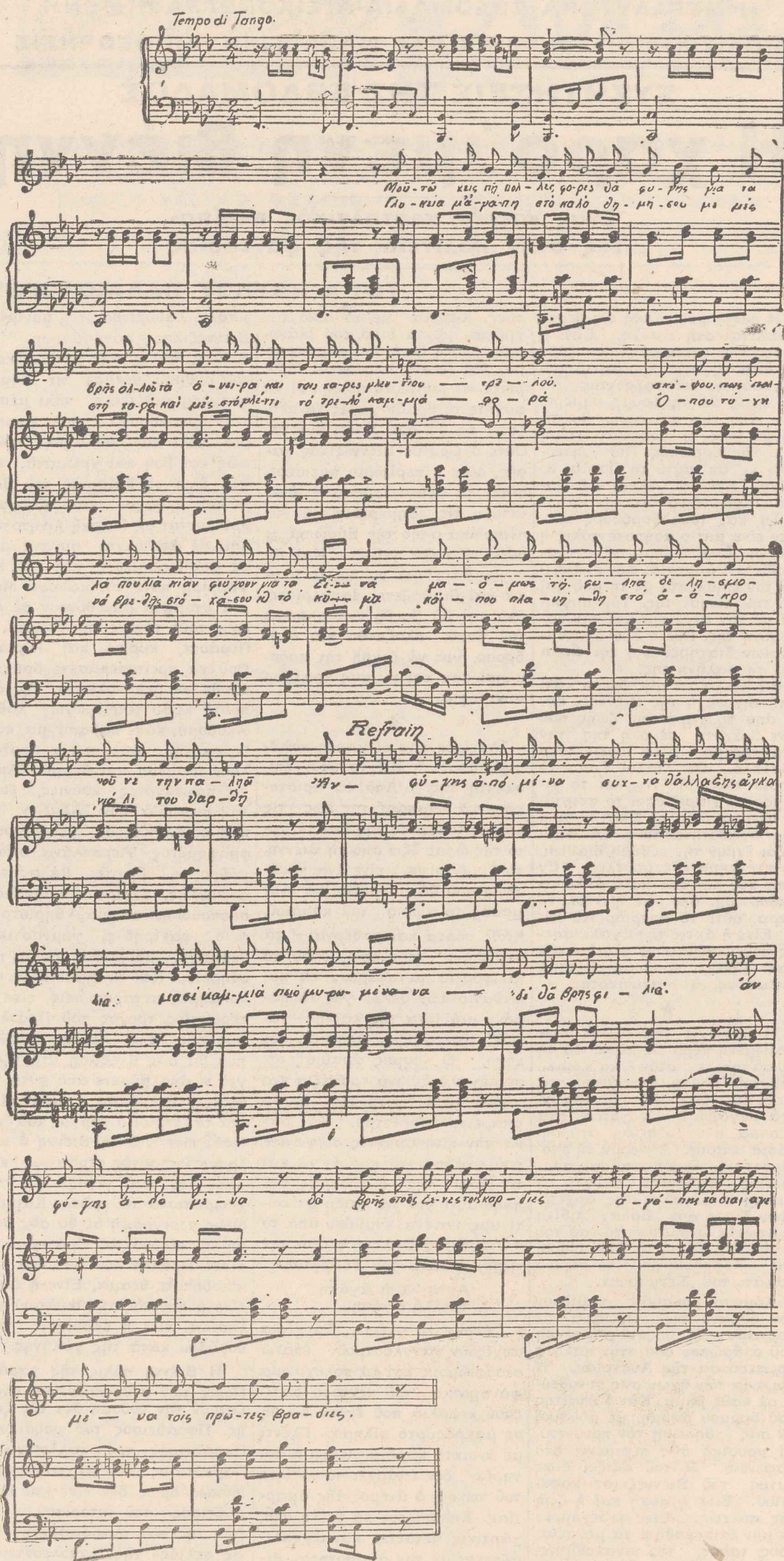
Και ο Ματερλινγκ — γιατί αυτός ήταν ο περιβόλάρης — απάντησε τα έργαλειά του και ουχέως την έργασία του που τοί την είχαν διακόψει οι όχληροι τουρίστες.

“Αν φύγης από μένα

Στίχοι: Ι. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

(Ταγκό)

Μουσική: Τ. ΜΑΡΙΝΟΥ

Μου τώχεις πη πολλές φορές
θα φύγης για να έρθης άλλο
τά όνειρα και τις χαρές
γλυντιού τρελλού.

Σκέψου πώς πολλές πουλιά
κι αν φύγουν για τα ξένα
μά όμως τη φωλιά
δεν λημονούνη την παλη

Refrain

“Αν φύγης από μένα
συχνά θ’ αλλάξεις άγκαλιά
μά σε καμιά πιο μυρωμένα
δὲ θάβρης φίλια.

“Αν φύγης από μένα
θα έρθης στις ξένες τις καρδιές
αγάπης χάδια μαγεμένα
τις πρώτες θραυδίες.

Γλυκειά μου αγάπη στο καλό
θυμήσου με μέσο στη χαρά
και μέσο στο γλέντι το τρελλά
καμιά φορά.

“Όπου τυχ ή θα θρεθής
στοχαζόν και το κύμα
κι όπου πλανήθης
στο άκρογάυλι του θάρβη.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Του κ. Ναπολέον-
τος Λαπαδιώτη

Μου είχες χαρίσει κάποιο δαχτυλίδι — τό θυμάσαι; * Ήταν στριφτό σά φείδι, και μάλιστα παρόσταινε ένα φείδι, έν' άρκετά μεγάλο χρυσό φείδι, και είχε στο πλάι για μάτι, ένα ζαφείρι.

“Ε, λοιπόν, ξέρεις τι άπόγινε το δαχτυλίδι έκείνο;

“Άκου τη θλιθερή την Ιστορία του:

Κάποια θραυδιά που είχα παραδοθή σέ νέες και κάπως πιο τρελλές αγάπες, ξεριζώσα ά σουλλάγουν το λαγανό ζαφείρι, και τώδωσα τώδωσα, δά θυμάμαι ποί, για να τό κάνουνε κι έγώ δέν έξέρω τί, να τό φορέσουν ή να τό πετάξουν...

Κι ύστερα πήγα σπíti μου να κοιμηθώ.

Και τό ίδιο θράδυ, ζωντάνεψε τό φείδι — και μήτηρ στην καρδιά μου.

Δέν έξέρω πώς θρήκε τό δρόμο της καρδιάς μου: είτε τυφλό, δέν θλέπει για να έν θυή.

“Ένα λουλούδι άγαπούσε ένα πουλάκι.

Τούλεγε συχνά:
—Πάρε με μαζί σου, σ' άγαπώ! Πάρε με μαζί σου στο διάστημα. Ο ήλιος έκεί θα λάμπη πιο ζεστός, ο αέρας θα φυσάει πιο δυνατός. Ίσως έκεί ποτέ να μη νυχτώη. Πάρε με μαζί σου: σ' άγαπώ...

Και τό πουλάκι τό άπαντούσε πάντα:

—Έγώ άγαπώ τρελλά κάποιο χρυσόφωρο, που θρίσκειται σά τσάθ της θαλάσσης. Ποτέ δέ θγαίνει να χαρή τον ήλιο δέν τώχω δη παρά μονάχα μία φορά — κι' αύτή ή φορά μου φτάνει για να έλπιζώ, να ζω, να κελαϊδώ και να πετώ...

Αυτά τά δυό ρόδα που έχω στο ποτήρι, έχουν κι' αύτά τη θλιθερή Ιστορία τους.

Μη χαμογελάτε: άμα σάς εξήγησω τό γιατί, δέν θα μπορείτε να χαμογελάτε...

Τ' άνη που θγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, είνε ή ψυχές των πεθαμένων, είνε ή ψυχές των δικών μας πεθαμένων: Έρχονται λίγο να μας δουν και φεύγουν πάλι. Θρίσκουν αυτό τον τρόπο τον άπλό, για να θάρουν πάλι πίσω να μάς δούν, μάς άγαπούς και μάς θυμούντα πάντα, και θρίσκουν πάντα τον άπλό αυτόν τρόπο, για να μάς δούνε και να φύγουν πάλι...

Κι' αύτά τά δυό ρόδα, που έχω τώρα στο ποτήρι έκεί, πιστεύω να είνε ή ψυχές δυό αγαπημένων φίλων, που δέν υπάρχουν πιά, από καιρό ήρθαν να με κυττάζουν και να φύγουν — να με κυττάζουν και να φύγουν πάλι: σήμερα ο ήλιος ήταν τόσο άρσας!

“Αμα τά μάθετε όλ' αύτά, δέν θα μπορείτε να χαμογελάτε — και δυό θαυμάσια δάκρυα Ιλαρά — δάκρυα χαράς, λατρείας και συντριβής — θα στάζουν δίχως άλλο από τά μάτια σας, κατασκευτικά κι' άπελπισμένα — καθώς αύτά που στάζουν τώρα απ' τά δικά μου.

ΧΙΛΙΑΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΥΚΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΩΤΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ...

πού κατέστη από χώρα παραμυδιών
σπουδαιότατη στρατιωτική δέσις...

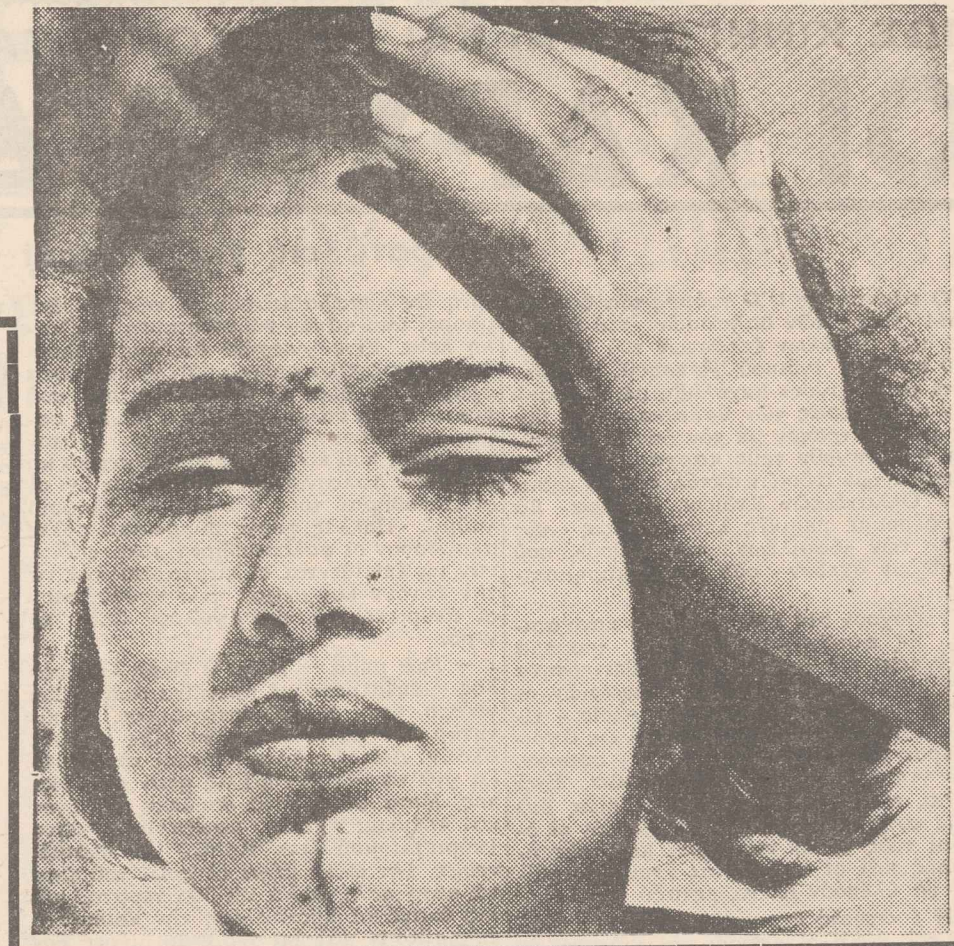
“Η ‘Αραβία είνε σήμερον σταθμός μεγίστης σπουδαιότητας στον δρόμο των ‘Ινδιών. Ίδιος δέ οι ανατολικές ακτές της και ο Περσικός Κόλπος, όπου υπάρχουν άρκετα νήσια κατά μήκος των ακτών.

Ο Περσικός κόλπος υπήρξεν από άνέκαθεν πέρασμα πολυσύχναστο μεταξύ Δύσεως και ‘Ανατολής, το όποιον ή κατοχή επέτρεπε την άμεση επικοινωνία με τας ‘Ινδίας. Η κατασκευή της διώρυγας του Σουέζ μετέφερε την κίνηση από τον Περσικό κόλπον στην ‘Ερυθράν Θάλασσαν, εις την κήψαν το κόλπου νέαν ζωήν. Διά την αεροπορικήν επικοινωνίαν μεταξύ Ευρώπης και ‘Ινδιών, ο Περσικός κόλπος άποτελεί την διώρυγα του Σουέζ του άέρος. Διά να έμποδίσω το κλείσιμο του κόλπου από άλλη Μεγάλην Δύναμιν ή ‘Αγγλία ήδη από τό τέλος του περλεθόντος αιώνος έθεσεν υπό την προστασίαν της τά διάφορα μικρά πριγκιπάτα της ‘Αραβικής άκτής και ίδρυσε εις τά σπουδαιότερα στρατηγικά σημεία βάσεις δια την άεροπορίαν της και διά τον στόλον της. Αι βάσεις αύται άπέκτησαν έτε μεγάλες άεροποδαιότητες τελευταίας όπότε ή Περσία — ίσως όλοι δέν γνωρίζουν ότι τώρα άνωμαίνεται ‘Ιράν — υπό την ήγεσίαν του Ρικά, θά έξελασσαι εις ισχυρόν έθνικιστήν κράτος που δέν δέχεται την εγκατάστασιν ξένων επί των εδαφών της.

Η δελύτα διαμάχη μεταξύ ‘Εβραίων και ‘Αράβων εις την Παλαιστίνη και ή κίνησις προς ίδρυσιν παναραβικού κράτους δειχόντων έμφανώς ποία ζήμιας γίνεται και εις την χώραν του Χερουν — Ρασαίν, από την όποιαν έπέτασαν και κατέκτισαν όλον τον κόσμον τά παραμάτια της Χαλιφίας.

Η Βαγδάτη, ή αρχαία θρυλική πόλις, εις την όχθην του Τίγρου ήτο από άνέκαθεν τό σημείο διασταυρώσεως των κυριωτέρων οδών των καραβανίων, μεταξύ της Μεσογείας και του Περσικού κόλπου. “Υπό την Τουρκικήν κυριαρχίαν είχε χάσει πολύ από την σπουδαιότητά της, αλλά τώρα, άς προτεύσονται του ‘Ιράν παρουσιάζει νέαν άνάπτυξιν και νέαν άκμήν. Η σιδηροδρομική γραμμή Μπράστρα — Άλεπίου, ή όποία θα είνε έτοιμη προς λειτουργίαν μετά δύο περίπου χρόνια και ή Βαγδάτη είνε ο κεντρικός της σταθμός. Έξ άλλου εις τον άερολιμένα της προσυγειούνται άγγλικά, όλλανδικά, γαλλικά και αϊγυπτιακά αεροκωνανικά άεροκάφη. Τά σπítια της, έκτός από τά καινούργια κυβερνητικά κτίρια, τά γραφεία έξων έταιρειών, και τά κτίρια του άεροδρομίου διατηρούν την μεσαιωνικήν, τρικρούς της δρόμους και στις πλατείες της εμφανίζον — στήλην, κάσκαν, τρόπον του φέρεσθαι — άξιωματικών του στρατού άεροπόρων ή αστυνομικών κοντά στον πολεμιστή της έρήμου ή των σωματοφύλακων κάποιου σείχου ή μεσιτάνος των ‘Αραβικών ακτών ή της ένδοχώρας με την συνηθισμένη τυπικήν άραβικήν ένδυμασίαν, τά άπομυθολόγια μαχαίρια στή μέση και τό άπομυθολόγιο παλινό τουφέκι που ός όπλον, ίσως, δέν έχει μεγάλην αξίαν αλλά έχει, άναμφέβολα, ως κειμήλιον άλλης εποχής. Η ίδια αντίθεση μεταξύ παλαιών και νέων έμφανίζεται εις τας πλείους άλλας εκδηλώσεις της ζωής της άραβικού πληθυσμού. “Όσοι ζούν από την παλαιά γενεά — γίνεται λόγος μόνο δια τους άνδρας έννοείται — περνούν τις πολλές όρες της σόλης τους — όχι μόνο στη Βαγδάτη αλλά σε όλην την ‘Αραβία — καπνίζοντας ναργιλή στο καφενείο, χωρίς την παραμικρή στέψη για σπόρ έν γένει και την έλαχίστην σωματική άσκήσι, νένα, τουναντίον, γενεά επιδίδεται με πάθος — όπως εις όλον τον κόσμον — στον άθλητισμό.

Τό ‘Ιράν — όπως και τό ‘Ιράν, άλλως πε — και τά άλλα άραβικά μεγαλύτερα και μικρά κράτη έχουν εισαγάγει την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία και έχουν εξοπλισθεί με όλα τά τελευταία όπλα. Πολεμικά άεροπλάνα και θωρακισμένα αυτοκίνητα, πυροβολικά τελευταίου τύπου, άσφματος κλπ. συντείνουν εις τό να έλθουν οι στρατοί αὐτοί την έμφάνισιν — άν όχι και όλην την πολεμικήν αξίαν — μοντέρνων ευρωπαϊκών στρατών. Πάντως αϊ δυνάμεις αὐται πρόκειται να προστατεύουν την άνεξαρτίαν των εις τό μέλλον. Με τά νέα δέ αὐτά πολεμικά μέσα και

με την νεότεραν όργάνωσιν κατόρθωσαν τά ύποθέσων και τις άτίθασες μέχρι τούδε νομαδικές φυλές της έρήμου. Τό αυτοκίνητο δέ μαζί με τό άεροπλάνο και τον άσφματον, έν ανάγκη, προστατεύουν από τις ληστρικές επιθέσεις και άλλους κινδύνους της επικοινωνίας δια μέσου της έρήμου, εις πρόκειται δια τους παλαιούς δρόμους των καραβανίων, εις τά σιδηροδρόμους, εις τά νέα άεροπορικά συνδέσεις.

Τόν όχυρωμένο λιμένα Ματρά (Όμάν), που τον περιβάλλουν στενά τά «Μαυροβούνια» δια την μεγαλοπρέπεια και άγριότητα των όποιων όβελών ήδη τά παραμάτια της Χαλιφίας, διατρέπεται όλη ή γραμμή των μεγάλων καραβανίων, άν και εις έλαχίστην απόστασιν υπάρχει άεροδρόμιον της ‘Αγγλικής Βασιλικής ‘Αεροπορίας. Οι Βεδουίνοι της ένδοχώρας, με τά κοκκινωκίτρινα, ζωηρόχρωμα ασπίδια τους, έργονται να ανταλλάξουν εις τον λιμένα αυτόν τους κουρμάδες τους προς ρίζη και άποδωραμένο ψάρι.

Στήν αντίθετη όχθη του μεγάλου κόλπου, τό ‘Ιράν έχει χαράξει άρκετους άυτόκινητροδρόμους και τά Βαρεία φορτηγά

αὐτοκίνητα τους διασχίζουν μεταφέροντας τά έμπορεύματα από την θάλασσα στο έσωτερικόν και τανάσταν και άντικαθιστώντα πλέον όλιγον κατ’ όλιγον τά καραβάνια. Η ‘Αραβία δέν θ’ άργήσιν τά άκόλουθήσθ τό παράδειγμα αὐτό. Έν τώ μεταξύ οι άστυνομικοί της μελετών τά δακτυλικά αποτυπώματα των χεριών και των ποδών, οι σείχαι και όλοι μεσιτάνες και βαρμούνχοι έχουν όλοι αυτοκίνητα, που τά οδηγούν Βεδουίνοι της έρήμου και οι μεγαλέμποροι των λιμένων και των νήσων του κόλπου κρατούν λογιτικά βιβλία με διπλογραφικόν σύστημα χρησιμοποούν χαρτοφύλακας και κλασέρ, όπως και ήμεεις και γραφομηχανές, τηλεφωνα και άνεμιστήρες. Η ίδιαιτική και ή οικογενειακή ζωή όμως παρέμεινε άμετάβλητη. Τά ραδιόφωνο έν τούτοις μπήκε στα σπítια και στα χαρέμια και σγάζαγ ή δύναμις της προόδου θα μεταβλήη και έκεί τις συνθήκες της ζωής και θα μετατρέψη τις άντιλήψεις συμφώνως προς τον νεότερον πολιτισμόν.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΕΞΩΤΙΚΟ ΜΠΟΡΝΕΟ

Τό Βόρνεο, τό άπέραντο νησί της νοτίου ‘Ασίας, που έχει έκτασιν όσον όλόκληρη ή Γερμανία και τό ήμισυ της Γαλλίας, είνε σχεδόν άνεξερεύνητον, πρό πάντοτε όίς κέντρον. Πλατιές ποταμοί με άβυσσους νερά που σχηματίζουν εις πολλά σημεία όρμητικώς καταστροφάκτας διασχίζοντες τό νησί αὐτό, πηγάζοντες από τό έσωτερικόν του άγρίου αὐτοῦ ‘Εξέμ και εις πολλά σημεία άποτελούν τον μόνον δρόμον από τον όποιον ήμπορεί κανείς να προχωρήσῃ εις τά ένδοτερα της μεγαλόνησου.

Εις τό νησί αὐτό που είνε τελείως άπομονωμένον από τον άλλον κόσμον ζή πολυάριθμοι λαός, οι ‘Ναγιαίκου που χωρίζονται εις μικράς φυλές. Η σημαντικώτερα από αὐτάς είνε ή φυλή των Μπάνσας.

Οι Ναγιαίκου είνε μαλαίσιοι την καταγωγήν, εύρίσκονται δηλαδή μεταξύ των μογγόλων και των ινδών. Η χώρα είνε πολύ θερμή και όγρη και δι’ αὐτό αϊ κατοικαίει είνε κτισμένοι επάνω εις πασσάλους.

Οι Μπάνσας είνε εθνηνικοί άνθρωποι και διάγουν ζωή ήσυχην, οικογενειακήν, ασχολούμενοι αποκλειστικώς με την γεωργίαν, καλλιεργούντες ρύζι και άραβόσιτον. Αι άπαίτησεις των ανθρώπων αὐτών είνε πολύ περιορισμένα και ή κυρία τροφή των άποτελείται από ένα φυλλόζαζο ρύζι.

Οι Ιθαγενείς αὐτοί σέβονται πολύ την γυναίκα και της έμπιστεύονται, έκτός από την διακυβέρνησιν του σπιτιού, και τον καθαρισμό του ρυζιού, που φυλάσσεται μετ’ εις ειδικάς άποθήκας προφυλαγμένας από την όγρυσιν.

Εις ένα σπítι μένουν κάποτε πολλά οικογένεια μαζί, όποτε άμιλλώνται εις την καθαριότητα και εις τό καλύτερον μαγειρεύμα του ρυζιού. Τό μόνον διακριτικόν σημεϊον που έχουν εις τάς ηλινα οικιακάς σκηνάς που πέσουν άναγνώστους άναποκρίτως συμπεριλάκας, και δέν στεροούνται κάποιας ποικίρας. Είνε όμως άγνωστα τά μαχαίροπρήκοντα και τρώγουν με καί ευλογάκας που όμοιάζουν με μεγάλες όδοντοφυλίδες. Τά φορέματά των δέν καλύπτουν μέγα μέρος του σώματος, πάντως όμως ή θηλική είνε άπόλυτος εις τους άθρόαπους αὐτούς.

Τά ήθη και τά έθιμά των είνε πανάρχαια και τά διατηρούν με θρησκευτικήν ευλάβειαν και σεβασμόν. Μία από τάς πλέον διαδεδομένας συνηθείας είνε εκείνη που χαρακτηρίζει την γεννήσιν ενός παιδιού. “Όταν γεννιέται ένα παιδί φυτεύουν ένα δένδρον και άμφότερα δένδρον και παιδί, μεγαλώνουν υπό την επίβλεψιν και τας φροντίδας όλοκληρου της φυλής. Τό δένδρον θεωρείται ως προστάτης θεότης ή όποία δά ρυθμίζει όλόκληρον την ζωήν του προστατεύον μένου.

Εις ήλικίαν δέκα έτών τό παιδί θεωρείται άς εισέλθον εις την έρσηκήν ήλικίαν. ‘Επί της ευκαιρίας δέ αὐτή διαγορά μεγάλας εορτάς. Ο έρσηος δέν θεωρείται άνδρας εάν δέν κατορθώσῃ να διακοσμήσῃ την κατοικίαν του με έ

να ανθρώπων κεφάλι τό όποιον πρέπει να κόψη από ένα των κατοίκων των γενοτικών χωρίων. Διά τά κορίτσια γίνεται κάτι άλλο: “Όταν έλθουν εις ήλικίαν που γίνονται πλέον γυναίκες, τρώγουν τά αὐτιά των με ένα καλαμάκι, τό όποιον διατηρούν επ’ όρου ζωής. Καί την ημέραν εκείνην γίνεται μεγάλη εορτή εις τό χωρίον.

Ένα άλλο επίσης ένδιαφέρον θέαμα είνε ο γάμος. Ο Ιερέος της φυλής διαχέει πρώτα τά κακοποιά πνεύματα, και ύνα άρωματικών φυτών και προφάρων διαφόρους έξορκισμούς με φωνήν υπόκωφον. “Επειτα καλεί πλησίον του τους δύο νηπιασμένους, εις τό μέσον των όποιων εύρίσκειται έκείνη που έμεσολάβησε δια τον γάμον, και τους εύλογεί.

Ο νεόνυμφος δέν είνε συνήθως μεγαλύτεροι των δεκαπέντε έτών και καθ’ όλην την ημέραν επίπλητει κατά των φαγητών, πεινασμένη. Τρώγουν όλοι από τό ίδιο πιάτο, μη έξαιρουμένου και του νεαρού ζευγους. “Επειτα αρχίζουν οι χοροί, άγριοι όπως όλοι οι χοροί των λαών του Ισημερινού, συνοδευόμενοι από νοστινολικά τραγούδια, τά όποία

“Ένας κάτοικος του Μπόρνεο.

“Επειτα από πολλὰς προσπάθειας και αμύφωτες άπειρογραφικές κινήσεις, οι ευρωπαίοι κατορθώσαν να πλησιάσουν τους πρωτόγονους αὐτούς λαούς, με τους όποιους μάλιστα ήρχισαν και σημαντικές έμπορικές συναλλαγές. Καί αὐτό είνε μία μεγάλη κατάκτησις του πολιτισμού, που ελπίθει διαρκώς περισσότερον εις τας χώρας που μέχρι τινός ήσαν τελείως άγνωστοί.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΕΞΩΤΙΚΟ ΜΠΟΡΝΕΟ

ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

"Ενα άριστουρηματικό διήγημα του ρώσου συγγραφέως Αντώνη Τσέχωφ"

"Όταν έπιασε τη γυναίκα του μαζί με το φίλο της, ο Φιοντόρ Φιοντόροβιτς Σιγκάκιεφ δεν είπε λέξη. Φόρεσε μόνο το κπσέλλο του και, φεύγοντας από το σπίτι του, τράβηξε κατευθείαν για το όπλοπωλείο «Σμούκς και Σία» για ν' αγοράσει ένα ρεβόλβερ.

"Η όψις του έλαμπε από όργη και από μια ακλόνητη πεποίθηση, καθώς ο υπάλληλος του έπεδεικνε διάφορα είδη ρεβόλβερ.

«Ξέρω τί πρέπει να κάνω... σκεφτόταν. Οι άρχες της άρετης ποσοπατήθηκαν, η τιμή μου σούθηκε μέσ' στη λάσπη, η ατιμία θοιζέθηκε... Πρέπει σαν τίμιος άνθρωπος που είμαι, να γίνω εκδικητής και τιμωρός. Θά τη σκοτώσω, θά σκοτώσω τόν έραστή της κατόπιν κι' έπειτα θ' αυτοκτονήσω...».

Χωρίς πλάν να έχη διαλέξει ακόμα το να, η φαντασία του, του παρουσιάσε τρία καταμένα πτώματα, με τα κρυστάλλινα συντριμμένα, μυαλά σκοτισμένα, φασαρία, ένα πλήθος χαζών, τη νεκροψία...

Φανταζόταν, με τη μοχθήρη χαρά του προσεγγιζόμενου ανθρώπου, τόν τρόπο των συγγενών και του κοινού, την αγωνία του κοινού και διάσφαζε προκαταβολικά με το μυαλό του τα άρθρα που θα γράφαν ή εφημερίδες, έπ' ευκαιρία του πολωνέκου αυτού δράματος, για την αποσύνθεσι της οικογενείας.

Ο υπάλληλος του όπλοπωλείου — ένας νέος κοντός κοινητός, με άσπρο γιλέκο που γαλλόφερνε — άπλωσε τα περισσότερα μπροστά του και μ' ένα ύποχρεωτικό χαμόγελο έλεγε:

—Θά σας συμβούλευσα, κύριε, να πάρετε αυτό το όπλο ρεβόλβερ, συστήμα τός Σμιθ. Είναι η τελευταία λέξις της όπλοποιήτικής τέχνης. "Εξη σφαιρικές, βολή ακριβής, λειτουργία άριστη... "Εφιστά, κύριε, την προαγωγή σας στη λεπτομέρεια της εργασίας... Είναι το πιο μοντέρνο σύστημα, κύριε... Πουλάμε δέκα, δεκαπέντε την ημέρα έναντιον των κατοικιών, τών λώκων και τών έραστών... Σκοτώνει στα σίγουρα... "Όσο για την αυτοκτονία, κύριε, δεν υπάρχει καλύτερο σύστημα.

Ο υπάλληλος σήκωσε και κατέβαλε τη σκανδάλη, χάιδεψε την κάννη, σημάδεψε και φαινόταν κατενθουσιασμένος. Θά πίστευε κανείς, βλέποντάς τον, ότι ευχαρίστωσε θά φύτεται μια σφαίρα στο κρανίο του έν είχε δικό του ρεβόλβερ καλό σαν αυτό.

—Και η τιμή του; ρώτησε ο Σιγκάκιεφ.

—Σαρανταπέντε ρούβλια, κύριε.

—Χι!... Είναι ακριβό για μένα.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, θά σας πρότεινα έν' άλλο μοντέλλο, φτηνότερο. Λάβετε τόν κόπο να κυττάξετε... "Εχω μεγάλη συλλογή ρεβόλβερ σε όλες τις

τιμές... Νά, αυτό το ρεβόλβερ, συστήματος Λεφωσέ, στοιχίζει δεκαοχτώ ρούβλια (και ο υπάλληλος έκανε έναν περιφρονητικό μορφασμό) — μά, κύριε, σας συμβουλεύω να μην τό αγοράσετε... Αυτό τό σύστημα πάληωσε πολύ... Οι μόνοι που τό αγοράζουν είναι οι νεκροί. Νά σκοτώθ' ή σκοτώση κανείς τη γυναίκα του μ' ένα Λεφωσέ είναι σχεδόν άναξιοπρεπές... "Η άξιοπρέπεια επιβάλλει μόνο τό Σμιθ... —δεν έχω ανάγκη, είπε λέγοντας ψέματα ο Σιγκάκιεφ, ούτε να σκοτώσω, ούτε να σκοτωθώ... Θέλω ένα περίστροφο για τήν έξοχή, για να φοβίζω τούς κλέφτες.

—Δέν θέλουμε να μάθουμε για πίο σκοπό τό αγοράζετε, είπε ο υπάλληλος χαμογελώντας και χαμηλώνοντας με μετριοφροσύνη τά μάτια. "Αν ζητούσαμε, κύριε, να μάθουμε τούς λόγους για τούς όποιους κάθε πελάτης μας αγοράζει περίστροφο, θά έπρεπε να κλειώσουμε τό κατάστημα μας... Πάντα, τό Λεφωσέ είν' άσκοτάλλο για να προιάζετε τούς κλέφτες, γιατί ο κρότος του είναι βαθύς κι' αδύνατος... Γι' αυτή τη δουλειά, θά σας προτείνω ένα πιστόλι συνθημένο με καρούλα Μόρτιμερ, άπ' αυτά που χρησιμοποιούνται στις μενομαχίες.

«Αν τόν προσκαλούσα σε μονομαχία! σκέφθηκε ο Σιγκάκιεφ. Θά τό έκανα μεγάλη τιμή... Τέτοια ζήα τά σκοτώνουν σαν σκυλιά...».

Ο υπάλληλος, στριφογυρίζοντας με χάρη άπάνω στα μικρά του πόδια, τοποθετούσε μπροστά του, χωρίς να πάλη να χαμογελάη και να μιλάη, ένα ρεβόλβερ. Τά Σμιθ φαινότουσαν τά πιο έλκυστικά. "Ο Σιγκάκιεφ πήρε ένα άπ' αυτά στά χέρια του και, κινδυνεύοντας τό ήλιθια, έυθίστηκε στις σκέψεις του.

Η φαντασία του του παρίστανε πως θά συντρίβει κρανία, πως τό αίμα θά κυλούσε σε κύματα άπάνω στο παπίτι και στό παρκέτο, πως ή ένοχος θά έίναε καθώς θά έσυγούσε. Μά δ'αυτά δεν έφταναν στην άγανακτισμένη του ψυχή. "Η ματωμένες εικόνες, ή κραυγές ή φρίκη δεν τόν Ικανοποιούσαν. "Έπρεπε να βρή κάτι πιο φριχτό.

«Νά! σκέφτηκε. Θά σκοτώσω τόν έραστή της, θά σκοτωθώ κατόπιν, μά έκείνην, για να την έκδικηθώ, θά την αφήσω να ζήση... Θά την τυραννούν οι τούφες της και θά άφανίζεταί όλόνη μέσα στην περιφρόνηση αυτών που την περισιάζουν... Αυτό θά είναι για μία γυναίκα νευρική σ' αυτήν, πολύ πιο μαρτυρικό άπ' τό θάνατόν...».

Και ο Σιγκάκιεφ φανταζόταν την κηδεία του. "Εβλεπε τόν έαυτό του ν' αναπαύεταί μέσα στό φέρετρό, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, ένθ, χλωμό, άφανισμένη άπ' τις τούφες, ή άπιστη ακολουθούσε από πίσω, όμοια με τη Νιόβη, μη

έγγοντας που να κρυφτή για να ξεφύγη από τά περιφρονητικά έλέμματα που της έρχινε όλος ο κόσμος.

—Βλέπω, κύριε, είπε ο υπάλληλος διακοπώντας τις όνειροπολήσεις του Σιγκάκιεφ, ότι τό Σμιθ σας άρέσει.

«Αν σας φαίνεται ακριβό, δεν έχει σημασία... Θά σας κάνω έκπτωση πέντε ρούβλια... Κύριε, σας όρκίζομαι πως είμαι συντηρητικός στις ιδέες μου... Μά άρκίζω να άγανακτώ έναντιον τών φόρων. Νά! έξ ατίας τών φόρων, μόνο οι πλούσιοι μπορούν ν' αγοράζουν τέτοια όπλα... Για τούς φτωχούς, δέν μένουν παρά τά όπλα Τούλα άν θέλουν να σκοτώσουν και τά θεοαφόσμητα, άν θέλουν ν' αυτοκτονήσουν... Μά τά όπλα Τούλα είναι άληθινή κατάρρα... "Αμα πυροβολήσει κανείς τη γυναίκα του μ' ένα ρεβόλβερ Τούλα, χτυπάει τό δικό του όμο...».

Ο Σιγκάκιεφ ένοιωσε έξαφνα πείσμα και μετάνοια γιατί θά σκοτώνονταν και γιατί δεν θά έδλεπε τά μαρτύρια της ένοχου. "Η έκδίκησις είναι γλυκειά μόνο όταν κανείς μπορεί να τη χαρή και ν' απολαύση τούς καρπούς της. Πιο άσυνήθως έχει όμως να υφίσταται μέσα στό φέρετρό και να μη έλέηη τίποτε.

«Καλύτερα είναι να ένεργήσω άλλοις, σκεφτηκε. Θά σκοτώσω αυτόν, θά πάω στην κηδεία του, θά χαρώ και θ' αυτοκτονήσω κατόπιν... Μά θά με συλλάβουν στό νεκροταφείο και θά μ' αφοπλίσουν... Πρέπει να ένεργήσω διαφορετικά... Θά τόν σκοτώσω... Θά αφήσω αυτή ζωντανή... Κι' ενά...».

Δέν θά σκοτώθω μέχρι νεωτέρας διαταγής και θ' αφήσω να με συλλάβουν... Θά μπορούσα κατόπιν να σκοτωθώ όποτε θέλω... "Ετσι, κατά τη διάρκεια της ανακρίσεως, θά μπορούσα ν' αποκάλυψω στη δικαιοσύνη και στην κοινωνία την ασυρότητα της συμπεριφοράς της. "Αν σκοτωθώ, με τό ψέμμα και την άδιαντροπία που την χαρακτηρίζουν, θά ριχθώ όλες τις ευθύνες σε μένα... "Η κοινωνία θά δικαιολογήση την πράξη, και τί τώς θά κοροϊδίστη έμένα... "Αν ζήσω, θά...».

«Πειτ' από μία στιγμή σκεφτόταν: "Και, έν σκοτωθώ θά με κατηγορήσουν χωρίς άλλο και θά με αποδοθούν αποκρινά αίσθήματα... "Εξ άλλου, τό ν' αυτοκτονή κανείς είναι βεβίαια... Λοιπόν, θά τόν σκοτώσω, θά την αφήσω να ζήσ' κι' ενά θα συλληθώ και θά περάσω από δική. Θά με δικάσουν κι' εκείνη θά παρουσιασθή ως μάρτυς... Φανταζομαι τη σύγχυσι της, τη ντροπή της, όταν ο δικηγόρος μου θά της άπειθύνη διάφορες ερωτήσεις! "Η συμπαθείς του δικαστηρίου, του κοινού και του τύπου θά είναι χωρίς άλλο με τό μέρος μου...».

Σκεφτόταν και ο υπάλληλος άπλωσε μπροστά του τά έμπορεύματα, θεωρώντας ως καθήκον του ν' άπασχολή τόν αγοραστή.

—Νά, έλεγε, πιστόλια άγγλικά κανονικών συστημάτων, που μόλις τά παραλάβαμε... Μά σας προειδοποιώ, κύριε, είδα αυτά τά μοντέλλα άκριβούν μπροστά στα Σμιθ. Τις τελευταίες ή-

μέρες — θά τό διαβάσατε θέδια — ένας άξιοματικός αγόρασε από μας ένα ρεβόλβερ τέτοιου συστήματος... Πυροβόλησε έναντιον του έραστού της γυναίκας του και τί νομίζετε... "Η σφαίρα διασχισε μία μπροστινή λαμπά. Έπειτα τό πιάνο με την ούρα, σκοτάισε ένα σκύλο και τρεμάστηκε ιον έραστή. "Ο άξιοματικός συνελπίθη... Θά καταδικασθή θέδια σε καταναγκαστικά έργα. Οι νόμοι μας, έλέπετε, είναι άπρηχαιώμενοι κι' έξ άλλου οι δικασταί δι-άκνεται πάντα ευνοικά προς τούς έραστές... "Ο λόγος; Πολύ άπλός, κύριε... Οι δικασταί, οι ένορκοι και ο έλεύτερος σύζυγος έχουν έρωμένες έγγονες γυναίκες και νοιάζονταν έν έαυτο τους πιο ήσυχο όσο λιοστέουν οι σύζυγοι... "Αν μπορούσαν, θά έστελναν όλους τούς συζύγους έξωρια στη Σιβηρία... "Ω, κύριε! Δέν ξέρετε ποιά άγανακτήσι προσκαλεί σε μένα ή σημερινή κατάσταση τών ήθών...».

«Νά πάω στη Σιβηρία προς χάριν αού της της παληγοναίκας, συλλογίζοντάς ο Σιγκάκιεφ, δεν είναι καθόλου λογικό... "Αν καταδικασθώ σε καταναγκαστικά έργα, ή γυναίκα μου θά μπορέση να ζήσει άνευρητή και ν' άπατήσει τό δεύτερο σύζυγό της... Θά φρεαθεύση... Τότε... τί πρέπει να κάνω... Θά την αφήσω να ζήσ'... δεν θά σκοτωθώ... ούτε κι' αυτόν θά τόν σκοτώσω... Πρέπει να βρώ κάτι πιο λογικό και συγκινητικό... Θά τούς τιμωρήσω με την περιφρόνησι και θά προκαλέσω μία σκανδαλώδη δική διαζυγίου...».

—Νά ακόμα έια νέο σύστημα, είπε ο πωλητής, έπιδεικνύοντας μια άλλη ντουζίνα περίστροφα. "Εφιστά τήν προσήχη σας στόν πρωτότυπο μηχανισμό τούς...».

Ο Σιγκάκιεφ, μετά την άπόφασί του, δεν είχε πιά ανάγκη περιστροφών. Μά ο υπάλληλος, έμπνεόμενος όλοένα και πιο πολύ, δεν έπαυε να του παρουσιάζη διάφορα όπλα και να του τά έκθειάζη.

Ο άπατημένος σύζυγος ντράπηκε που τόν είχε βάλει σε τούς κόπους για τό τίποτε.

—Καλά, είπε. Θά έξαναγορίσω... ή θά στείλω κάποιον να μου πάρη ένα Σμιθ. Δέν είδε την έκφρασι της φυσιογνωμίας του υπαλλήλου, μά για να λιγοστήψη λίγο τη δυσάρεστιά του ένοιωσε την ανάγκη ν' αγοράσ' κάτι.

Τι όμως;

Κύστηζε γύρω του, ψάχνοντας να βρή κάτι φτηνό καί τό έλέμμα του καρφώθηκε σ' ένα πράσινο δίχτυ, κρεμασμένο πάνω άπ' τήν πόρτα.

—Τι είναι αυτό; ρώτησε.

—Ένα δίχτυ για τά όρτύκια.

—Και πόσο στοιχίζει;

—Όχτώ ρούβλια, κύριε.

—Τυλίχτε τό μου...

Ο προσεβλημένος σύζυγος πλήρωσε όχτώ ρούβλια, πήρε τό δίχτυ καί, νοιώθοντας τόν έαυτό του πιο προσβεβλημένο ακόμα, έγ'ηκε άπ' τό όπλοπωλείο.

Α. ΤΣΕΧΩΦ

"Η ποίησις της λαγγεμένης 'Ανατολής υπό διωγμόν..."

Καταρμεΐται ο ΦΕΡΕΤΖΕΣ..

Σχεδόν όλες οι μουσουλμανικές χώρες μιμούνται το παράδειγμα της Τουρκίας

"Όλα τά έχει ή Μαριωρή κι' ο φερετζές της λείπει.

Σήμερα όμως καμία Μαριωρή, καμία Αϊσά ή, οποιαδήποτε Μωαμεθανή δεν αισθάνεται την έλλειψη του φερετζέ. Διοτι τό έρόδιον αυτό της άνατολικής γυναίκας τουαλέττας καταργείται... *

Ο φερετζές εις την Τουρκίαν έσαβανώρη προ έκαμ με τό ίδιο του τό σφασμα. και έταφη οριστικώς. "Από την 'Αλβανίαν επίσης εσέλιπεν. "Ο εξαπλωμένος στα εσθή της 'Ασίας Μωαμεθανισμός, κινείται όμοιος προς καταργήσιν του. Εις την Αιγύπτου υπέστη ανεπανορθωτον συμφοραν, ή οποία θα τον θανάτων. "Η νεαρά Αιγυπτία Βασίλισσα δεν τόν έφορεσε κατά τούς γάμους της. και αυτό είναι μία μοιραία καταστροφική άπόφασις για τόν καίμενόν τον φερετζέ.

«Ναυε ή ώρα να τό πλέσουμε τόν έπικρητον. Ιον εγνωρίσαμε κι' έμεις οι 'Ελληνες κατά τούς τούς χρόνους της Οθωμανοκρατίας, τόν εινον ο ήλιος μας, ο οποίος έδανε πείσμα, να διεσώση τό έλεμμα τών ακτινων του οία μεσου του γισμασκιού και δεν τό κατάρωνε, τόν άνερπήσαν οι 'Ελληνικοί άνεμοι στα προσωπα όράσιον 'Οωμανιδών. Θά ήταν τουλάχιστον έλλειψις τάκτ να μη τόν άποαίρετσωμεν κι' έμεις.

★

«Αντιο, φερετζέ. Σε προπέμπει τό θυμίαμα του μουστικισμού μας. Φεύγοντας εσεκαπαίξει, όχι μονάχα προσωπα γυναικων, αλλα και τήν ψυχην μας. και τήν αφήνει στα ρίγη τών ξερών νεμων της πραγματικότητος. Είναι τόσο κουραστική ή πραγματικότητα! "Η γυναικεία προσώπου έχει κάποιαν ψυχρότητα. "Ενθ' έσυ, φερετζέ, ήσουν τό απληρόν όνειρον, που έπυρακτωνε τήν φαντασίαν μας και τήν έκανε να τυλίγη τήν ψυχην μας με τούς ροδαλούς άτμούς της γοητείας... *

Ο 'Ανατολής με τήν έρωτοπαθή φύσιν έκαφε μπροστά στη γυναίκα τούς λιδανωτούς ολης της λατρείας του. και αυτοί οι λιδανωτοί άνέθηκαν, σαν έλαφρο, διάφορα νέφος, περιέβαλαν τήν

μορφήν της 'Ανατολίτισσας και αΐφνης έστερεοποιήσαν. και έτσι έγεινε ο φερετζές. Τό γισμάκι του δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά τό πήξιμο τών λιδανωτών της άνδρικής λατρείας.

"Ετσι τήν ήθελε τήν γυναίκα ο 'Ανατολής, ο μεγάλος αυτός μερακλής της οικομείας. Τήν ήθελε κρυμμένη μέσα στην άχνα τών όνειρων του. "Ο πόθος του εζητούσε κάποιο έμπόδιο. Τού τό παρείχε ο φερετζές. Μπροστά εις τό φρούριον αυτό του μυστηρίου της γυναι-

τί γίνεται αυτή ή έκτόπισις του όνειρου από τήν ζωήν; Θά ήθελα να μιλήσω έτσι εις μίαν χανούμ: — Κοπέλα μου, είμαστε πρόθυμοι να σε στολισούμε με τά σπανιότερα θέληγητρα, φθάνει να διατηρήσης τόν φερετζέ σου. "Ο 'Αλλάχ δύνατον να ύπηρεται ταγκούνης, όταν έπλασε τήν μορφήν σου και να μη σε προίκει με μεγάλας καλλονής. Τί σημασίαν όμως έχει; Τό παρείχε ο φερετζές. Μπροστά εις τό φρούριον αυτό του μυστηρίου της γυναι-

οσε τά δώρα της φαντασίας μας. "Ηταν όμολογουμένως λίγα άπατηλά δώρα. Καταδικάζετε τήν ρομαντική μας διάθεσιν. Θά τό ύποστούμε κι' αυτό. Τώρα εχετε αναλάβει σεις πρωτοβουλίαν εις τόν άγώνα. "Επιθεσθε πρώτ' με τά όπλα της τόλης και της ειλικρινείας σας. και έτσι πάλιν κατεκτήσατε τήν λατρείαν μας... *

"Η χανούμ τοποθετεί τό ζήτημα του φερετζέ και επί όλην περίοδον.

— Λάβετε ύπ' όφιν, μου λεγει, και τό ζήτημα του γάμου. Τί είναι ο γάμος ή μάλλον τί πρέπει να εινε; Μία ειλικρινής συμφωνία υπογεγραμμένη από Έναν άνδρα και έπα μίαν γυναίκα. "Όταν όμως παρεμβαλεται ο φερετζές, δέν μπορεί να ύπαρξη ειλικρινεία. Μη ξεχνάτε ότι μέχρι προ τινος δεν έπετρεπε εις τόν άνδρα, να ιδή τήν γυναίκα, προτού τήν παντρευθή. Διλαδή εις τήν συμφωνίαν του γάμου ή γυναίκα προσέφερε άπότην και ψεύδος. Φανταζόσε πόσον όλεθριον ήταν αυτό και για τόν άνδρα και για τήν γυναίκα. "Όταν εις τόν έωμόν του όμεινατον άνεσώρετο τό γισμάκι, ο σύζυγος έδλεπε πολλά άνερα του να σβύνουν και ή σύζυγος ύπέφερε, διότι διέπιστωση καταφανώς, ότι διέψευδε τις έλπίδες, που είχε στρίψει επί της 'Αλλομένης της ο άνδρας. Δέν εινε δύσκολο να καταλάβετε τό δράμα, που έδημιουργήσε στα άνδρόγυνα ο φερετζές. Διότι, όπως και ο ίδιος είπατε προηγουμένως, έπρεπε τήν φαντασίαν, ή δέ πραγματικότητα εινε πάντοτε κατώτερα της φαντασίας. "Επί καθεστώτος του φερετζέ ήταν θυμάτα οι γυναίκες στα νύχια της τρελής φαντασίας. "Όσοι είσθε πολιτισμένοι, δεν πρέπει έν όνόματι νοσηρών άπαισισμών, να θορηγίτε και να υπερασπίζεσθε τόν φερετζέ. "Εάν έπιμενετε εις τούς θρήνους σας για δαύτον, σας τών χαρίζομα, να σκουπίζετε τά δάκρυά σας. "Εμεις δέν τών χρειάζομα πλέον. "Εξορκισμένως να εινε εις τό τυρ τό έξώτερον και εις ενά μη κατωρθώση ποτέ να ερυκολεκισθή.

"Αμήν...

ΠΕΝΝΑ Χ.

ΠΕΝΝΑ Χ.

ΑΓΑΠΗ

"Εδώ και χρόνια σ' αγαπούσα άπ' όλα πού πολύ στη γή. Τί συμφορά! ζανθομαλούσα, πέθαν' ή αγάπη μας μ' αούγη.

Πέθαν' ή αγάπη μας κ' έχάθη, ζανθομαλού, τί συμφορά! Μά πάλι στις καρδιές τά βάθη, πάλι άνανστήθη μία φορά.

"Όσάν τόν ήλιο πού όταν θάμητ του σβήσουν τη φεγγόβολή, πάλι στην πλάση ζανταλάμπει, λαμπρός ακόμα πιο πολύ.

Γιά σέ τραγουδία να μην πά. που άπ' έλκος πιοτέρο αγαπάς;

"Όλη τη μέρα σε γυρεύω μά πουθενά δέ σ' άγανατεύω.

Μόνο τη νύχτα στ' όνειρό μου σε βλέπω μέσ' στη σκοτεινιά. Αούτη τη νύχτα, θέ μου, δά' μου: πάντα ν' άπλώνεται ή νυχτιά.

Α. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

★

"Η 'Ανατολή αποβάλλει τήν τουαλέταν του μυστηρίου της. Μά γιατί; Για-

ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Καλή γειτόνισσα, εγυμνασμένη, που δεν έχεις ποτέ δουλειά, και στο παρθένο ακουμπισμένη, με τά χρυσά σου παίζεις μελάνια.

Καλή γειτόνισσα, τρελή τσακιστά σε μακαρίω άληθινά, πάντα καθέρτις, πάντα χωρίστρα κ' έτσι ο χρόνος για σε περνά.

Πότε ποτίζεις καμιά σου γλάστρα με άνθισμένο βασιλικό, ποτέ κοιτάξεις άπάνω στ' άστρα, ποτέ γαλάτνη περαστική.

Κι' άμα δέν βρίσκες έμπρός κανένα άγαπητό σου άφροσύνιο, τότε κοιτάξεις λίγο κ' έμένα και κανείς κόρτε με τό στανό.

Πάντα έλάτρευα στο παρθερό με χαμογέλιο και με καμάρω. χαρά στη μάνα σου, χαρά στην

χαρά σ' άέλειον που θά σε πάρει.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Πάντα έλάτρευα στο παρθερό με χαμογέλιο και με καμάρω. χαρά στη μάνα σου, χαρά στην

χαρά σ' άέλειον που θά σε πάρει.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Πάντα έλάτρευα στο παρθερό με χαμογέλιο και με καμάρω. χαρά στη μάνα σου, χαρά στην

χαρά σ' άέλειον που θά σε πάρει.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

'Από του προσεχούς φύλλου

Μία παθητική έρωτική ιστορία γραφείσα ειδικώς δια τό ΕΡΓΟΝ από τόν διαπρεπή συγγραφέα και επίλεκτον λογογράφον κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΣΠΙΡΕΑΝ

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ της λαίδης Κίμπερλεϋ

"Η πρωτότυπη αισθηματική περιπέτεια ένός εόγενικού ρομαντικού παλληκαριού της παλαιοέ εποχής, με μίαν έκπαιχτο καλλονής 'Αγγλίδα της ύψηλης άριστοκρατίας.

"Η συναρπαστική αυτή έρωτική ιστορία εξέλλασται εις κάς 'Αθήνας, τήν 'Αττικήν, τούς Δελφούς και όστερα από περιπετείας άληθινότητος γοητείας, καταλήγει εις μίαν έντελώς άπροσδόκητον λύσιν γεμάτην συγκίνησιν, αυθοούσιαν και πάθος...

Εινε μία άληθινή ιστορία, ζωντανεμένη από τόν γλαφυρόν κάλαμον του έκλεκτού Ιστορικού συγγραφέας κ. Γ. ΑΣΠΙΡΕΑ, ο οποίος διά τήν συγγραφήν του άναγνώσματος αυτού προσέφυγεν εις άγνώστους άλλ' άναμφισήτητον αυθεντικότητας πηγάς.

'Από του προσεχούς φύλλου εις τό ΕΡΓΟΝ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΙΑ

ΠΑΝΤΡΕΙΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ !

Μία μεσαιωνική
συνήθεια εις την
τήν Κίνα

Μία πολύ περίεργος και σχεδόν άπιστευτος συνήθεια διατηρείται ακόμη από τὸν μεσαιωνισμόν εις την Κίνα : ὁ γάμος μεταδίδεται νεκρῶν. Πολλοὶ συχνὰ τὸν ἐκγονέ- νειαν παντρεύουσιν τὰ παιδιὰ των μετὰ θανάτου, διὰ τὸ μὴ εἶναι μίαν τὸν ἐπὶ ἄλλον κόσμον.

Ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς γάμος γίνεται κατὰ τὸν περιεργότερον τρόπον ποὺ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Ἐνα πλῆθος ἀποτελούμενον ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους ἀκολουθεῖ τὸ φέρετρον τῆς νύμφης. Γύρω τοῦ μίαν ὀρχήστρα λαϊκῶν ὀργάνων παίζει πένθιμος ὁργάνων παίζει μελωδία ποὺ ξεκοφάνουν κυριολεκτικῶς τοὺς παρευρισκομένους. Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς νύμφης αὐτῆς ἀδίζει ἕνα κορμίτι μὲ μίαν σημαίαν, ποὺ δείχνει τὸν δρόμον εἰς τὴν φυ- χὴν τῆς νεκρᾶς.

Ἡ οἰκονόμος τοῦ γαμβροῦ ἔλαβε ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἕνα σημεῖωμα ποὺ λέγει : «Σὰς παρκαλῶ νὰ ἔλθετε. Ὁ πενθήρὸς σας σὰς υποβάλλει τὰ σέρη τους Ἐπειτα ἡ οἰκονόμος συγκεντρώνει γύρω ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ νεκροῦ. Ὅταν φθάσῃ ἡ ποι- πὴ ὅλοι ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν σπαρτακτικῶς, νὰ κλαίουν μὲ δυνατοὺς λυγμούς, ἐνῶ ἀντηχοῦν τὰ κύματα καὶ κροτούντα τὰ δ- πλα καὶ αἱ κροτίδες. Ἐνῶ αἱ δύο οἰκονόμοι ἐνώνουν τὰ δα- κρύα τὰ, ποὺ φέρετρον τῆς νύ- μφης τοποθετεῖται δίπλα εἰς τὸ φέρετρον τοῦ γαμβροῦ. Ἀκούουν θεὶ μία τελετῇ, ποὺ συνεγί- νεται κατ' ὅλην τὴν ἡμέραν, μὲ χο- ροῦν, παιχνίδια, κωμωδίας καὶ γεύματα, καὶ γενικῶς μὲ ὅλα ὅ- α ἐκδηλώνουν ἐπισημῶς οἱ κι- νῆζοι τὸν πόνον τους.

Τὰ ἄστρα μᾶς καθοδηγοῦν διὰ νὰ ἐκλέξωμεν ἐπάγγελμα!

Τὰ τελευταῖα πορίσματα τῶν ἐπιστημόνων ἀστρολόγων

Μία νέα ἐπιστήμη κατακτᾷ καθημερινῶς ἑσάρος, ἡ ὁποία δι- μως δὲν εἶναι καθόλου νέα : πρό- κεται περὶ τῆς ἀστρολογίας, ποὺ ἦτο τὸσον διαδεδομένη κα- τὰ τὸν μεσαιωνισμόν. Τώρα ὁμως πολλοὶ ὀλίγοι γνωρίζουν τὰς με- θόδους ἐπὶ τῶν ὁποίων βασί- ζεται ἡ περίεργος αὕτη ἐπιστήμη, καθὼς καὶ τοὺς συνδυασμοὺς ποὺ κάνουν οἱ ἀστρολόγοι διὰ νὰ καταδείξουν εἰς τὰ πόσον ἀ- προσδόκητα συμπεράσματα τῆς.

Ἡ ἐπιστημονικὴ διμὸς ἀστρο- λογία, ἐκείνη δηλαδὴ ποὺ ἐφαρ- μόζεται σήμερον δὲν ἔχει καμμί- αν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὴν κα- θαυστηρικὴν καὶ μαντικὴν ἀστρο- λογίαν τοῦ μεσαιωνισμοῦ. Διότι ἡ παλαιὰ ἐκείνη ἐδραζότο εἰς τὸ μυστήριον, ποὺ δὲν ἡμπορεῖ βε- βαίαν νὰ ληφθῇ ὅτι ὄψιν ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην.

Ἡ ἐπιστημονικὴ διμὸς ἀστρο- λογία, βασισμένη εἰς ἀστρονο- μικοὺς ὑπολογισμοὺς, ὁδεῖ τὴν ἐρευνᾶν τῆς πέραν τοῦ ὁρατοῦ κόσμου καὶ προσπα- ρεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὰς ἐπιδρά- σεις καὶ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἀστρῶν ἐπὶ ἀλλήλων, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἐπιστήμη αὕτη βασίζεται ἐπὶ τῷ γεγονότι ὅτι ὅλα τὰ οὐράνια σώματα ἐκπέμπουν μί- αν ἀκτινοβολίαν (κοσμικαὶ ἀ- κτίνες) καὶ ἀναζητεῖ τὴν ὁμοίαν μένην σχέσιν μεταξὺ τῆς θετικῆς τοῦ ἀστρῶν καὶ ὁριζόμενης φω- νιόμενης ἡ τῆς θετικῆς τῶν ἀ- στρῶν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεν- νήσεως ἑνὸς ἀτόμου καθὼς καὶ τὰ μορφολογικὰ καὶ ψυχολογι- κὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἀπορρέ- ουν ἐξ αὐτοῦ. Τὸ πείδιον τῆς ἐ- ρευνῆς αὐτῆς εἶναι ἀπέραντον.

Ἡ ἀστρολογία διατείνεται εἰς τρεῖς κλάδους : τὴν ἀτομικὴν, τὴν παγκοσμίαν καὶ τὴν μετεω- ρολογικὴν.

Εἰς τὴν ἀτομικὴν ἀστρολογί- αν αἱ θέσεις τῶν ἀστρῶν ἐπὶ τῇ οὐρανῷ ποὺ εἶχον τὰ ἄστρα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσε- ως τοῦ ἀτόμου. Εἰς τὴν παγκο- σμικὴν εἰς τὰς ὀπτικές παρα- τηρήσεις.

Ἡ ἐρευνα τοῦ "Ἀρεως ἦτο μί- α ἀπὸ τὰς μελέτας ποὺ τὸν ἀπ- οχόλησαν σχεδὸν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του. Ἐπὶ τοῦ θέματος μάλιστα αὐτοῦ ἐ- δημούσεον περὶ τὰς πενήντα μο- νογραφίας, πλήρεις ἐνδιαφέρον-τος.

Ἐπὶ τῇ 16 Αὐγούστου ἀνεκάλυ- ψεν τὸν ἑνάτον δορυφόρον τοῦ Κρό- νου, εἰς τὸν ὅποιον ἐδόθη ἄκοι- λος τὸ ὄνομα Φοῖβος. Ἐξώσε δὲ καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ διατὶ ὁ δο- ρυφόρος αὐτοῦ στρέφεται ἀντιθέ- τως πρὸς τοὺς ἄλλους. Ὁ Πικε- ριγκ συνετέλεσεν ἐπίσης εἰς τὴν ἐρευνᾶν ποὺ ἔφερεν εἰς τὸ 1930 εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πλανή- τος ποὺ εὐρίσκειται πέραν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἡ ἰδέα ὁμως ποὺ ἀπασχόλησε τὰ περισσότερα ἔτη τῆς ζωῆς

σημῶν καὶ μετεωρολογικὴν ἀ- στρολογίαν ἐξετάζονται τὰ δια- φορὰ φαινόμενα ποὺ παράγουν- ται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔ-τους : ἐκλείψεις, κομήται, συναν- τήσεις πλανητῶν, ἡ εἰσοδος τοῦ ἡλίου εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ, καὶ ἄλλα.

Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις ἀ- πατεῖται ἕνας οὐράνιος χάρτης εἰς τὸν ὁποῖον σημειοῦνται ἐπα- κριθῶς αἱ θέσεις τῶν διαφόρων πλανητῶν, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καθὼς καὶ μερικῶν ἀ- πλανῶν ἀστέρων πρώτου μεγέ- θους.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀστρολογία βασίζεται ἐπὶ παρατηρήσεων ποὺ ἐγίναν ἐπὶ πολλὰς χιλιετηρίδας ἀπὸ σοφοὺς ποὺ ἐλγόντο κατὰ τὴν ἀρχαίτητα Μάγον, καθὼς καὶ ἐπὶ τὰν νεωτέρων παρατη- ρήσεων. Τὰ δεδομένα τελεσπο- ούνται διαρκῶς περισσότερον καὶ τὰς θεωρίας τῆς τὰς παρα- δείχονται οἱ ἐπιστήμονες ὅλων τῶν χωρῶν.

Αἱ διαγνώσεις ποὺ βασίζονται ἀπὸ τὸν ἀστρολόγον ἐπιδράσεις, ἐπιβεβαιοῦνται ἀπὸ τὰς στατι- στικὰς τὰς ὁποίας συντάσσονται ἐπιστημονικῶς παγκοσμίως φήμη.

Ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν ὁρι- σμένων φαινομένων καὶ γεγονό- των, διεπιστώθη διὰ ταῦτα πα- ραγόντων πάντοτε δταν τὰ οὐ- ράνια σώματα ἔχουν μίαν ὁμο- ὁμήνην θέσιν ἡ ἐρρίσκονται εἰς μίαν ὁμομήνην κατάστασιν.

Ἐξερκισμένη μεταξὺ τῶν ἀλ- λων διὰ οἱ μεγάλῃς ἑνῶν ἐν- νήσεων κατὰ τὸ πλείστον δταν ὁ πλανήτης Ζεὺς εὐρίσκειτο πλη- σίον τοῦ ἡλίου. Ἐπίσης διὰ ὁ θάνατος μεγάλων ἀνδρῶν συμ- πτεῖται δταν ὁ "Ἀρης εὐρίσκειτο εἰς τὸ σημεῖον ὅπου πρὸ ὀλίγου εὐρίσκειτο ὁ ἥλιος.

Ἐννοεῖται διὰ τὴν πλήρη ἐπιβεβαίωσιν τῶν δεδομένων αὐτῶν, ἀπαιτοῦνται πολλὰ ἀκό- μων παρατηρήσεις, ἡ ἐξέταση πολλῶν στοιχείων καὶ ἀστρολο- γικῶν γεγονότων.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀστρο- λογικῶν μελετῶν, λαμβανόμε- νων θέσιν μὲ κάποιαν σοβαρό- τητα, ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν μίαν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ χαρακτῆρος κάθε ἀτόμου καὶ νὰ ἀποκαλύψωμεν τὴν προσωπι- κότητά του. Εἶναι ἕνα ἐπὶ πλέον φῶς εἰς τὴν ζωὴν μας, ἕνα φῶς ποὺ θὰ μᾶς δείξῃ ἕνα ἐμπόδιον καὶ θὰ μᾶς διευκολύνῃ τὸν δρό- μον.

Ἡ ἀστρολογία θὰ μᾶς εἰπῇ, λόγῳ χάριν, ποῖον ἐπάγγελμα πρέπει ν' ἀκολουθήσῃν τὰ παι- διὰ μας, ποῖαν εἶναι αἱ πιθαναὶ εὐτυχεῖς ἡ ἀτυχεῖς περιόδοι τῆς ζωῆς μας, ποῖα εἶναι ἡ διανοητι- κὴ ἱκανότης καὶ ὁ χαρακτῆρ τῶν ἀνθρώπων ποὺ μᾶς ἐνδια- φέρου. Ἐπίσης δύναμεθα νὰ ἐ- ξαγάγωμεν προβλέψεις, αἱ ὅ- ποια ὁμως δὲν πρέπει νὰ ἐπι- ρεᾶσιν καθόλου τὴν θέλησιν μας. Διότι τὰ ἄστρα ὑποδεικνύ- ουν, ἀλλὰ δὲν ἐξαναγκάζουν, ὅ- πως λέγει ἕνα ἀρχαῖον ρητόν.

Ἡ ἀστρολογία ὑποστηρίζει διὰ ὁ ἀνθρώπου, μέχρις ἐνός ση- μεῖου εἶναι ὅς ἐλευθερὸν καὶ ὅτι ἡ ἐλευθερία του αὐτὴ δὲ με- γαλὴ ἐάν τελειοποιήσῃ τὴν μορφήν του, κατορθώσῃ δὲν νὰ ὑφαιρῇ ἠθικῶς.

Μία ὁραία περιπέτεια συνέβη εἰς τὸν περὶ τὸν Ἰσπανὸν καλ- λιτέχνην Βελασκέζ.

Ἐἶχε ζωγραφίσῃ κάποτε τὸν ἑρῶν τὸν ἀνέμεσα εἰς ἕνα ὀ- μίον, δεσποινίδων τῆς Ἰσπανικῆς ποτε διανοητικῆς δυνάμεως.

Εἶναι λοιπὸν εὐνόητον διὰ τὴν μελέτη τῆς νέας αὐτῆς ἐπιστή- μης ἡμπορεῖ οὐ μόνον νὰ ἱκανο- ποιήσῃ τὴν περιέργειαν μας ἀλ- λά καὶ ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νοῦς ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ κάποιον στήριγμα.

Καὶ παίρνοντας τὸ πινέλο ἔξω γράφει τὴν κόκκιναν τριαντὴν τοῦ μεγάλου παραθύρου τοῦ "Α- γίου". Ἰακάδω εἰς τὸ στήθος τῆς εἰκόνης τοῦ Βελασκέζ.

Καὶ τὸν ἀστρολόγον ποὺ ἐπὶ τὴν ὁποῖαν διέδωκε μὲ πολλὰ συγγράμματα καὶ ὑπομν- ματα, γραμμένα μὲ ἐνθουσια- σμόν καὶ πίστιν, ἦτο ὅτι ἡ Σε- λήνη δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄστρον τελείως νεκρὸν. Ἡ ἰδέα ὁμως αὕτη εὐρίσκειτο εἰς ἀκραν ἀντίθεσιν μὲ αὐτὰ ποὺ ἐσκέπτον- το ἀκόμη σχετικῶς σχεδὸν ὅλοι οἱ ἀστρονόμοι τοῦ κόσμου.

Ὁ Πικεριγκ ἦτο τῆς γνώμης διὰ μερικὰ κηλίδες ποὺ παρα- τηροῦνται εἰς τὸν δορυφόρον μας πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκτά- σεις σκεπασμένα ἀπὸ θλάστη- σιν. Κατὰ συνέπειαν, τὸ νερὸ δὲν ἐξφανίσθη τελείως ἀπὸ τὴν ἐπι- φάνειαν τῆς Σελήνης. Τουναντί- ον μάλιστα ὑπῆρχαν μεγάλα πο- σότητες ὕδατος εἰς τὸ βάθος ἐ- σεσμένον κροτήριον, ὅπου ἀνε- πτύσσοντο ὠριζόμενα φυτὰ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ὑποστή- ριξῃ τὴν ἀποψιν του μὲ ἀπὰρ δε- δομένα ἐπεσκέφθη εἰς τὰ 1905 τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Χάβαϊ καὶ εἰς τὰ νησιά αὐτὰ κατόρθωσε νὰ εὕρῃ φυτὰ ποὺ εἶχαν ἀναπτύ- χθῃ ὑπὸ τὰς ἰδίας περιπτώ- σιν θήκας μὲ ἐκείνα τῆς Σελήνης.

Κατὰ τὸν Πικεριγκ, λοιπὸν, τὸ χλωμὸν ἀστρον τῆς νυκτὸς δὲν

στερεῖται κάθε εἰδους ζωῆς, καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἕνα ἄστρον τελείως νεκρὸν, ὅπως πι- στεύουν πολλοὶ ἀστρονόμοι. Ἐ- χομεν ἕναν ὄχιοντον κόσμον οἰκία μας, ἔλεγε, τὸν ὅποιον πρέ- πει νὰ μελετήσωμεν διότι ἀξίζει τὸν κόπον. Ἡ ζωὴ εἰς τὴν Σε- λήνην ἔχει πολλὰς ὁμοιότητας μὲ τὴν ζωὴν ὅπως παρουσιάζε- ται εἰς τὸν "Ἀρην, ἐντελὼς ὁμως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν μορφήν ὅ- ποῦ τὴν ὁποῖαν παρουσιάζεται εἰς τὴν γῆν.

Παρ' ὅλον ὁμως τὸν ἐνθουσια- σμόν μὲ τὸν ὅποιον ὁ Πικεριγκ ὑπεστήριξε τὰς ἀπόψεις του αὐ- τὰς, οἱ ἀστρονόμοι αὐδέποτε ἔ- δωσαν ἔσθιν εἰς τοὺς λόγους του. Δι' αὐτὸ ἴσως δὲν ἔγιναν αἱ ἀπαιτούμεναι ἐρευνᾶν καὶ δὲ ἐ- ξακριβωθῇ κατὰ πόσον εἶχε δι- κάει ὁ δχι.

Τὴν "Ἀνοιξὶν τοῦ 1921 ὁ Πικε- ριγκ ἐπεσκέφθη καὶ τὴν Εὐρώ- πην, ὅποτε ἔλαβαν τὴν ἐγκαρί- αν νὰ τὸν γνωρίσουν καὶ πολλοὶ ἀστρονόμοι τῶν μεσογειακῶν χωρῶν.

Ἡ ἀστρολογία θὰ μᾶς εἰπῇ, λόγῳ χάριν, ποῖον ἐπάγγελμα πρέπει ν' ἀκολουθήσῃν τὰ παι- διὰ μας, ποῖαν εἶναι αἱ πιθαναὶ εὐτυχεῖς ἡ ἀτυχεῖς περιόδοι τῆς ζωῆς μας, ποῖα εἶναι ἡ διανοητι- κὴ ἱκανότης καὶ ὁ χαρακτῆρ τῶν ἀνθρώπων ποὺ μᾶς ἐνδια- φέρου. Ἐπίσης δύναμεθα νὰ ἐ- ξαγάγωμεν προβλέψεις, αἱ ὅ- ποια ὁμως δὲν πρέπει νὰ ἐπι- ρεᾶσιν καθόλου τὴν θέλησιν μας. Διότι τὰ ἄστρα ὑποδεικνύ- ουν, ἀλλὰ δὲν ἐξαναγκάζουν, ὅ- πως λέγει ἕνα ἀρχαῖον ρητόν.

Ἡ ἀστρολογία ὑποστηρίζει διὰ ὁ ἀνθρώπου, μέχρις ἐνός ση- μεῖου εἶναι ὅς ἐλευθερὸν καὶ ὅτι ἡ ἐλευθερία του αὐτὴ δὲ με- γαλὴ ἐάν τελειοποιήσῃ τὴν μορφήν του, κατορθώσῃ δὲν νὰ ὑφαιρῇ ἠθικῶς.

Μία ὁραία περιπέτεια συνέβη εἰς τὸν περὶ τὸν Ἰσπανὸν καλ- λιτέχνην Βελασκέζ.

Ἐἶχε ζωγραφίσῃ κάποτε τὸν ἑρῶν τὸν ἀνέμεσα εἰς ἕνα ὀ- μίον, δεσποινίδων τῆς Ἰσπανικῆς ποτε διανοητικῆς δυνάμεως.

Εἶναι λοιπὸν εὐνόητον διὰ τὴν μελέτη τῆς νέας αὐτῆς ἐπιστή- μης ἡμπορεῖ οὐ μόνον νὰ ἱκανο- ποιήσῃ τὴν περιέργειαν μας ἀλ- λά καὶ ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νοῦς ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ κάποιον στήριγμα.

Καὶ παίρνοντας τὸ πινέλο ἔξω γράφει τὴν κόκκιναν τριαντὴν τοῦ μεγάλου παραθύρου τοῦ "Α- γίου". Ἰακάδω εἰς τὸ στήθος τῆς εἰκόνης τοῦ Βελασκέζ.

Καὶ τὸν ἀστρολόγον ποὺ ἐπὶ τὴν ὁποῖαν διέδωκε μὲ πολλὰ συγγράμματα καὶ ὑπομν- ματα, γραμμένα μὲ ἐνθουσια- σμόν καὶ πίστιν, ἦτο ὅτι ἡ Σε- λήνη δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄστρον τελείως νεκρὸν. Ἡ ἰδέα ὁμως αὕτη εὐρίσκειτο εἰς ἀκραν ἀντίθεσιν μὲ αὐτὰ ποὺ ἐσκέπτον- το ἀκόμη σχετικῶς σχεδὸν ὅλοι οἱ ἀστρονόμοι τοῦ κόσμου.

Ὁ Πικεριγκ ἦτο τῆς γνώμης διὰ μερικὰ κηλίδες ποὺ παρα- τηροῦνται εἰς τὸν δορυφόρον μας πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκτά- σεις σκεπασμένα ἀπὸ θλάστη- σιν. Κατὰ συνέπειαν, τὸ νερὸ δὲν ἐξφανίσθη τελείως ἀπὸ τὴν ἐπι- φάνειαν τῆς Σελήνης. Τουναντί- ον μάλιστα ὑπῆρχαν μεγάλα πο- σότητες ὕδατος εἰς τὸ βάθος ἐ- σεσμένον κροτήριον, ὅπου ἀνε- πτύσσοντο ὠριζόμενα φυτὰ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ὑποστή- ριξῃ τὴν ἀποψιν του μὲ ἀπὰρ δε- δομένα ἐπεσκέφθη εἰς τὰ 1905 τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Χάβαϊ καὶ εἰς τὰ νησιά αὐτὰ κατόρθωσε νὰ εὕρῃ φυτὰ ποὺ εἶχαν ἀναπτύ- χθῃ ὑπὸ τὰς ἰδίας περιπτώ- σιν θήκας μὲ ἐκείνα τῆς Σελήνης.

Κατὰ τὸν Πικεριγκ, λοιπὸν, τὸ χλωμὸν ἀστρον τῆς νυκτὸς δὲν

ΜΙΑ ΗΧΩ ΤΡΑΓΟΥΔΕΙ

Τὸ μυστήριον
ἐνὸς ἐξ ὀχι-
κού σπιτιοῦ

Εἰς ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι ποὺ λέ- γεται «Ζενεταῖς» παρὰ τὴν Ρουέν τῆς Γαλλίας, μέσα εἰς τὴν με- γάλῃν αὐλὴν δημιουργεῖται μία ἡχὼ καταπληκτικὴ καὶ ἴσως μο- ναδικὴ εἰς τὸν κόσμον. Ἐὰν κα- νεὶς σταθῇ εἰς τὸ μέσον τῆς αὐ- λῆς καὶ ἀργίσει νὰ τραγουδῇ ἡ νὰ φωνάζῃ δὲν ἀκούει τὴν ἡχὼν, ἀλλὰ μόνον τὴν φωνὴν του. Ἀν- τιθέτως, οἱ ἄλλοι ποὺ εὐρίσκον- ται μέσα εἰς τὴν ἰδίαν αὐλὴν δὲν ἀκούουν τὴν φωνὴν του, ἀλ- λά μόνον τὴν ἡχὼν, μὲ τὴν ἑξῆς περίεργον λεπτομέρειαν : διὰ πό- τε πλησιάζει ἡ φωνὴ καὶ πότε ἀπομακρύνεται, πότε δηλαδὴ ἔ- λθεται δυνατωτέρα καὶ πότε σιγώτερα. Μερικοὶ ἔχουν τὴν ἐν- τύπωση διὰ ἀκούουν τὴν ἡχὼν μίαν καὶ μόνον φωνήν, ἐνῶ ἄλ- λοι ἀκούουν δολόκληρον χορὸν ποὺ σὺνθεῖ σιγὰ σιγὰ καὶ μετὰ δυναμικῶς ἐξαφανίζεται. Πολλοὶ ἐ- πιστήμονες μετέβησαν ἐπὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐξετάσουν τὸ περίεργον αὐτὸ φαινόμενον, ἕως τῶρα ὁ- μως κανεὶς δὲν κατορθώσεν νὰ δώσῃ μίαν ἐξήγησιν ἱκανοποιητι- κήν.

Ἡ ἀστρολογία θὰ μᾶς εἰπῇ, λόγῳ χάριν, ποῖον ἐπάγγελμα πρέπει ν' ἀκολουθήσῃν τὰ παι- διὰ μας, ποῖαν εἶναι αἱ πιθαναὶ εὐτυχεῖς ἡ ἀτυχεῖς περιόδοι τῆς ζωῆς μας, ποῖα εἶναι ἡ διανοητι- κὴ ἱκανότης καὶ ὁ χαρακτῆρ τῶν ἀνθρώπων ποὺ μᾶς ἐνδια- φέρου. Ἐπίσης δύναμεθα νὰ ἐ- ξαγάγωμεν προβλέψεις, αἱ ὅ- ποια ὁμως δὲν πρέπει νὰ ἐπι- ρεᾶσιν καθόλου τὴν θέλησιν μας. Διότι τὰ ἄστρα ὑποδεικνύ- ουν, ἀλλὰ δὲν ἐξαναγκάζουν, ὅ- πως λέγει ἕνα ἀρχαῖον ρητόν.

Ἡ ἀστρολογία ὑποστηρίζει διὰ ὁ ἀνθρώπου, μέχρις ἐνός ση- μεῖου εἶναι ὅς ἐλευθερὸν καὶ ὅτι ἡ ἐλευθερία του αὐτὴ δὲ με- γαλὴ ἐάν τελειοποιήσῃ τὴν μορφήν του, κατορθώσῃ δὲν νὰ ὑφαιρῇ ἠθικῶς.

Μία ὁραία περιπέτεια συνέβη εἰς τὸν περὶ τὸν Ἰσπανὸν καλ- λιτέχνην Βελασκέζ.

Ἐἶχε ζωγραφίσῃ κάποτε τὸν ἑρῶν τὸν ἀνέμεσα εἰς ἕνα ὀ- μίον, δεσποινίδων τῆς Ἰσπανικῆς ποτε διανοητικῆς δυνάμεως.

Εἶναι λοιπὸν εὐνόητον διὰ τὴν μελέτη τῆς νέας αὐτῆς ἐπιστή- μης ἡμπορεῖ οὐ μόνον νὰ ἱκανο- ποιήσῃ τὴν περιέργειαν μας ἀλ- λά καὶ ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νοῦς ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ κάποιον στήριγμα.

Καὶ παίρνοντας τὸ πινέλο ἔξω γράφει τὴν κόκκιναν τριαντὴν τοῦ μεγάλου παραθύρου τοῦ "Α- γίου". Ἰακάδω εἰς τὸ στήθος τῆς εἰκόνης τοῦ Βελασκέζ.

Καὶ τὸν ἀστρολόγον ποὺ ἐπὶ τὴν ὁποῖαν διέδωκε μὲ πολλὰ συγγράμματα καὶ ὑπομν- ματα, γραμμένα μὲ ἐνθουσια- σμόν καὶ πίστιν, ἦτο ὅτι ἡ Σε- λήνη δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄστρον τελείως νεκρὸν. Ἡ ἰδέα ὁμως αὕτη εὐρίσκειτο εἰς ἀκραν ἀντίθεσιν μὲ αὐτὰ ποὺ ἐσκέπτον- το ἀκόμη σχετικῶς σχεδὸν ὅλοι οἱ ἀστρονόμοι τοῦ κόσμου.

Ὁ Πικεριγκ ἦτο τῆς γνώμης διὰ μερικὰ κηλίδες ποὺ παρα- τηροῦνται εἰς τὸν δορυφόρον μας πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκτά- σεις σκεπασμένα ἀπὸ θλάστη- σιν. Κατὰ συνέπειαν, τὸ νερὸ δὲν ἐξφανίσθη τελείως ἀπὸ τὴν ἐπι- φάνειαν τῆς Σελήνης. Τουναντί- ον μάλιστα ὑπῆρχαν μεγάλα πο- σότητες ὕδατος εἰς τὸ βάθος ἐ- σεσμένον κροτήριον, ὅπου ἀνε- πτύσσοντο ὠριζόμενα φυτὰ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ὑποστή- ριξῃ τὴν ἀποψιν του μὲ ἀπὰρ δε- δομένα ἐπεσκέφθη εἰς τὰ 1905 τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Χάβαϊ καὶ εἰς τὰ νησιά αὐτὰ κατόρθωσε νὰ εὕρῃ φυτὰ ποὺ εἶχαν ἀναπτύ- χθῃ ὑπὸ τὰς ἰδίας περιπτώ- σιν θήκας μὲ ἐκείνα τῆς Σελήνης.

Κατὰ τὸν Πικεριγκ, λοιπὸν, τὸ χλωμὸν ἀστρον τῆς νυκτὸς δὲν

στερεῖται κάθε εἰδους ζωῆς, καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἕνα ἄστρον τελείως νεκρὸν, ὅπως πι- στεύουν πολλοὶ ἀστρονόμοι. Ἐ- χομεν ἕναν ὄχιοντον κόσμον οἰκία μας, ἔλεγε, τὸν ὅποιον πρέ- πει νὰ μελετήσωμεν διότι ἀξίζει τὸν κόπον. Ἡ ζωὴ εἰς τὴν Σε- λήνην ἔχει πολλὰς ὁμοιότητας μὲ τὴν ζωὴν ὅπως παρουσιάζε- ται εἰς τὸν "Ἀρην, ἐντελὼς ὁμως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν μορφήν ὅ- ποῦ τὴν ὁποῖαν παρουσιάζεται εἰς τὴν γῆν.

Παρ' ὅλον ὁμως τὸν ἐνθουσια- σμόν μὲ τὸν ὅποιον ὁ Πικεριγκ ὑπεστήριξε τὰς ἀπόψεις του αὐ- τὰς, οἱ ἀστρονόμοι αὐδέποτε ἔ- δωσαν ἔσθιν εἰς τοὺς λόγους του. Δι' αὐτὸ ἴσως δὲν ἔγιναν αἱ ἀπαιτούμεναι ἐρευνᾶν καὶ δὲ ἐ- ξακριβωθῇ κατὰ πόσον εἶχε δι- κάει ὁ δχι.

ΑΡΧΙΣΙΩΜΟΥΡΓΟΣ

ΤΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΟΝΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο νεαρός μαρκησιός του Μπλου κληρονομιάς ο ε-
νός δόκος κοντά στο κτήμα του, όταν έλαβαν
αυτά, οι άλλοι κληρονόμοι, ένα
μαύλο παιδί, που μόλις είχε σκοτώσει ένα λα-
γόν, τον όποιον λίγο πριν είχε υποβάλει ο
μαρκησιός. Ο άγνωστος κυνηγός του προσέφε-
ρε τον λαγόν και έφευγε χωρίς να του
πεί ποιος είναι. Από την συνομιλία τους ο
μαρκησιός υπέθεσε πως ήταν κανένας απόλλας ε-
νός γείτονα του, του Δερμπί, που τον έλα-
γαν και αρχισιωμούργου, γιατί είχε κάτι με-
ταλλικά ο αυτά τα μέρη. Έπειτα, όμως, στο
σπίτι του, μαθαίνει από ένα γνωστόν του
συμβολαιογράφον ότι ο άγνωστος κυνηγός
είναι ο ίδιος ο κύριος Δερμπί, ο άρχισιω-
μούργος, με τον όποιον έχουν κάτι μικρές
κηλητικές διαφορές.

Ο συμβολαιογράφος αυτός, οικογενειακός φίλος
του Μπλου, και του αρχισιωμούργου, κάνει
λίγα για τον τελευταίο, που στην μαρτυ-
ρίαν, ότι είναι τρελλά ερωτευμένος με την κό-
ρη της. Και κατορθώνει να της προσελκύει
το ενδιαφέρον. Άλλοι πάντως όμως μαθαίνει ο
τι έλαβε μια δική στην Άγγλιν, διαπαι-
σμένη από τον όποιον εξαρτάται από την προέ-
λευση της. Εκείνη αρνείται την ημέρα
ο άρχισιωμούργος παρουσιάζεται εις τον πύ-
λον, συνοδευόμενος από την αδελφή του
Σουσάναν. Τότε κάνουν πολύ καλή υποδοχήν,
και μόνον η Κλαίρη του φέρνεται πολύ ψυ-
χρά, γιατί καταλαβαίνει ότι σκοπό της έ-
στειλες.

Η Κλαίρη έφρονετο να παντρευτεί με τον έ-
ξοχόν της βαρόνον Δε Βλιν, με τον όποιον
μόλις είχε και αρραβωνιασμένη. Άλλα ο βα-
ρόνος, αφού έμεινε κάποιον καιρό στη Ρωσία
ως επισημειωμένος πρέσβης, όταν επέστρεψε
στο Παρίσι χάνει όλον τον περιουσίαν στο
παγινίδι και τον σώζει ένας έμπορος, ο Μου-
λινέ, αφού προηγουμένως είχε πάρει την
κόρη του Άθηναν. Η νέα αυτή είναι πάλαι
συμβολαιογράφος της Κλαίρης και της βαρόνης.
Εκείνη τον όποιον πρέσβη τον έλαβε για την
μετεγερμένη του άσχημα είς το σκέλεον.
Τότε λοιπόν η Άθηναν σκεπάζεται να έκδι-
κη η Κλαίρη, πείθει τον πατέρα της να φε-
ρση ένα κτήμα δίπλα στο δικό της και με
μια την έπισκεπτική να της άναγγελλή η
βία τους προσέχει γάμος της με τον δούκα
του Βλιν.

7ον

Η Κλαίρη έκανε μια χειρονομία ά-
πογοητεύσεως.

— Έπειτα από τον δούκα δε Βλιν,
μητέρα, δεν μπορώ να πάω παρά πολύ
απώτερον απ' αυτόν, και τον όποιον θά-
γοπα. Ξέρεις όμως πολύ καλά μητέρα
ότι αυτό είναι αδύνατον. Ένα κορίτσι
σαν και μένα, έπειτα από μια τέτοια
άπογοήτευση, πάει να κλειστίσει σε μονα-
στήρι.

— Καλέ τι είναι αυτά που λες παιδί
μου; Έκανε η μαρκησία με μεγάλην τρυ-
φερότητα. Δεν είναι φρονιμά λόγια ας
πες! Είπα πολύ νέα ακόμη και δεν πρέ-
πει ν' απειληθείς. Άρκει να θέλεις και
μπορείς άμέσως να παντρευθείς. Έδω
σίμα είναι κάποιος που θα δέχονταν και
τώρα άμέσως να σε πάρει.

Η δεσποινίς Μπλου έσώκωσε περι-
φρανα το κεφάλι και άπάντησε:

— Μήπως ο κύριος Δερμπί;

— Ακριβώς! άπάντησε η μαρκησία.

Σου τον ανέφερα άπλως για να σε πα-
ρηγορήσω. Αν θέλεις όμως μπορούμε
να φύγουμε, να πάμε στο Παρίσι, στην

Έλβετία, ή όπου άλλο θέλεις.

— Μήπως ξέρω κι' εγώ τί θέλω; Έκα-
νε η Κλαίρη. Θέλω να γίνω άφροντη, να
μη έλέω κανέναν. Όλα τα μισά και
τα περιφρονώ. Άχ, Σε μου! πόσο ή-
θελα να πεθάνω!...

— Ο θάνατος, άγαπητή μου, είναι το
μόνο κακό για το όποιον δεν υπάρχει
βεβαιότητα. Αν όλες οι γυναίκες που έ-
γκαταλείπονται από τον άρραβωνιαστι-
κόν τους έκαναν το ίδιο, θ' άδειάζε
ο κόσμος. Γιατί άνδρες πιστοί δεν ύπαρ-
χουν πια!

— Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε καλπα-
μιός άλόγου, και σε λιγάκι ο δούδ του
Βλιν έμπηκε στην αλλη καβάλλα εις
έναν άβρισμένο άλογο. Ξεπέζερε και ά-
νέθηκε τραχιδόν τα μαρμάρια σκολο-
πέτια.

Χωρίς να είδωποιση κανέναν έμπηκε
απ' εύθείας στην αίθουσα, όταν ο
ρώνας και ο Μπακελίν έτρεξαν και τον
έσταμάτησαν εις τον προθάλαμον. Κα-
τάχλωμος, με άλλοιωμένα τα χαρακτη-
ριστικά, ο δούδ έζήτησε να περάσει.

— Ο κύριος και η δεσποινίς Μουλινέ
είναι εδώ ακόμη; έρώτησε με φωνή που
έτρεμε.

Και όταν ο βαρόνος άπάντησε κατα-
φατικά, αυτός έπρόσθεσε:

— Και η θεία μου που είναι; Πρέπει να
την ιδώ άμέσως! Έως δεν είναι πια
πολύ άργά!

— Μην απάτασθε, άγαπητή μου, το εί-
πε ο βαρόνος που έμάντεψε τη σκέψη
του. Τώρα πια είναι πολύ άργά. Ο κύ-
ριος και δεσποινίς Μουλινέ έφθγαν.

Ο δούδ άρπασε βαθόν στεναγμό, σω-
σίστηκε σε μία πούθρανα, και είπε με
άφάνστηση συντριβή:

— Τι μπορώ να κάω τώρα για να έ-
πανορθώσω το κακό που έγινε;

— Δυστυχώς, αυτό το κακό δεν επιδέ-
χεται επανόρθωσιν, το είπε ο Μπακε-
λίν. Το καλύτερο που έχετε να κάμετε
είναι να φύγετε, χωρίς να ιδήτε την κυ-
ρία μαρκησιάν.

— Αυτό πια όχι! έφώναξαν ο δούδ.
Πρέπει να της έγγησω την διαγωγή
του. Και την δεσποινίς ότι δεν έλαβε
μέρος στην άτιμία που έγινε... Θα κά-
μω ότι θα θέλησω... Θέλω να την ιδώ,
να κλάω μαζί της... Βλέπετε την άπελι-
πίαν μου γι' αυτά που συνέβησαν.

Φανταζόν τόσο συγκινημένους, που οι άλ-
λοι έπίστεψαν στην ειλικρίνειά του.

— Έστω, είπε ο Μπακελίν. Πάω να
την ρωτήσω αν θέλη να σας δεχθώ.

Και μόνον η Κλαίρη του φέρνεται πολύ ψυ-
χρά, γιατί καταλαβαίνει ότι σκοπό της
είναι να της πείσει να παντρευτεί με τον
δούκα του Βλιν.

Η Κλαίρη, βλέποντας τον δούκα από
το παράθυρο, σηκώθηκε κατάληκτη.

Επρόσθασης να μιλήσει, αλλά δεν το
κατόρθωσε. Άπλωσε το χέρι προς τον
συμβολαιογράφον και την έπιασε ένα
παράλιγμα με νευρικό γέλιο.

Φανταζόν σαν τρελλή. Η μαρκησία
και η βαρόνη τρέμασαν, φοβήθηκαν
μήπως πάθι συγκινητική, κληρονομία
καλόν εις θάνατον.

Με μίαν επιδαλνική χειρονομία, η
Κλαίρη τις έμπόδισε. Έπειτα, έδωσε
με κόπο από τα σφιγμένα δόντια της
αυτά τα λόγια:

— Όχι! Δεν θέλω κανέναν! Άρहितε
με να συνέλθω.

Εκάθισε. Κρύος ιδρώς έβρεξε το μέ-
τωπό της και η βαρόνη την έσοκούσε,
ένθ' η μητέρα της της έσέκασε τους ώ-
μους μ' ένα σάλι.

— Επέρασαν έτσι μια στιγμή άγωνίας.
Η Κλαίρη στεκόταν άκίνητη, σαν θυ-
μισμένη σε σκέψεις. Άνάμεσα στο δυό
της φρόδια είχε σχηματισθή μια θαδική
ρυτίδα.

— Υστερα από λίγες στιγμές το αίμα
ανέβηκε πάλι στο πρόσωπό της. Ένας
στεναγμός την ανακούφισε και με μι-
αν άποτομη κίνηση έπέταξε μακριά το
σάλι με το όποιον την είχε σκεπάζει η
μητέρα της.

Καλέ τι είναι αυτά που λες παιδί
μου; Έκανε η μαρκησία με μεγάλην τρυ-
φερότητα. Δεν είναι φρονιμά λόγια ας
πες! Είπα πολύ νέα ακόμη και δεν πρέ-
πει ν' απειληθείς. Άρκει να θέλεις και
μπορείς άμέσως να παντρευθείς. Έδω
σίμα είναι κάποιος που θα δέχονταν και
τώρα άμέσως να σε πάρει.

Η δεσποινίς Μπλου έσώκωσε περι-
φρανα το κεφάλι και άπάντησε:

— Μήπως ο κύριος Δερμπί;

— Ακριβώς! άπάντησε η μαρκησία.

Σου τον ανέφερα άπλως για να σε πα-
ρηγορήσω. Αν θέλεις όμως μπορούμε
να φύγουμε, να πάμε στο Παρίσι, στην

Έλβετία, ή όπου άλλο θέλεις.

— Μήπως ξέρω κι' εγώ τί θέλω; Έκα-
νε η Κλαίρη. Θέλω να γίνω άφροντη, να
μη έλέω κανέναν. Όλα τα μισά και
τα περιφρονώ. Άχ, Σε μου! πόσο ή-
θελα να πεθάνω!...

— Ο θάνατος, άγαπητή μου, είναι το
μόνο κακό για το όποιον δεν υπάρχει
βεβαιότητα. Αν όλες οι γυναίκες που έ-
γκαταλείπονται από τον άρραβωνιαστι-
κόν τους έκαναν το ίδιο, θ' άδειάζε
ο κόσμος. Γιατί άνδρες πιστοί δεν ύπαρ-
χουν πια!

— Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε καλπα-
μιός άλόγου, και σε λιγάκι ο δούδ του
Βλιν έμπηκε στην αλλη καβάλλα εις
έναν άβρισμένο άλογο. Ξεπέζερε και ά-
νέθηκε τραχιδόν τα μαρμάρια σκολο-
πέτια.

Χωρίς να είδωποιση κανέναν έμπηκε
απ' εύθείας στην αίθουσα, όταν ο
ρώνας και ο Μπακελίν έτρεξαν και τον
έσταμάτησαν εις τον προθάλαμον. Κα-
τάχλωμος, με άλλοιωμένα τα χαρακτη-
ριστικά, ο δούδ έζήτησε να περάσει.

— Ο κύριος και η δεσποινίς Μουλινέ
είναι εδώ ακόμη; έρώτησε με φωνή που
έτρεμε.

Και όταν ο βαρόνος άπάντησε κατα-
φατικά, αυτός έπρόσθεσε:

— Και η θεία μου που είναι; Πρέπει να
την ιδώ άμέσως! Έως δεν είναι πια
πολύ άργά!

— Μην απάτασθε, άγαπητή μου, το εί-
πε ο βαρόνος που έμάντεψε τη σκέψη
του. Τώρα πια είναι πολύ άργά. Ο κύ-
ριος και δεσποινίς Μουλινέ έφθγαν.

Ο δούδ άρπασε βαθόν στεναγμό, σω-
σίστηκε σε μία πούθρανα, και είπε με
άφάνστηση συντριβή:

— Τι μπορώ να κάω τώρα για να έ-
πανορθώσω το κακό που έγινε;

— Δυστυχώς, αυτό το κακό δεν επιδέ-
χεται επανόρθωσιν, το είπε ο Μπακε-
λίν. Το καλύτερο που έχετε να κάμετε
είναι να φύγετε, χωρίς να ιδήτε την κυ-
ρία μαρκησιάν.

— Αυτό πια όχι! έφώναξαν ο δούδ.
Πρέπει να της έγγησω την διαγωγή
του. Και την δεσποινίς ότι δεν έλαβε
μέρος στην άτιμία που έγινε... Θα κά-
μω ότι θα θέλησω... Θέλω να την ιδώ,
να κλάω μαζί της... Βλέπετε την άπελι-
πίαν μου γι' αυτά που συνέβησαν.

Φανταζόν τόσο συγκινημένους, που οι άλ-
λοι έπίστεψαν στην ειλικρίνειά του.

— Έστω, είπε ο Μπακελίν. Πάω να
την ρωτήσω αν θέλη να σας δεχθώ.

Και μόνον η Κλαίρη του φέρνεται πολύ ψυ-
χρά, γιατί καταλαβαίνει ότι σκοπό της
είναι να της πείσει να παντρευτεί με τον
δούκα του Βλιν.

Η Κλαίρη, βλέποντας τον δούκα από
το παράθυρο, σηκώθηκε κατάληκτη.

Επρόσθασης να μιλήσει, αλλά δεν το
κατόρθωσε. Άπλωσε το χέρι προς τον
συμβολαιογράφον και την έπιασε ένα
παράλιγμα με νευρικό γέλιο.

Φανταζόν σαν τρελλή. Η μαρκησία
και η βαρόνη τρέμασαν, φοβήθηκαν
μήπως πάθι συγκινητική, κληρονομία
καλόν εις θάνατον.

Με μίαν επιδαλνική χειρονομία, η
Κλαίρη τις έμπόδισε. Έπειτα, έδωσε
με κόπο από τα σφιγμένα δόντια της
αυτά τα λόγια:

— Όχι! Δεν θέλω κανέναν! Άρहितε
με να συνέλθω.

Εκάθισε. Κρύος ιδρώς έβρεξε το μέ-
τωπό της και η βαρόνη την έσοκούσε,
ένθ' η μητέρα της της έσέκασε τους ώ-
μους μ' ένα σάλι.

— Επέρασαν έτσι μια στιγμή άγωνίας.
Η Κλαίρη στεκόταν άκίνητη, σαν θυ-
μισμένη σε σκέψεις. Άνάμεσα στο δυό
της φρόδια είχε σχηματισθή μια θαδική
ρυτίδα.

— Υστερα από λίγες στιγμές το αίμα
ανέβηκε πάλι στο πρόσωπό της. Ένας
στεναγμός την ανακούφισε και με μι-
αν άποτομη κίνηση έπέταξε μακριά το
σάλι με το όποιον την είχε σκεπάζει η
μητέρα της.

Καλέ τι είναι αυτά που λες παιδί
μου; Έκανε η μαρκησία με μεγάλην τρυ-
φερότητα. Δεν είναι φρονιμά λόγια ας
πες! Είπα πολύ νέα ακόμη και δεν πρέ-
πει ν' απειληθείς. Άρκει να θέλεις και
μπορείς άμέσως να παντρευθείς. Έδω
σίμα είναι κάποιος που θα δέχονταν και
τώρα άμέσως να σε πάρει.

Η δεσποινίς Μπλου έσώκωσε περι-
φρανα το κεφάλι και άπάντησε:

— Μήπως ο κύριος Δερμπί;

— Ακριβώς! άπάντησε η μαρκησία.

Σου τον ανέφερα άπλως για να σε πα-
ρηγορήσω. Αν θέλεις όμως μπορούμε
να φύγουμε, να πάμε στο Παρίσι, στην

Έλβετία, ή όπου άλλο θέλεις.

— Μήπως ξέρω κι' εγώ τί θέλω; Έκα-
νε η Κλαίρη. Θέλω να γίνω άφροντη, να
μη έλέω κανέναν. Όλα τα μισά και
τα περιφρονώ. Άχ, Σε μου! πόσο ή-
θελα να πεθάνω!...

— Ο θάνατος, άγαπητή μου, είναι το
μόνο κακό για το όποιον δεν υπάρχει
βεβαιότητα. Αν όλες οι γυναίκες που έ-
γκαταλείπονται από τον άρραβωνιαστι-
κόν τους έκαναν το ίδιο, θ' άδειάζε
ο κόσμος. Γιατί άνδρες πιστοί δεν ύπαρ-
χουν πια!

— Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε καλπα-
μιός άλόγου, και σε λιγάκι ο δούδ του
Βλιν έμπηκε στην αλλη καβάλλα εις
έναν άβρισμένο άλογο. Ξεπέζερε και ά-
νέθηκε τραχιδόν τα μαρμάρια σκολο-
πέτια.

Χωρίς να είδωποιση κανέναν έμπηκε
απ' εύθείας στην αίθουσα, όταν ο
ρώνας και ο Μπακελίν έτρεξαν και τον
έσταμάτησαν εις τον προθάλαμον. Κα-
τάχλωμος, με άλλοιωμένα τα χαρακτη-
ριστικά, ο δούδ έζήτησε να περάσει.

— Ο κύριος και η δεσποινίς Μουλινέ
είναι εδώ ακόμη; έρώτησε με φωνή που
έτρεμε.

Και όταν ο βαρόνος άπάντησε κατα-
φατικά, αυτός έπρόσθεσε:

— Και η θεία μου που είναι; Πρέπει να
την ιδώ άμέσως! Έως δεν είναι πια
πολύ άργά!

— Μην απάτασθε, άγαπητή μου, το εί-
πε ο βαρόνος που έμάντεψε τη σκέψη
του. Τώρα πια είναι πολύ άργά. Ο κύ-
ριος και δεσποινίς Μουλινέ έφθγαν.

Ο δούδ άρπασε βαθόν στεναγμό, σω-
σίστηκε σε μία πούθρανα, και είπε με
άφάνστηση συντριβή:

— Τι μπορώ να κάω τώρα για να έ-
πανορθώσω το κακό που έγινε;

— Δυστυχώς, αυτό το κακό δεν επιδέ-
χεται επανόρθωσιν, το είπε ο Μπακε-
λίν. Το καλύτερο που έχετε να κάμετε
είναι να φύγετε, χωρίς να ιδήτε την κυ-
ρία μαρκησιάν.

— Αυτό πια όχι! έφώναξαν ο δούδ.
Πρέπει να της έγγησω την διαγωγή
του. Και την δεσποινίς ότι δεν έλαβε
μέρος στην άτιμία που έγινε... Θα κά-
μω ότι θα θέλησω... Θέλω να την ιδώ,
να κλάω μαζί της... Βλέπετε την άπελι-
πίαν μου γι' αυτά που συνέβησαν.

Φανταζόν τόσο συγκινημένους, που οι άλ-
λοι έπίστεψαν στην ειλικρίνειά του.

— Έστω, είπε ο Μπακελίν. Πάω να
την ρωτήσω αν θέλη να σας δεχθώ.

Και μόνον η Κλαίρη του φέρνεται πολύ ψυ-
χρά, γιατί καταλαβαίνει ότι σκοπό της
είναι να της πείσει να παντρευτεί με τον
δούκα του Βλιν.

Η Κλαίρη, βλέποντας τον δούκα από
το παράθυρο, σηκώθηκε κατάληκτη.

Επρόσθασης να μιλήσει, αλλά δεν το
κατόρθωσε. Άπλωσε το χέρι προς τον
συμβολαιογράφον και την έπιασε ένα
παράλιγμα με νευρικό γέλιο.

Φανταζόν σαν τρελλή. Η μαρκησία
και η βαρόνη τρέμασαν, φοβήθηκαν
μήπως πάθι συγκινητική, κληρονομία
καλόν εις θάνατον.

Με μίαν επιδαλνική χειρονομία, η
Κλαίρη τις έμπόδισε. Έπειτα, έδωσε
με κόπο από τα σφιγμένα δόντια της
αυτά τα λόγια:

— Όχι! Δεν θέλω κανέναν! Άρहितε
με να συνέλθω.

Εκάθισε. Κρύος ιδρώς έβρεξε το μέ-
τωπό της και η βαρόνη την έσοκούσε,
ένθ' η μητέρα της της έσέκασε τους ώ-
μους μ' ένα σάλι.

— Επέρασαν έτσι μια στιγμή άγωνίας.
Η Κλαίρη στεκόταν άκίνητη, σαν θυ-
μισμένη σε σκέψεις. Άνάμεσα στο δυό
της φρόδια είχε σχηματισθή μια θαδική
ρυτίδα.

— Υστερα από λίγες στιγμές το αίμα
ανέβηκε πάλι στο πρόσωπό της. Ένας
στεναγμός την ανακούφισε και με μι-
αν άποτομη κίνηση έπέταξε μακριά το
σάλι με το όποιον την είχε σκεπάζει η
μητέρα της.

Καλέ τι είναι αυτά που λες παιδί
μου; Έκανε η μαρκησία με μεγάλην τρυ-
φερότητα. Δεν είναι φρονιμά λόγια ας
πες! Είπα πολύ νέα ακόμη και δεν πρέ-
πει ν' απειληθείς. Άρκει να θέλεις και
μπορείς άμέσως να παντρευθείς. Έδω
σίμα είναι κάποιος που θα δέχονταν και
τώρα άμέσως να σε πάρει.

Η δεσποινίς Μπλου έσώκωσε περι-
φρανα το κεφάλι και άπάντησε:

— Μήπως ο κύριος Δερμπί;

— Ακριβώς! άπάντησε η μαρκησία.

Σου τον ανέφερα άπλως για να σε πα-
ρηγορήσω. Αν θέλεις όμως μπορούμε
να φύγουμε, να πάμε στο Παρίσι, στην

Έλβετία, ή όπου άλλο θέλεις.

— Μήπως ξέρω κι' εγώ τί θέλω; Έκα-
νε η Κλαίρη. Θέλω να γίνω άφροντη, να
μη έλέω κανέναν. Όλα τα μισά και
τα περιφρονώ. Άχ, Σε μου! πόσο ή-
θελα να πεθάνω!...

— Ο θάνατος, άγαπητή μου, είναι το
μόνο κακό για το όποιον δεν υπάρχει
βεβαιότητα. Αν όλες οι γυναίκες που έ-
γκαταλείπονται από τον άρραβωνιαστι-
κόν τους έκαναν το ίδιο, θ' άδειάζε
ο κόσμος. Γιατί άνδρες πιστοί δεν ύπαρ-
χουν πια!

— Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε καλπα-
μιός άλόγου, και σε λιγάκι ο δούδ του
Βλιν έμπηκε στην αλλη καβάλλα εις
έναν άβρισμένο άλογο. Ξεπέζερε και ά-
νέθηκε τραχιδόν τα μαρμάρια σκολο-
πέτια.

Χωρίς να είδωποιση κανέναν έμπηκε
απ' εύθείας στην αίθουσα, όταν ο
ρώνας και ο Μπακελίν έτρεξαν και τον
έσταμάτησαν εις τον προθάλαμον. Κα-
τάχλωμος, με άλλοιωμένα τα χαρακτη-
ριστικά, ο δούδ έζήτησε να περάσει.

— Ο κύριος και η δεσποινίς Μουλινέ
είναι εδώ ακόμη; έρώτησε με φωνή που
έτρεμε.

Και όταν ο βαρόνος άπάντησε κατα-
φατικά, αυτός έπρόσθεσε:

— Και η θεία μου που είναι; Πρέπει να
την ιδώ άμέσως! Έως δεν είναι πια
πολύ άργά!

— Μην απάτασθε, άγαπητή μου, το εί-
πε ο βαρόνος που έμάντεψε τη σκέψη
του. Τώρα πια είναι πολύ άργά. Ο κύ-
ριος και δεσποινίς Μουλινέ έφθγαν.

Ο δούδ άρπασε βαθόν στεναγμό, σω-
σίστηκε σε μία πούθρανα, και είπε με
άφάνστηση συντριβή:

— Τι μπορώ να κάω τώρα για να έ-
πανορθώσω το κακό που έγινε;

— Δυστυχώς, αυτό το κακό δεν επιδέ-
χεται επανόρθωσιν, το είπε ο Μπακε-
λίν. Το καλύτερο που έχετε να κάμετε
είναι να φύγετε, χωρίς να ιδήτε την κυ-
ρία μαρκησιάν.

— Αυτό πια όχι! έφώναξαν ο δούδ.
Πρέπει να της έγγησω την διαγωγή
του. Και την δεσποινίς ότι δεν έλαβε
μέρος στην άτιμία που έγινε... Θα κά-
μω ότι θα θέλησω... Θέλω να την ιδώ,
να κλάω μαζί της... Βλέπετε την άπελι-
πίαν μου γι' αυτά που συνέβησαν.

Φανταζόν τόσο συγκινημένους, που οι άλ-
λοι έπίστεψαν στην ειλικρίνειά του.

— Έστω, είπε ο Μπακελίν. Πάω να
την ρωτήσω αν θέλη να σας δεχθώ.

Και μόνον η Κλαίρη του φέρνεται πολύ ψυ-
χρά, γιατί καταλαβαίνει ότι σκοπό της
είναι να της πείσει να παντρευτεί με τον
δούκα του Βλιν.

Η Κλαίρη, βλέποντας τον δούκα από
το παράθυρο, σηκώθηκε κατάληκτη.

Επρόσθασης να μιλήσει, αλλά δεν το
κατόρθωσε. Άπλωσε το χέρι προς τον
συμβολαιογράφον και την έπιασε ένα
παράλιγμα με νευρικό γέλιο.

Φανταζόν σαν τρελλή. Η μαρκησία
και η βαρόνη τρέμασαν, φοβήθηκαν
μήπως πάθι συγκινητική, κληρονομία
καλόν εις θάνατον.

Με μίαν επιδαλνική χειρονομία, η
Κλαίρη τις έμπόδισε. Έπειτα, έδωσε
με κόπο από τα σφιγμένα δόντια της
αυτά τα λόγια:

— Όχι! Δεν θέλω κανέναν! Άρहितε
με να συνέλθω.

Εκάθισε. Κρύος ιδρώς έβρεξε το μέ-
τωπό της και η βαρόνη την έσοκούσε,
ένθ' η μητέρα της της έσέκασε τους ώ-
μους μ' ένα σάλι.

— Επέρασαν έτσι μια στιγμή άγωνίας.
Η Κλαίρη στεκόταν άκίνητη, σαν θυ-
μισμένη σε σκέψεις. Άνάμεσα στο δυό
της φρόδια είχε σχηματισθή μια θαδική
ρυτίδα.

— Υστερα από λίγες στιγμές το αίμα
ανέβηκε πάλι στο πρόσωπό της. Ένας
στεναγμός την ανακούφισε και με μι-
αν άποτομη κίνηση έπέταξε μακριά το
σάλι με

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΟΚΚΙΝΟΥΣ ΚΡΙΝΟΥΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΟΥ Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

Κι' εκάθως, κι' έπηρε την πίστη που ήξερα, και με τη φωνή που ήξερα, ο Πόπος άρχισε να διαβάει. "Η εισαγωγή ήταν ένα σχολίο στο άποστολίσμα, μερικές γνώμες για κάτι στρυφνούς στίχους, μια έλλογη που ανέληψη του έκεινου. "Όλα λογικά, και μετρημένα, και σοφά.

"Όταν τελείωσε η εισαγωγή, ο Πόπος φώνησε την Άγγελικα και την παρακάλεσε να μάς φέρει μαστίχες. "Α, τη χαρά που έλαμψε στο μαντηλοδεμένο προσωπάκι της βέβαια, όταν, και τις δύο φορές που μπήκε, μας έδωκε εκεί καίσιμους ήσυχια, να "διαβάσουμε" όπως τα παλιά τα χρόνια! Μ' έκοιταξε και μια στιγμή τα μάτια της τα άγαθά, μου φάνηκαν δακρυζόμενα.

Κι' άκουσα την ιστορία της Φραγκίσκας, έσπλωμένος στο διανόημα, με τα μάτια ψηλά, προσληπμένα διαρκώς στους κόκκινους κρίνους. Και όσο ξετυλιγόταν, άργα και παθητικά, οι άρμονικοί έκεινοι στίχοι, όσο ζώεσε η φωνή του φίλου μου, η θαλασσιά και η φωνή του φίλου μου, η ατμόσφαιρα, η γύρω μου από παύση από μουσική, από άμορφη, κάθε παραφωτισμένη πρόδειξη, και ληρονομία όλα τα προσφάτια, κι' ευγύριζα στα περασμένα, και μου φαινόταν πως κι' έγω κι' έκεινος, ήμασταν οι φίλοι, οι πρό βέβαια χρόνια. "Χι, τίποτε δεν άλλαξε" όχι τρελλός, και ούτε καν παραλαβιγμένος δεν ήταν, τον άκουσα, τον έλεπα, μπορού να πω, όπως πρώτα. Κι' αυτό οι κρίνοι μέσα στο δαζό έπαφταν να με τρομάζουν με το άγριο χρώμα τους. Ταίριαζαν με το έλεγχο, τη στιγμή εκείνη με την ποίηση που μ' έδωπε, και ον έλεπα ποιητή μου παρά τα κόκκινα κρίνα της Φλωρεντίας.

— Αυτό ήταν! είπε ο Πόπος με τον τελευταίο στίχο. Πώς σου φάνηκε; — "Αριστούργημα! είπα με ειλικρινή ένθουσιασμό. Τέτοια μεταρρύθμιση του Δάντε δεν έγινε ακόμα.

— "Μι... θέλεις να σου τη δώσω να τη δημοσιεύσεις, μάτια μου, στην 'Αθήνα; Χαζίρι τους έχω τους Ρωμικούς σου! "Ένοια σου και ον είμαι έγω τρελλός. Μου φαίνεται πως δε σου μένει αμφιβολία.

— "Ω!... — "ρελλοί είσαστε σεις, που θγαίνετε στο μείνται, επτανησίον άνθρωποι τώρα, για να σας κρίνουν οι Μωρατίτες! Δεν θαρίστε, καυμένοι!... Μά τι κοιτάζεις αυτό... Τους κρίνουν μου; Θάκουσε βέβαια και για δούλους, με μπροστά "Έγνοια σου, έγω θα σου πω και την ιστορία τους. "Όλα θα σου τα πω έσένα. "Έχεις νάκουσες; Γ' αυτό σ' έκραδα, και γ' αυτό δούτασα να σε ιδώ... Μια τό αποφασίζεις... Θά με σου χωρέσεις ποτ' σφαιρα χτες να φύγεις; — "Α, θα με συγχωρήσεις... Είσαι ο φίλος μου ο παλιός, και πιστεύω πως ούτε είχα, ούτε έχω άλλον. Τώρα όστερα μαλιστα δε βλέπω άνθρωπο κανένα. Θά σου το είπα και αυτό, αλήθεια;

Κι' αναστήνατε. — Θά σου το πω κι' έγω, έξακολουθήστε, όλα θα σου τα πω. Πάμε τώρα κάτω να φάμε. "Η καφερή η Άγγελίκα μας περιμένει.

Κατεβήκαμε. Η τραπεζαρία είχε ένα μεγάλο παράθυρο και μια γυάλινη πόρτα προς την αυλή. Στη μέση του αντικρινού τοίχου της αυλής, ήταν το έσορτο του περιβολίου, κι' ανάμεσα από τα σιδερένια καγκάλια, φαίνονταν μια παράξενη ζωγραφιά, τέσσερες ζώες αλλεπάλληλες χρωματίων ζοφράκι και διαφορετικών, κάτω κάτω σκακί σκούρο, παραπάνω πράσινο, παραπάνω κόκκινο, κι' πάνω-πάνω γαλάζιο. "Ήταν ένα κομμάτι του περιβολίου.

Κι' είχα αυτό την εικόνα κατάντικρυ, σ' όλο το διάστημα του γεύματος. "Ω, πώς να ξεχάσω ποτέ αυτό το γεύμα! Τα φαγητά συνεισέφεραν οι φίλεις μας με τον Πόπο κοινές, ασήμαντες κι' αχρηστες με την ιστορία που κανένα έπαιδιό, και μια διαστροφή της συνήθειας. Κι' αυτή η κόκκινη, η ιστομένη ζώνη του περιβολίου, που είχα εμπρός μου κι' έκοιτάζε κάποτε, δε μου έκανε πια την έντύπωση που περίμενα. Μονάχα η συμπεριφορά της Άγγελικας ήταν κάτι αφάνταστο. Κι' αυτό έφθανε. Μας δ-

ηρητούσε με σπουδή, με προθυμία, με αγάπη μητέρα που ταίγισε. Τα "φυχή μου" και "μάτια μου" έβιναν κι' έπαιρναν και τότε ήταν η χαρά που την πλημυρούσε στο θέαμα ενός Πόπου συντηρούμενου, διαλυμένου, γλασσού, φαιδρού... ά, πόσον καιρό είχε να δει τέτοιο παληγύρι ή δυστυχισμένη θάγνια!—ώστε ξεχειλίζει κάθε στιγμή από λόγια της, από κινήματά της, με τόσο δακρύοτητα, από υπερβολή, που την έκανε σχεδόν γελοία. Και θα γελοία, αν δεν αισθανόμουν την καρδιά μου να σφίγγεται ίσα-ίσα γι' αυτό, αν η τρελλή, η κομική εκείνη χαρά της γριουλάς δεν είχε κάτι το άπειρος μελαγχολικό, που μου έφερνε δάκρυα...

★

Το τραπέζι τελείωσε κι' έσηκώθηκε γρήγορα. Καθήσαμε σε δυο πολυθρόνες, μπροστά στο παράθυρο και κοντά στη ροτόντα, όπου σ' ης ο κρεσένος, σε δύο αλλεπάλληλα παλιά καπαρένια. "Ανάσμιε τα ταίρια μας. "Η Άγγελίκα μας άφησε κι' έλειπε στην πόρτα. Μόνο.

"Ο φίλος του έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός, παρακολουθώντας τα κουβάρια που του καπνίω με τα δειροπόλα του, ματ τα θαυμάζα. "Ας φαν, απότομα, γυρίζεις και μου κάνεις:

— Θυμάσαι τη Βασιλική; — "Ανατριχίλα. Κατάλαβα ότι έκανε κόπο, ότι του χρειάστηκε θάρρος για να προφέρει αυτό το ονομα. Βέβαια ήταν η άρχη της εκμηστέρησης που περίμενα.

— Τη θυμάμαι... — "Αλήθεια, τη θυμόμουν καλά. Μια δμορφη και δροσερή μαυρομάτα, με φωνή αργυροχρή και με κομμή βερυολιγμένη. Κόρη ενός εμπόρου της Πλατείας Ρούας, όχι από τους μεγάλους, κατοικούσε ο ένα όμορφο σπατάκι καινούργιο με περβόλι προς τη θάλασσα. "Απάνω στο περβόλι αυτό ήταν μία παρασούλα, και πολλές φορές, στα παλιά τα χρόνια, είχαμε καθίσει σ' αυτή την παρασούλα, κάτω από τη σκιά της περυσινάδας, και μέσα στην ευωδία των γισσών μιών, οι τρεις μας, η Βασιλική, ο φίλος μου κι' έγω. Σέ λίγον καιρό, οι τρεις γίναμε δυο κι' ένας... "Αλλά κι' αυτό δε θα σταζε πολύ. Θυμάμαι, πριν φύγω, ο Πόπος είχε αγάπησει αλλη.

"Άκουσε η δν άκουσα την απάντησή μου, κι' έθωβήθηκε πάλι στο ρευστό μου. Χρειάστηκε να τον ξυπνήσω.

— "Αλήθεια! τι άπovίνε αυτή η Βασιλική; — Πέθανε! απάντησε ο Πόπος.

Το έλε με τέτοιο τόνο δαδύ, με τόσο πίκρα κι' απελπισία, που χωρίς να το θέλω, το θεωρήσα κι' έγω μία μεγάλο δυστύχημα και θάναται με δλψη.

— Πέθανε; — "Ναι! αλλά το κακό δεν εινε αυτό... το κακό εινε που μ' αγάπησε με τό σωστότητα, κι' έγω το είχα πάρει αμφισβήσια.

— Μα... άκουσα, μου φαίνεται, πως είχε παντρευτεί.

— "Έγω την άφησα να παντρευτεί... έγω το έκανα κι' αυτό το κακοτύχημα! Μά πού να έρω!... αχ, πού να έρω! Συναίδησα να μην πιστεύω ποτέ στις γυναίκες... δε σε σένα! Δεν την πιστεύα και τώρα είσαι ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου!... "Αχ! μή μ' αφήσεις να πάρο αυτόν που μου δίνουν, —μου έγγραφε τις παροχές του μαύρου της γάμου, —μή μ' αφήσεις, γιατί θα πεθάνω... "Νά, το έλεπε και το έκαμε...

— Αυτοκτόνησε; — "Όχι, όχι! κάτι χειρότερο... κάτι σπαρτακτικό: πέθανε από μαρσάρο, από πίκρα, από δυστυχία, στα χέρια ενός άγριοκού, ενός πρόστυχου, που δεν μου ρούσε όχι να τον αγάπησι, και ούτε να τον υποφέρει. "Ω! Θέ μου! Θέ μου! "Έγω έκανα αυτό το έγκλημα! "Έγω την παραδώρα στα χέρια του, με τους αιώνιους μου διαταγμούς, με την αιώνια μου δυστομία. Θυμάμαι την τελευταία φορά που την είδα, όταν γύρισε εδώ—ήταν ζενιτεμένη, με τον άντρα της, γιαννά πεδώνη. Πρώτα σκελότες εινε γινε το κακόμοιρο σ' ένα χρόνο. "Ο κόσμος την κοιτάζε με ανοιχτό στόμα. Αυτή ήταν η Βασιλική; Κι' έγω ήμουν εοχτισμένος κι' αμέριμνος... "Ω, ώ, έκέλει η ματιά ή παραπονεμένη που μου έρ-

ριζε! "Ένα μαχαίρι φλογερό μπήκε στην καρδιά μου, και από τότες μένει... μένει και θα μείνει ως να πεθάνω. Μά έγω παραμύδι. Στάσου να σου διηγήσω όλα την ιστορία από την άρχη, να καταλάβεις, αν μπορεί ποτέ να καταλάβει άνθρωπος γεννημένος τον πόνο μου, την τύχη μου, τη συμφορά μου!

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Και καθώς άκουσα το πάθος έκεινο να κλαίη, καθώς μ' έπληγωσε θαθεία ή άνώφελη έκεινη μεταμέλεια, —πενούσε από την φαντασία μου ζωηρά ή μορφή της Βασιλικής, κι' έβλεπα, με το νέο τωρα φως, μερικές έντονες γραμμές της, που μαρτυρούσαν θέληση και σταθερότητα, κι' έβριονα φυσικό και βέβαιο το ότι είχε αγάπησει με τόσο δυναμική τον Πόπο, κι' ανασταλούσε τις συναντήσεις μας στην παρασούλα του μικρού περβόλιου, και θυμόμουν όλα τα καταστάσεις, όλες τις λεπτομέρειες, που μας περιγυρίζαζαν τότε, —τους θράχους της ακρογιαλίας, το κυκλικό πεζούλι της ταράτσας, την ζυλίνη σκαλίτσα της, τη λευκή όψη του σπιτιού, ανάμεσα σε απ' το περβόλιού την παρασούλα. Και δεν έζωρα γιατί, η κόκκινη ζώνη της εικόνας που είχα πάντα εμπρός μου, έρχε να με προσέξει περισσότερο, συμφωνή με την ιστορία που άκουγα, —άποιο προπύρμα, άπνοια, οι κόκκινοι κρίνοι που δαζό με την ιστορία της φραγκίσκας που δάντε... Κι' άξαφνα το θυμίζακα!

— Νά σου πω, γυρίζω και λέω το Πόπο, το περβόλι της Βασιλικής δεν είχε κόκκινους κρίνους; — "Ω, τι θυμάσαι! έφώνασε εκπληκτός ο φίλος μου. Ναι... ναι... ναι είχε από έκει εινε και τούτοι που έλέπεις... "Ομορφοι αούτοι οι κόκκινοι κρίνοι, της είπα μια μέρα, τότε που τα είχαμε. "Δεν έχετε στο περβόλι; "Μου κάνει. "Οχι—έγω να σου στελνω με τους θάλασσο, και με τους έστειλε. Νά σου πω την αλήθεια, οντε τους είδα καλά-καλά. "Ο συχωρέμένος ο πατέρας μου τους πήρε και τους φύτεψε. "Μα σε λίγο καιρό, το περβόλι γέμισε. Από να έκανες, έβλεπες κόκκινους κρίνους. Κι' έγω πού το είχα ξεχάσει πιά, —αχ! όλα τα είχα ξεχάσει, —παράξενη τιμια μία μέρα, και ρύτσησα τον πατέρα μου: "Μά πού βρέθηκαν τόσο κρίνοι; —Είμαι, μου λέγει, από κρίνους που μας έστειλε πρότερα η Βασιλική. Είδες γονιμότητα; "Αλήθεια, έγω πού το υπερέστω. Κανένα άλλο λουλούδι δεν έπιασε στο περβόλι μας, όπως αούτοι οι κρίνοι. Είχαν ζωή και δύναμη, πού τα έπνιγαν όλα και κυριαρχούσαν μόνον αούτοι. Λες και μόδεχ στείλει εδώ όλα την αγάπη της σε σπέρμα, κι' έφύτρωσε, κι' απλώθηκε, κι' έξεχειλισε, σαν τη θάλασσα μεγάλη κι' αιώνια... "Ε, από τον καιρό που πεθάνε, άλλα λουλούδια δεν άφισα στο περβόλι... τα πέταξα όλα, για να θαλασφύουν οι κόκκινοι κρίνοι... Τους καλλιεργώ μόνος μου... αχ! β, τι δεν έκαμα έκει που έπρεπε, —κι' από την ανοιχτή ως όλο το καλοκαίρι, έβλεπες μιάν άπέραντη πορφόρα στο περβόλι, —α νάναχ, οά νάναχ, ζή από το μήνυμα, όλα η αγάπη που ήρθε να θαφτεί εδώ.

— Νά θαφτεί; Ξαναείπα χωρίς να θέλω, τρομαγμένος, με το χρώμα που έδωσε στη λέξη ο Πόπος.

— Ναι, να θαφτεί! Έλα να ιδής!

★

Βγήκε στην αυλή και τον άκολουθήσα. Ξεβλεπόμενος το έσορτο, —το κλειδί πάντα στη τσάπη, — κι' έπέρασες στο περβόλι. Πρώτα ένας μικρός διάδρομος χαλκοδερμάτος, άφύπτονος, περιτειχισμένος, και από έκει και πέρα άνοιχτη κι' έλευθερη ή έκταση όλα του μεγάλου περιβολίου.

"Εμεινα έκθαμβος με το πρώτο βλέμα. Πού το περβόλι που ήξερα! Κάτωσ

ήταν κλαίη, καθώς μ' έπληγωσε θαθεία ή άνώφελη έκεινη μεταμέλεια, —πενούσε από την φαντασία μου ζωηρά ή μορφή της Βασιλικής, κι' έβλεπα, με το νέο τωρα φως, μερικές έντονες γραμμές της, που μαρτυρούσαν θέληση και σταθερότητα, κι' έβριονα φυσικό και βέβαιο το ότι είχε αγάπησει με τόσο δυναμική τον Πόπο, κι' ανασταλούσε τις συναντήσεις μας στην παρασούλα του μικρού περβόλιου, και θυμόμουν όλα τα καταστάσεις, όλες τις λεπτομέρειες, που μας περιγυρίζαζαν τότε, —τους θράχους της ακρογιαλίας, το κυκλικό πεζούλι της ταράτσας, την ζυλίνη σκαλίτσα της, τη λευκή όψη του σπιτιού, ανάμεσα σε απ' το περβόλιού την παρασούλα. Και δεν έζωρα γιατί, η κόκκινη ζώνη της εικόνας που είχα πάντα εμπρός μου, έρχε να με προσέξει περισσότερο, συμφωνή με την ιστορία που άκουγα, —άποιο προπύρμα, άπνοια, οι κόκκινοι κρίνοι που δαζό με την ιστορία της φραγκίσκας που δάντε... Κι' άξαφνα το θυμίζακα!

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Και καθώς άκουσα το πάθος έκεινο να κλαίη, καθώς μ' έπληγωσε θαθεία ή άνώφελη έκεινη μεταμέλεια, —πενούσε από την φαντασία μου ζωηρά ή μορφή της Βασιλικής, κι' έβλεπα, με το νέο τωρα φως, μερικές έντονες γραμμές της, που μαρτυρούσαν θέληση και σταθερότητα, κι' έβριονα φυσικό και βέβαιο το ότι είχε αγάπησει με τόσο δυναμική τον Πόπο, κι' ανασταλούσε τις συναντήσεις μας στην παρασούλα του μικρού περβόλιου, και θυμόμουν όλα τα καταστάσεις, όλες τις λεπτομέρειες, που μας περιγυρίζαζαν τότε, —τους θράχους της ακρογιαλίας, το κυκλικό πεζούλι της ταράτσας, την ζυλίνη σκαλίτσα της, τη λευκή όψη του σπιτιού, ανάμεσα σε απ' το περβόλιού την παρασούλα. Και δεν έζωρα γιατί, η κόκκινη ζώνη της εικόνας που είχα πάντα εμπρός μου, έρχε να με προσέξει περισσότερο, συμφωνή με την ιστορία που άκουγα, —άποιο προπύρμα, άπνοια, οι κόκκινοι κρίνοι που δαζό με την ιστορία της φραγκίσκας που δάντε... Κι' άξαφνα το θυμίζακα!

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

ήταν κλαίη, καθώς μ' έπληγωσε θαθεία ή άνώφελη έκεινη μεταμέλεια, —πενούσε από την φαντασία μου ζωηρά ή μορφή της Βασιλικής, κι' έβλεπα, με το νέο τωρα φως, μερικές έντονες γραμμές της, που μαρτυρούσαν θέληση και σταθερότητα, κι' έβριονα φυσικό και βέβαιο το ότι είχε αγάπησει με τόσο δυναμική τον Πόπο, κι' ανασταλούσε τις συναντήσεις μας στην παρασούλα του μικρού περβόλιου, και θυμόμουν όλα τα καταστάσεις, όλες τις λεπτομέρειες, που μας περιγυρίζαζαν τότε, —τους θράχους της ακρογιαλίας, το κυκλικό πεζούλι της ταράτσας, την ζυλίνη σκαλίτσα της, τη λευκή όψη του σπιτιού, ανάμεσα σε απ' το περβόλιού την παρασούλα. Και δεν έζωρα γιατί, η κόκκινη ζώνη της εικόνας που είχα πάντα εμπρός μου, έρχε να με προσέξει περισσότερο, συμφωνή με την ιστορία που άκουγα, —άποιο προπύρμα, άπνοια, οι κόκκινοι κρίνοι που δαζό με την ιστορία της φραγκίσκας που δάντε... Κι' άξαφνα το θυμίζακα!

Και καθώς άκουσα το πάθος έκεινο να κλαίη, καθώς μ' έπληγωσε θαθεία ή άνώφελη έκεινη μεταμέλεια, —πενούσε από την φαντασία μου ζωηρά ή μορφή της Βασιλικής, κι' έβλεπα, με το νέο τωρα φως, μερικές έντονες γραμμές της, που μαρτυρούσαν θέληση και σταθερότητα, κι' έβριονα φυσικό και βέβαιο το ότι είχε αγάπησει με τόσο δυναμική τον Πόπο, κι' ανασταλούσε τις συναντήσεις μας στην παρασούλα του μικρού περβόλιου, και θυμόμουν όλα τα καταστάσεις, όλες τις λεπτομέρειες, που μας περιγυρίζαζαν τότε, —τους θράχους της ακρογιαλίας, το κυκλικό πεζούλι της ταράτσας, την ζυλίνη σκαλίτσα της, τη λευκή όψη του σπιτιού, ανάμεσα σε απ' το περβόλιού την παρασούλα. Και δεν έζωρα γιατί, η κόκκινη ζώνη της εικόνας που είχα πάντα εμπρός μου, έρχε να με προσέξει περισσότερο, συμφωνή με την ιστορία που άκουγα, —άποιο προπύρμα, άπνοια, οι κόκκινοι κρίνοι που δαζό με την ιστορία της φραγκίσκας που δάντε... Κι' άξαφνα το θυμίζακα!

Και καθώς άκουσα το πάθος έκεινο να κλαίη, καθώς μ' έπληγωσε θαθεία ή άνώφελη έκεινη μεταμέλεια, —πενούσε από την φαντασία μου ζωηρά ή μορφή της Βασιλικής, κι' έβλεπα, με το νέο τωρα φως, μερικές έντονες γραμμές της, που μαρτυρούσαν θέληση και σταθερότητα, κι' έβριονα φυσικό και βέβαιο το ότι είχε αγάπησει με τόσο δυναμική τον Πόπο, κι' ανασταλούσε τις συναντήσεις μας στην παρασούλα του μικρού περβόλιου, και θυμόμουν όλα τα καταστάσεις, όλες τις λεπτομέρειες, που μας περιγυρίζαζαν τότε, —τους θράχους της ακρογιαλίας, το κυκλικό πεζούλι της ταράτσας, την ζυλίνη σκαλίτσα της, τη λευκή όψη του σπιτιού, ανάμεσα σε απ' το περβόλιού την παρασούλα. Και δεν έζωρα γιατί, η κόκκινη ζώνη της εικόνας που είχα πάντα εμπρός μου, έρχε να με προσέξει περισσότερο, συμφωνή με την ιστορία που άκουγα, —άποιο προπύρμα, άπνοια, οι κόκκινοι κρίνοι που δαζό με την ιστορία της φραγκίσκας που δάντε... Κι' άξαφνα το θυμίζακα!

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Και καθώς άκουσα το πάθος έκεινο να κλαίη, καθώς μ' έπληγωσε θαθεία ή άνώφελη έκεινη μεταμέλεια, —πενούσε από την φαντασία μου ζωηρά ή μορφή της Βασιλικής, κι' έβλεπα, με το νέο τωρα φως, μερικές έντονες γραμμές της, που μαρτυρούσαν θέληση και σταθερότητα, κι' έβριονα φυσικό και βέβαιο το ότι είχε αγάπησει με τόσο δυναμική τον Πόπο, κι' ανασταλούσε τις συναντήσεις μας στην παρασούλα του μικρού περβόλιου, και θυμόμουν όλα τα καταστάσεις, όλες τις λεπτομέρειες, που μας περιγυρίζαζαν τότε, —τους θράχους της ακρογιαλίας, το κυκλικό πεζούλι της ταράτσας, την ζυλίνη σκαλίτσα της, τη λευκή όψη του σπιτιού, ανάμεσα σε απ' το περβόλιού την παρασούλα. Και δεν έζωρα γιατί, η κόκκινη ζώνη της εικόνας που είχα πάντα εμπρός μου, έρχε να με προσέξει περισσότερο, συμφωνή με την ιστορία που άκουγα, —άποιο προπύρμα, άπνοια, οι κόκκινοι κρίνοι που δαζό με την ιστορία της φραγκίσκας που δάντε... Κι' άξαφνα το θυμίζακα!

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

Κι' έδωκίμασε να μου διηγήθη την ιστορία από την άρχη, αλλά δεν κατάρωσε να κρατήσει σειρά. Συχνά την άλλαζε σε παραμυθιό, σε θρήνο, ή την έκοβε σε στεναγμούς και με άναφωηματα. "Αλλά τι την ήθελε την ιστορία! "Έτσι ο πόνος της ψυχής του δεν διενόταν ζωριότερα; Κι' ήταν ανάγκη να ιδώ το πρόσωπο, που του άφησε πεδινόμενος, τον έσπασε, να τον άγνοπούσε ως την ύστερη στιγμή, για να καταλάβω όλα την τύχη που σόριασε στην καρδιά του φίλου μου το φοβερό ανεπαρκές;

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ γίνετα Μίκυ-Μάους...

Το θρυλικό παραμύδι γυρίζεται σε μία μεγάλη ταινία από τον ΒΑΛΤ ΝΤΙΣΝΕΥ.

"Από το Χόλλυγουντ άγγέλλονται καταστροφές από πλημμύρες και άκόμιαμαφορά ή προσοχή του κόσμου στρέφεται προς το κέντρο του άμερικανικού κινηματογράφου διά λόγον ανεξάρτητον από την νέαν τέχνη που κατέκρησε σε λίγα χρόνια δολκλήρον τον κόσμο. Είς την κατάκτηση αυτήν, την ερηνικήν, και άφελωμον άναμφισβήτητος διά τάς μάζας, το Χόλλυγουντ εινε αλλήθεια, συνέβαλε κατά μέγιστον μέρος.

"Αν πολλές φορές άκούονται ασπτήρες κρίσεις για την άμοικανική κινηματογραφική τέχνη, για κάποιαν έλλειψιν γούστου και για μερικές υπερβολές, εντούτοις δεν μπορεί ν' άρνηθη κανείς την μεγάλην προσπάθειαν που κατέβαλε ο άμερικανικός κινηματογράφος, και την θαλασσίαν του εινε την ταγείαν προσδοχή της τέχνης της δόνησης.

Μεταξύ των άναμφισβήτητων στοιχείων της προσδοχίας αυτής, πρέπει να κατατάξωμεν τις "αινίες των κινητών εικόνων, οι όποιες μας έδωσαν τα θαυμαστά και δμορφά είς όλον τον κόσμο τον Πόλο Μίκυ — μόνος και κόνιον Ουόλτ Ντίτλιν, τον έφευρετήν της όποιας έρεσεως αυτής της κινηματογραφικής τέχνης. "Η όλη αυτή προσπάθεια, η όλη αυτή ούργηση από άνεκσθεν μυθικά ζώα, τα όποια στά παραμύθια και στά ποιήματα, στη γλυπτική και στη ζωγραφική ιδίως, κατά περίεργον έπιπορήν κατέκτησαν τον άνθρωπον από τα παιδικά του χρόνια και έζησαν επί αιώνες και ζούν ακόμη στον κόσμο της πραγματικότητας.

"Η πραγματική ζωή όμως δεν τούς έδωθε παρά μόνον διά των κινητών εικόνων, οι όποιες έδωσαν εινε όλον τον κόσμο, όπως είπαμε, την φανταστική αυτή δημιουργία του ανθρώπου, που εινε τα τόσο αγάπητα είς όλους, "Μίκυ Μάους, και μικρούς, μίκυ μόνους.

"Η σχετική προσπάθεια της παρασκευής προς των κινηματικών παραμυθίων εινε ήδη γινε κατ' επανάληψιν και ιδίως από τον Στάρεβιτς, αλλά οι φωτογραφούμενες κοιλές που άνατρεφόνταν τα διάφορα ζώα και τις σχετικές σκηνές δεν ειναν κινησι και ζωή. "Εν τούτοις ή προσπάθεια αυτή πρέπει να θεωρηθής ως πρόδρομος της τόσο επιτυχούς έφευρέσεως του Ντίτλιν, όπως και οι "ζωντανές σκίες" της τότε Ράιντγκερ και οι διά εκδόσεων ιστορίες — που έχουν τόσο διάδοχη τελευταίως σε έφημερίδες και περιοδικά — τις όποιες έκανον πάλιν έκδοχη και έτετέλεσε ο Βίλχελμ Μπόξ.

Κι' έν άγριο χαμόγελο πίκρας, έρωνας, μομφής, σαρφασε στο πρότωπο του φίλου μου κι' έθωωσε.

"Επειτα ευθίστηκε στη σιωπηλή του θλίψη.

Τον τράβηξα από το μέρος που όνόμαζε "εταφον, πέρασα το χέρι μου στο μπράτσο του, και πήραμε πάλι το στρατόν. "Εξήγησα να τον παρηγορήσω, αλλά δεν έρρηκα παρά λόγια κενά:

— "Αζία της άραίας ποιητικής σου ψυχής ή ιδέα αυτή, να γεμίσης το περβόλι με τους κρίνους της και να στήσης ένα κενόταφο στυγνόματι της. Δεν ήξερες και δε φταις; όχι, φίλε μου, δε φταις. Σοφ φτάνει τόσο τύχη, τόσο πένθος, τόσο δυστυχία... Μη σπαρώεις το πράγμα ως στην υπερβολή. Μου φαίνεται πως εινε καιρός...

Δεν τελείωσε. Οι κόκκινοι κρίνοι, οι σιμότεροι, που έζωναν το στρατόν, μου φάνηκε οά να με κοιτάζαν με ειρωνεία. Και οά να άνυπομονούσε να σπασώ ο Πόπος μου είν' ευθύς:

— Ξέρεις, φέρνω το

Η σχετική της καλλονής
Ιαπωνέζικη
όμορφια

Η διαφορά αντίληψων μεταξύ
Λευκών και κίτρινων στην
έκτιμηση του σέξ άππλ.

Κάθε λαός έχει ιδιαίτερη αντίληψη περί της καλλονής εν γένει και ιδιαίτερα της γυναικείας. Διά τους άλλους όμως! Οι Ιάπωνες, χ. ημπορεί να είναι άραιοι διά τόν έαυτόν τους, αλλά δι' ήμας τούς ευρωπαϊούς είναι μάλλον άντιπαθείς.

Ας εξετάσωμεν όμως γενικότερα τό ζήτημα και άς ίδουμε εν πρώτοις τί γράφει ένας Ιάπων συγγραφέας διά τήν γυναικείαν καλλονήν της χώρας του. Διά νά είνε σώματικώς ιδεώδης μία γυναίκα, είνε τήν Ιαπωνίαν, πρέπει νά έχη τά εξής χαρακτηριστικά.

«Τό άνάστημα δέν πρέπει νά υπερβαίνει τό έναμιση μέτρον. Η έπίδερμς θά είνε λεία και αλ γλουτοι άρμονικοί και καλώς άνεπακρίνεται. Τά μαλλία μακρά, πυκνά και κατάμαυρα. Τό πρόσωπο άώσιδες, ή μύτη στενή, τά μάτια ζωηρά και μαύρα με μακρές θλαφαρίδες. Τό στόμα μικρόν με χείλη όχι και τόσο λεπτά. Δόντια μικρά και κατάλευκα, φρύδια μακρὰ και πυκνά, ώστε νά σχηματίζουν δύο όριζοντίους γραμμάς.

Εκτός τού γεγονότος ότι είνε τάς γενικάς γραμμάς ή περιγραφή αυτή άντιστοικρίνεται με πολλάς καλλονάς ευρωπαϊκάς, άπομένει νά ίδουμε μέχρι ποίου σημείου ό τύπος αυτός είνε ό ιδεώδης της γυναικός. Έν πρώτοις, προκειμένου περί τύπων, πρέπει νά τούς χωρίσωμεν είνε δύο: τόν άριστοκρατικόν και τόν λαϊκόν.

Η Ιαπωνίς τού άριστοκρατικού τύπου είνε περισσότερο εύσυχμος και όληλή από τήν γυναικά τού λαϊκού τύπου. Έχει τήν έπίδερμίδα σχεδόν διαφανή, τήν κεφαλήν λεπτήν και επιμήκη, μέτωπον όψηλόν, μύτη λεπτήν, ελαφρώς κυρτήν, στόμα μικρόν, χείλη κόκκινα καλώς διαγραφόμενα, λαιμόν κύκνον, χέρια λεπτά με τρυφερά δάκτυλα. Η γυναικα όμως τού λαού είνε μικρότερη και θαρρότερη, δέρμα σκοτεινότερον, πρόσωπον περισσότερο στρογγυλόν, μάτια μεγαλύτερα, λυγωματικά προεξέχοντα, μύτην μάλλον σιμνή και χέρια περισσότερον χονδρά.

Οι δύο αύτοι τύποι ήμπορούν ν' άποτελέσουν ένα κράμα περισσότερο ύποφερτόν, διά τούς ευρωπαίους. Τότε δημιουργείται ένας τύπος, τόν όποιον ένας ευρωπαίος ταξειδιώτης περιγράφεν ως εξής:

«Είνε μία γυναικούλα πολύ χαριτωμένη, με μικροσκοπικά πόδια και χέρια, μαλλιά κατάμαυρα και στιλπνά, πολύ περιποιημένα. Τά μάτια της είνε πολύ περίεργα και ενδιαφέροντα. Έχει παιδική καρδιά, χαμόγελο έρωτευμένης γυναικός, αί πρόπο της είνε πάντοτε εύγενεϊκά, τό γέλιο της συμπεθητικό. Η φωνή της είνε άρμονική, δέν κρούει τά χρόνια της και έχει μικρά κάτασπρα δόντια τά όποια μαυρίζε μετά τόν γάμον της διά νά μήν άρση παρ'όσον μόνον είνε τόν σύζυγόν της. Ξερίζει νά μένη άσιμνή χωρίς νά χάη τίποτε από τήν όμορφιάν της και γνωρίζει ότι ή φλυαρία ήμπορεί κάποτε νά προκαλέσθ τού διαζύγιον».

Τό θέβαιον είνε, ότι δι' ήμας τούς ευρωπαίους, όσον άραιοι και άν είνε μία Ιαπωνίς, έκ πρώτης όψεως δέν ήμπορεί νά φαή άραιοί. Όταν όμως τήν παρατηρήσωμε καλά, θά τήν εύρωμε άρκετά ενδιαφέρουσαν. Ήμπορεί μάλιστα νά μάς προκαλέσθ και τόν ένδοσιασμόν. Πίως συνέη με τήν κυρίαν με τά Χρυσάνθεμα τού Πίερ Λοτί.

Εκτός όμως από τήν σωματική καλλονήν τού ήμπορεί νά είνε συζητήσιμος, έκτός από τάς άναμφισήτητους ήθικάς άρετάς της γυναικός αυτής, πού δέν φαίνονται από μίαν πρώτην συνάντησιν, ή γοητεία τήν όποιαν ή Ιαπωνίς άσκει άναμφισήτητος είνε όλον τόν κόσμον. Έγκαιτα είνε τας άσυλήτους εκείνας λεπτομερείας τας όποιάς ήμεις δύναμεθα χάριν. Και τήν χάριν αυτήν ή Ιαπωνίς τήν έχει ως μέγιστον θάσμον.

Με τό στόμα των γυναικών της η Ιαπωνία χαμογελά προς τους ξένους, Έγγραφε κάποτε ένας δημοσιογράφος, με τα μάτια των τους έλκύει καίτοις σαγήνειας. Αι γυναίκες της την Ιαπωνίαν είνε ότι το τελειότερον ύπαρχει είνε τήν χώραν αυτήν». Πράγματι, τόση είνε ή χάρς και ή γοητεία πού άσκοούν αι Ιαπωνίδες επί των ευρωπαίων, ώστε πολλάκις τά μικρά έλλατομάτα των μεταβάλλονται είνε τάς όμματα μας είνε προτερήματα.

Τά μαλλιά της Ιαπωνίδας δέν είνε τόσο λεπτά όσον των ευρωπαίων και αι κνήμια των περισσότερον κοντά τού κανονικού. Άλλά τί περραίς; Η γενική έντύπωση, άμέσως από τήν πρώτην συνάντησιν με μίαν Ιαπωνίδα είνε τόσο καλή, ώστε νά μένη άληγομένη είνε τήν μνήμην ενός ευρωπαίου.

Γεγονός είνε, ότι τάς γυναικάς άνότα τας έλέπομεν περισσότερο από τό αίσθημα παρά με τήν λογικήν. Τότε λοιπόν πώς νά μή μάς φαονύ άρωστέρας από ότι είνε είνε τήν πραγματικότητα; πώς νά μή μάς γοητεύουν και νά μή μάς συγκινίσουν; Και τήν γοητεία αυτήν και τήν συγκίνησιν τήν γωρίζουν πολύ καλά ός έταξέβισσαν είνε τήν Άνατολήν και έοχέτισθσαν έστω και διά μία μέραν με μίαν από τάς γυνάκας της χώρας τού Ανατέλλοντος Ήλιου.

ΦΕΓΓΑΡΙ

Χαρά της πρώτης μου ζωής
φεγγάρι, άγαπημένο,
ού δέν πονείς, έγώ πονώ
γιατί ψηλά στον ουρανό
κρεμίσαι λυπημένο;

Εσύ που χρόσους τη γή
κ' έμάγευες τό κύμα,
γιατί μου ρίχνεις φως πικρό,
σά νά φωτίζε ένα νεκρό,
πού κοιτάται στο μνήμα;

Φεγγάρι! στο βασίλειό σου
μή κατοικούν άγγέλοι
κι ό άγγελός μου κατοικεί
με φίλημα πικρό από κεί,
τήν λάμψη σου, μου στέλλει;

Τό φως σου άν είνε φίλημα,
μυστήριο χυμένο
άπό τό γυϊό μου τήν ψυχή,
όχι, άκούσε μου μίαν ευχή,
φεγγάρι άγαπημένο!

Όχι! λάβε αυτόν τόν στεναγμό
και πέ του, δέν φοβάται
άλλην ό νοός μου συμφορά—
κάθε μου πόθος και χαρά
στό χόμα του κοιμάται.

Λούτα, φεγγάρι, πού ζητώ
και πέ του, άν σ' έρωτήσει
πότε θά πάσουν οι καημοί,
δταν μιά άχτίδα σου χλωμή
τήν πλάκα μου φωτίσει.

Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

Μαργαρίται
συγγραφέων

Και οι διασιμώτεροι συγγραφείς έκαμαν άπίστευτες και φοβερές γκάφες

Οι μαργαρίται, γλωσσικοί και ύφους δέν είνε είδος μοναχά της έποχής μας. Και στί παλαιότερα φιλολογικά έργα μάλιστα γνωστών συγγραφέων, δέν είνε σπάνια. Σας δίνωμε σήμερα δύο-τρεις.

Ο φανάζει ό ήρωας τού Μάρτυρος της Καρδιάς πού παίχτηκε στο παρισινό θέατρο «Αμπιγκύ». Ω! Ήλω νά πεθάνω στην θέση αυτή, επάνω τήν καρδιά σου, στό πόδια σου!

★

Από τό «Η άμαρτωλή» πού παίχτηκε στο θέατρο «Καϊνέ». Άδριανή.— Πότε θέλεις νά φύγωμε; Έρρίκος.— Σε μία ώρα ένα ταχυδρομικό όχημα θά είνε έτοιμο στην πόρτα. Άδριανή. Θά είμαι σε λίγο έτοιμη. Δέν θά πάω μαζί μου, παρά μονάχα τήν καρδιά μου! (Αν ήμπουσε άς μήν τήν έπαιρνε!)

★

Στό «Τό πόν ή τίποτε» τού Πώλ δε Κόκ, ό Δουέ λέει κάπου: —Σέρ Άρθουρ Ουίλιαμ, άν δέν έλέπετε στο μέτωπό του τά ίχνη τού μαστιγώματος πού δέχθηκε ό γυός μου, είνε γιατί τά τραύματα τών παιδιώνάφουν τά ίχνη των στην καρδιά των πατέρων τους!

★

Σ' ένα διήγημα τού Δουμά πού δημοσιεύθηκε τελευταίως, περιέχεται και ό καταπρόω... άραβικός μαργαρίτης. «Έέκα Άραβός δορυφόρος γελοώσαν κανόνες ν' άναστράπτουν στον ήλιον χίλιος δόδντες».

★

Χαρακτηριστική είνε άκόμη και ή άκόλουθη περικοπή από τό γνωστό μυθιστόρημα τού Πονσόν ντε Τερσέν. «Ο κόμης εϊώσπισε συρίζων θορυβώδως». Πώς τώρα είνε δυνατόν ό κόμης νά σωπά... συρίζων ταυτόχρονως, μόνον ή φαντασία τού συγγραφέως ήμπορεί νά μάς εξηγήσθ.

Η Λιάνε Χάιντ, ή χαριτωμένη ήρωίς τόνων ώραιών γερμανικών ταινιών, φεύγει διά τό Χόλλυγουντ. Ύπεγράψε συμβόλαιον με μίαν μεγάλην άμερικανικήν εταιρείαν διά νά γυρίσθ μίαν σειρά εύθυμων μουσικών φιλμ. Μετά τήν Φραντσίκα Γκόλλ, ή ευρωπαϊκή φιλοπερέττα χάνει μίαν άκόμη πρωταγωνίστριάν της μεγάλης άξίας.

Προλήψεις
τών άστέρων

Οί βεντέτες είνε προληπτικές σάν γρηούλες τού παλαιού καιρού

Όλοι οι Άμερικανοί είνε προληπτικοί μά στο περιβάλλον τού κινηματογράφου οι προλήψεις καταντούν άρρωστεια κυριολεκτικά.

Ο πιο εύαισθητός στο σημείο αυτό είνε ό Ουίλλιαμ Πίουελλ, ό όποιος δταν βλέπει μπροστά του μιά γάτα μαύρη, δέν κάνει τίποτα επί τρεις όλόκληρες μέρες. Διακόπτει τό γύρισμα της ταινίας του, άν έρίσκειται σε ταξείδι, έπιστρέφει πίσω, άν έχη άρχίσει καμμία καινούργια... άγάπη τήν στέλνει... περίπου, γιατί είνε θέβαιος ότι θά τό θγούν σε κακό άφού είνε τή γάτα.

Ο Σερλό πάλι άπελπίζεται έντελώς όταν βλέπθ σφήκα. Λέγει ότι κάθε φορά πού είνε μία σφήκα νά τόν τριγυρίζη, πάντα κάποιος άτυχία τού συνέη. Για νά άποτρέψθ τού κακό λέγει ότι πρέπει νά μεθύσθ, πρώτα γιά νά ξεχάσθ τόν κακό οϊανό κι όστερα γιά νά σκοτώσθ με τό άλκοόλ. τό... κακό πνεύμα!

Η Ντολορές ντέλ Ρίο είνε αϊσιόδοξη, πιστεύει μόνο στις προλήψεις πού της φέρνουν τύχη. Έτσι κάθε φορά πού συναντά άσπρο άλογο λέγει ότι πρέπει νά... φίλησθ έναν νεό γιά νά έλκύσθ επάνω της τήν τύχη.

Αντιθέτως, ή Τζόαν Κράουφορντ άγαπά τό αριθμό 13. Όταν καλή σε γέυμα, προσκαλεί πάντα δώδεκα πρόσωπα και κάνει τήν δεκάτη τρίτη. Στά φορέματα της έχει 13 κουμπιά, και στά κοκαίλ της άνακατόνει 13 λκήρη. Άνάδε πάντα τό ταιγερέτο της τρίτη από τό ίδιο σπύρτο και προπό άρχίζει νά γυρίσθ ένα φιλμ άποδογογρίζει τήν αλατρία...

Δέν σάς φαίνεται ότι τό παρακάνει λίγο ή γοητευτική Τζόαν.

★

Η έξαισία Σιμόν Σιμόν έχει έναν δικό της τρόπο νά δείχνη τήν εύαρίστησή της γιά τήν Ικανότητα τού σκηνοθέτου της, ό όποιος είνε κατενοησιασμένος με τόν τρόπον αυτό.

Κάθε φορά πού ή χαριτωμένη στάρ έρχεται στο στούντιο γιά νά γυρίσθ τού νέο της φιλμ «Εέδομος Ουράνης» δίνει ένα φιλί στον διευθυντή της σκηνοθεσίας Χένρυ Κίγκ.

Εμπόριον τού Ιλιγγου
Σχολείο
άκροβατών

Πώς μαθαίνει κανείς νά ζή
έπικινδύνως γιά νά ήμπο-
ρή νά ζήσθ

Οι άκροβάται και οι άρτίστοι εκείνοι, οι όποιοι παρουσιάζονται στα ήπιοδρόμια και στις σκηνές των έπιθεωρήσεων και των μουζικ-χόλλ και έπιδεικνύουν τήν σωματικήν των τέχνην και διάφορα δύσκολα γυμνάσματα, άποτελούν και σήμερον, όπως άλλοτε, μίαν ιδιαίτερην τάξιν ανθρώπων, σχεδόν πάντοτε μετακινωμένων από χώρας είνε χώραν. Η διαφορά από τούς παλαιότερους όμοιους των είνε ότι είνε τήν έποχην μας άντηλλαξαν τό γραφικό ήπιοδρόμιο τής άλλοτε με τήν σιδηροδρομική έμειρα τού αυτοκινήτου και τελευταίως με τό όερο-πλάνον άκόμη. Η άνάγκη της κινήσεως όμως έχει παραμείνει, μαζί με τας άσκήσεις, τόν, τό κύριον χαρακτηριστικό τους. Φυσικά, όλοι αύτοι οι άπάτριδες έχουν μία πατρίδα πρής τήν όποιή... τήν νονται πάντοτε νά ήρρίκονται ό άρχικός... όμος και ή όποια άποτελεί τήν έκάστοτε άφεντρία τους διά τας άνά τόν κόσμον διαδρομάς τους. Τά έμεάλα νοούμενα γνωρίζονται άλλως τε πάντοτε πολύ καλά μεταξύ τους και συνδέονται τό πλείστον φιλικά, είνε οιανδήποτε ένδοτικότητα και άν άνήκουν. Κάπου θά έχουν συνεννοήσθ κάπου θά ήπρήσαν έπ' ένα μήνα καλοί σύντροφοι πού έχομεν ήπιοδρόμια και έπιδεικνύουν πολύ καλώς τούς άσκήσεις. Είς τόν διευθύνό άκροβάτων τών θεαμάτων καθορίζουν μόνον ή γνώσις και ή έπιτυχία. Η γνώσις, ή οποία πρέπει κάθε έράδην νά όυσσθ και νέν εξετάσθ μπρός στο άπαιτητικό κοινόν και ή έπιτυχία, ή όποια κάθε έράδην πρέπει νά έρθθ ως έπιθεωρίασις ότι ό πτωχός αυτός έπιπαύσισθ, πού είνε ό έκτελεστής των διαφόρων αυτών γυμνασμάτων, έξάκολουθεί νά είνε Ικανός νά τά κάνει και νά εύαρίστθ, νέν γοητεύη και νά συγκρατή τό κοινόν. Είς τό έπάγγελμα αυτό, ό αντίζηλοι και συναγωνιστάι, δέν ήμπούν νά μεταχειρισθόν άλλο όπλο, από τήν Ικανότητα τους, τόν μυσθόν δέ κανονίζουν οι Ικανοηστές, ό ένθουςισμός και τά χειροκροτήματα τού πλήθους. Οί χωρίς κατοικία αύτοι πάλαι πηγαίνον από πόλεως είνε πόλιν με τήν παντοτεινή έννοια νά τελειοποιήσουν τις γυμναστικές των έπιδείξεις, νά δημιουργήσουν νέες και νά προετοιμάσουν διαζύγους, οι όποιοι θά ήμπορουν νά αναλάβουν τήν συνέυσιν της εργασίας όταν ή ηλικία ή κάποιο άτύχημα θ' άναγκάσθ τούς μεγαλειέτους νά έγκαταλείψουν τή δουλεία.

Κατά τό πλείστον είνε τά ίδια τά παιδιά των άρτίστων, τά όποια ό πατέρας και ή ήμέτερα προετοιμάζουν διά τό άχαρι και όχι πάντοτε χωρίς κινδύνους έπαγγελία.

Σήμερον ήπιοδρόμια, ίδίως είνε τήν Άμερική και είνε τήν Γαλλία, σκολα άκροβάτων, οι όποιες παραδίδουν, όπως κάθε άλλη οργανωμένη σχολή, όρισμένα μαθήματα κατά όρισμένες ώρες και έναντι όρισμένων διδασκων. Οισδήποτε μπορεί νά έγγραφη και νά φοιτήσθ στις Σχολές αυτές και νά δοκιμάσθ τήν Ικανότητά του είνε τό δύσκολον έπάγγελμα τού άκροβάτου, ίδίως δέ είνε τούς άκροβατικούς χορούς, πού καταλαμβάνουν όλο και σπουδαιότερο μέρος στα προγράμματα των διαφόρων έαριετ.

Έννοεστε ότι είνε τις Σχολές αυτές οι διδάσκοντες πληρώνονται πολύ καλά, διότι πρέπει νά είνε πρώτης τάξεως άρτίστοι, γνωστοί όλων των γωνών και όλων των άσκήσεων και ύποάλλων άλλως τε είνε μεγάλους κέρους διά νά έπιτύχουν καλά άποτελέσματα. Πράγματι, όλοι δέν είνε κατάλληλοι ούτε όλοι έχουν τις φυσικές δυνατόεις και είνε προκείμενοι με τις άπαιτήσεις Ιδιοτήτες γιά νά φθάσουν είνε τήν άσκήσιν. Οι καλλιτέχναι αύτοι οι όποιοι δισκαδεύουν χιλιάδες συνανθρώπων τους κάθε έράδην από τό κοινόν της πλατείας τού μακρυνού και άπόκοντες χωριού, μέχρι εκείνης των πολυτελεστάτων θερών και χειμερινών κεντρών των μεγαλπόλεων, είνε άνθρωποι χωρίς έμψυχες άπαιτήσεις πού έξοσκονίζονται σκληρά γιά νά άντιμετωπίσουν τό κοινόν, αύτό τό πάντοτε άπαιτητικόν και ύποάσπονστο στις άποφάσεις του και άν είνε δυσμενείς. Τότε μία νέα προσπάθεια θά τούς καταστήσθ Ισως άσους νά κερδίσουν και πάλιν τήν εύνοϊάν του. Εάν δέν τό κατορθώσουν ό άσκήσιν τή θεσί τους είνε τά νέα παιδιά, τά όποια πού εύλγισα και όλιγοτέρο κομμάριμένα θά συνεχίσουν τήν παραδίδουν και επί πολλά έτη τά κρατήσουν τή θεσί τους μπρός τό κοινόν. Τότε οι μεγάλοι πού άποσπονίζονται αναλαμβάνουν τήν διδασκαλία είνε στις ειδικές σχολές πού έγιναν είνε στα ήπιοδρόμια. Είνε οι καταλήψεις της θεσκαλίας αυτές, έπιδεικνύουν, είνε επί τόν χρόνον τις έτετέλειον μόνι τους και γνωρίζουν καλύτερα από κάθε άλλον τί πρέπει νά κάνει κανείς γιά νά φθάσθ σε μία τέλεια άπόδοσι. Είνετις πρέπει νά έξασκήσθ και κάποια εία στους μαθητάς των, νά φθάσουν σχεδόν σ' ένα είδος εξάρθρωσι των ώμων και των άλλων κλειδώσεων γιά ν' άποκτήσουν οι μαθηταί τους εκείνη τήν άπύλιτη εύλυγιστία και εκείνη τήν κυριαρχία τού σώματος των, τήν όποιαν θαυμάζουμε, άρχίζοντας από τις γκέλης των διαφόρων μπαλέτων και φθάνοντας στους τοιμηρούς άκροβάτας και σκονοβάτας πού άφήνουν πραγματικώς τόν θάνατο κάθε έράδην μπρός στα μάτια χιλιάδων έκπληκτων θεατών.

Η ΖΟΥΧΡΑΕ

Άλλ' στην κοσμοδόγητή
τ'η Ζουχράε τσιγγάνα!
έγώ 'μια 'γώ; πού μιά βραδιά
μέσ' άγιο μοναστήρι
με λιβαρίζαν με χρυσό
παπάδες θυμιατήρι
μπρός στην εικόνα τού Χριστού,
μπρός στού Χριστού τή μάνα;

Κλεισάτε, μάτια μάργελα,
σβηστήτε, μάτια πλάνα,
πού στην ύγεια σας έπιπε
άπ' τ' άγιο τό ποτήρι
ό γούμενος, και τό χορό
σηκώνονταν νά σέρει
κι' όταν άκόμα έόχμαιναν
ή άσγινή καμπάνα.

Τώρα... με κρίζουν τά μαρρά
γιάς καλαμυβίζω,
δταν στους δρόμους σά σκυλί
νά βρώ τροφή γυρίω,
γιατί τά χνότα μου θρωμούν
σάν τής ταβής τό χόμα.

Πρώτα... βοιμάναν με κινά
τά άράια μου δαχτύλια,
τώρα στο κρού μελανά,
κι από συνήθεια άκόμα
κρύσταλλα, έύλα, τά χνότα
σάν καρυδένια ζύλινα!

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Οι έρωτες τού «Άετού» και τής 'Ιωσηφίνας

ΑΠΟ ΦΤΩΧΟΚΟΡΙΤΣΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

Εΐως των πύλων της άχανούς κοσμοπολέως των Παρισίων είνε μίαν ασύνυστον εσχόνη, όπου τό πράσινον κυριαρχεί και όργιάζει έκταέρωθεν μίας εύρωτάτης άγροτικής λεωφόρου, άναγίνεται ένας διαδολώδης διάδρομος παισιωμένους έλα από φράγτες περιβολίων. Εκεί μέσα, σάν διπλωμένο στην άγκαλιά της χλόης και της ληρμωσμένης θρίσκειται ένα παλάτι, πού επί έναν διόκληρον αιώνα τώρα τού δέννουν τά πορτοπαρυφοφύλλα του άλύπητα ό άνεμος κι' ή έροχή, ένα παλάτι στοιχειωμένο και άκατοίκητο: Η Μολμαιοίν.

Η έπίπλωσις του, τά κάδρα του, τά παραπετάσματα του, τά κρεβάτια, τά καθισμάτα του, τά σκεύη άκόμη της τουαλέτας και τού φαγητού, μένουν όλα άνέπαφο στ' όψη τους και άμετακίνητα σάν έρρά κειμήλια. Η Μολμαιοίν ύπηρετ ή κρυφή, ή ιδιαιτέρη φύλη των έρώτων τού αυτοκρατορικού ζεύγους, όπου ό κακαίκτης τού κόσμου Βοναπάρτης κάτφευγε, κάθε φορά, πού έγυρίζε κουρασμένος από τά πεδία των μαχών, νά γευσθ τήν άνταμωμή των νικών του και των θριάμβων του είνε τά φίλια της 'Ιωσηφίνας, της μικρής άγαπημένης τού κρωλήρ και νά ένασπώσθ τρυφερά τή δόξα του είνε τά πόδια της.

Εκεί μέσα ό Ναπολέων έξάγει τήν πορφύρα του, και έξούσε τις λίγες, τις μετριμένες στιγμές της ζωής του, είνε τά μικρά διαλείμματα της ταραχώδους πολεμικής του δράσεως. Από εκεί μέσα από τά ατύγγραφα των έπιστολών τά κρυμμένα σ'έν ύφ'άρια, από τά πορ-

φιών, θασιζόμενος είνε νέα έντελώς στωιχεία έγγραφεν έχάτως και μίαν θαυμασίαν ιστορίαν των έρώτων της μικράς κρωλήρς της 'Ιωσηφίνας Βοναρναι και τού «Άετού» τού Μεγάλου Ναπολέοντος, όστις δέν έδίστασε τήν μικράν αυτήν κρωλήν της Μαρτινίκας νά τήν επιάσθ τελικώς ως Αυτοκράτειρα των Γάλλων.

Είνε τόνον πρωτότυπος, τόνον άποκαλυπτική, έλκυστική, καταπληκτική και χαριτωμένη ή ιστορία αυτή των έρώτων τού Ναπολέοντος και της 'Ιωσηφίνας, πού νομίζοντες ότι προσφέρουμε μίαν πραγματικήν άπόλαυσιν είνε τούς άγνωστούς μας άρχίζοντας τήν δημοσίευσιν αυτής από τού προσεχούς φύλλου τού «ΕΡΩΤΟΥ».

Η ΜΙΚΡΗ ΚΡΕΩΛΗ

Από φτωχοκόριτσο, από παλιοκόριτσο της Μαρτινίκας, πού δέν είχε περιφρονήσει —λένε— και από πολυ χωρίς, μάλιστα, τούς «μαύρους καρπούς» του, έγινε Αυτοκράτειρα! Και τί Αυτοκράτειρα! Μιά Αυτοκράτειρα, πούφικε στα κοψιά της, τραγανή στήθη τόν μεγαλύτερον ήρωα των σύγχρόνων καρτών τόν Ναπολέοντα, τόν πρώτο, τόν άπτό! Δέ μοιάζει σάν παραμύθι! Και όμως είνε ιστορία! Είπ' ένα από τά μεγαλύτερα κεφάλαια της Γαλλικής ιστορίας! Τό χεράκι της μικρής κρωλήρς, όπως τήν έλεγε τρυφερά ό Ναπολέων, μπορεί νά μιν τραβώσε άπ' εύθείας τά ήνια της Αυτοκρατορίας, κρατούσε όμως τή μεγάλη φλογήρ καρδιά τού Βοναπάρτη, πού είνε άκόμα σπουδαιότερο. Ούτε νίκη, ούτε δό-

ξα, ούτε κατάκτησι δέν τόν συγκινούσε, όσο μιά της ματιά. Από τις φλόγες των πρώτων μαχών του, από τις χλωρές δάφνες των πρώτων θριάμβων του, από τήν 'τασία, τή βομβαρδίζει με πυρνα γράμματα. «Θέω μου! (της γράφε από τό Μιλάνο). Τί εύτυχής πού θά ήμουν, εάν ήμπορουν νά παρευρίσκοναι αυτή τή στιγμή, πού κάνεις τήν τουαλέττα σου, νά βλέπω τό μικρό σου, παχουλό όμο, τό λευκό στήθος, τό στερεό κι' ελαστικό, κι' αύτό τό προσωπάκι με τό ματηλάκι της κρωλήρς!

Ξερείς δέν ξεχνάω τίποτε. Καταλαβαίνεις; Χίλια φίλια! Περιμένα με άνυπομονία νά σε ξαναδώ! Τά πάντα σου άνηκουν. Η εύτυχία μου και ή γαρά μου είσαι σού. Νά ζής με τήν 'Ιωσηφίνα, είνε νά ζής στα 'Ηλυσία των μακάρων. Σε φίλά στο στόμα, στα μάτια, στους ώμους, στα στήθη παντού!...

Άλλά με ποιόν τρόπο, λοιπόν, κατάφερε ή γυναικα αύτή νά έμπνεύσθ τούτο φλογερό πάθος τού μεγαλειώτη φησιονομία της νεότερας ιστορίας; Όραιο; Ούτε ό Νοβίτ, ούτε ό Ζεράρ, ούτε ό Προυτόν, ούτε ό Λετιέρ, ούτε κανείς από όσους τήν άπεθανάτισαν με τό πινέλλο ή με τή σμίλη τους δέν μάς τήν παριστάνουν καλλώνη.

Οι έγθροι τού Αυτοκράτορος μάλιστα —και μέσα σ' αύτούς πρό πάντων ό άδυσώπητος, ό άμελικτος Μπαρράς— μάς τήν λένε φτιασίδο, ήλικιωμένη, έργο σφής τέχνης χωρίς κανένα φυσικό χάρισμα! Τήν κατηγορούν άκόμα σάν ένα πάσμα γεμάτο ύπολογισμό, ύποκρισία, πονηρία και άκολασία! Ήτανε τουλάχιστον πνευματώδης, μία γυναικα έξαιρετικά έξυπνη, μιά νόση λεπτή και καλλιερημένη; Κανένας βιογράφος της δέν

τό ύπεστήριζε ποτέ. Ποιό ήτανε τότε τό μουσικό της; Ποιό τό άνέγκτο θέληγερό της, ώστε νά πέσει γονατιστός μπροστά στα μικροσκοπικά της γοβάκια, έκτεής τού έρωτός της ό ήρωας τόνων ένδόλων αγώνων, ό κύριος πώσαν ένθύν; Ο Ναπολέων ήτο τυφλός από έρωτα. Άλλά δέν ήτο τυφλός. Κάτι έβλεπε σ' αυτήν. Κι' αυτό τό

κάτι έβλεπε σ' αυτήν. Κι' αυτό τό κάτι ύπηρεην. Η 'Ιωσηφίνα είχε κάποια μεγαλοφυα —τό σπανιότερον είδος της— τή μεγαλοφυα της γυναικός.

Ήτανε γυναικα ός τό κακκόλο, γυναικα με όλη τή σημασία της λέξεως, δηλαδή μέγα και πού τό έξοκότερο καπέλο της Πολίμα γλυκοπότης γάρσος άπλότο της, έλαφρότης, κοκεταρίας, φιλαρεσκίας και άπαιτίας.

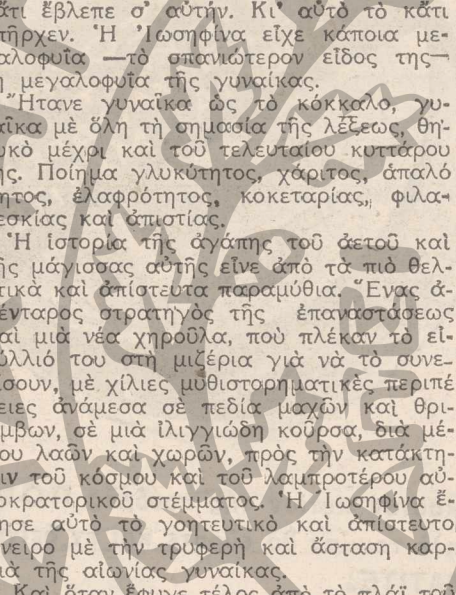
Η ιστορία της άγάπης τού άετού και της άγίστας αυτής είνε από τά πιο θελκτικά και άπείστετα παραμύθια. Ένας άπείτερος σπρίτης της έπατατάσεως και μιά νέα γρηούλα, πού πλέκον τό εϊδύλλιο του στη μέγερια γιά νά τό συνεήσουν, με χίλιες μυστοσηματικές περιπέτειες άνάμεσος σε πεδία μαχών και θριάμβων, σε μιά διγλωπία κοούρα, έπιδεικνύουν τήν άσκήσιν, πού τήν κατάντησιν πού κάποιος και τού χαμμοπρόστρου αυτοκρατορικού στέμματος. Η 'Ιωσηφίνα έζησε αύτό τό γοητευτικό και άπείστετο όνειρο με τήν τρυφή και άσταση καρδιάς της αλάνιας γυναικός.

Και όταν έφυγε τέλος από τό πλάι τού άνδρος, πού τόνον είχε άγάπσει και τόσο θασανίσει, ή τύχη σά νά τήν άφήσε έξωφρα έριμουν όλων των έχθρίων των δυνάμεων. Ήλθεν ή καταστροφή, ή έξορία και ό θάνατος. Αυτή τήν ιστορία δίνει τό νέο μας μυθιστόρημα, ζωντανά συναρπαστικά έπάνω σε νέες άπόψεις. Είνε κάτι, πού πρέπει νά παρακολουθήσουν όλοι από τό έρχόμενον φύλλον μας.

Ο Ναπολέων Βοναπάρτης είνε νεαράν ήλικίαν

ύπηρεε και ή ζωή τού Μεγάλου Κοριταφού και της άπιστης μεγαλοήνης συντροφού του, πού έξεκίνησε από τας άποικιας διά νά στεφθ είνε τήν Νότρε-Ντάι.

Ένας από τούς δύο-τρεις κορυφαίους λογογράφους μας, ό όποιος τελευταίως άνεδείχθ και άπαράμειλλος πράγματι συγγραφέας 'Ιστοριών μονογρα-

Η 'Ιωσηφίνα όπως ήτο τήν έποχήν πού τήν άγάπησε ό Ναπολέων

ΠΑΙΚΤΑΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΩΝ

Μια ψυχολογική μελέτη της πρασίνης τραπέζης

«Ας μπούμε, για μία στιγμή, εις ένα χαρτοπαίγνιο. Όχι δικό μας, βέβαια, γιατί έχουν καταρτηθεί, αλλά εις ένα από τα τόσα Ευρωπαϊκά που εξακολουθούν να λειτουργούν εις πείσμα του πολιτισμού.

Το πρώτον συναίσθημα που σχηματίζει κανείς εκεί μέσα είναι η πλήξης. Φαίνεται αδύνατον ότι τόσο άνθρωποι, μένουν εκεί μέσα συγκεντρωμένοι επί ώρας ατελείωτους, ενώ έξω υπάρχουν τόσα όμορφα πράγματα, τόσος ήλιος, τόσα λουλούδια! Ποιός τους κρατεί καθηλωμένους εκεί από το πρώτο εως τα εφημέρια της επομένης; Τι έδους μυστήριον είναι αυτό;

Εμπήκαμε τυχαίως μέσα εις αυτήν την αίθουσαν. Και καθώς περιερίεθα δια να μάθουμε τόν μηχανισμόν του παιγνιδιού, θέλουσε προς στιγμήν να μιμηθούμε τούς άλλους. Παίρνοντας δύο μαρκες και τας πετάμε επάνω εις το πράσινο χαλί. Χάνουμε άμέσως ή κερδίζουμε άπροσδοκίτως. «Έτσι μαβαίνει κανείς το παιγνίδι. Και θέλω να μου γύρω μας να εξαφανίζονται ή να συγκεντρώνονται παρουσίαι».

Ο Αυστριακός συγγραφέας Στεφάν Τσβάιγκ, που έγραψε το άριστο έργο «Εικοσιτέσσαρες ώρες από την ζωή μιας γυναίκας», παρατήρησε πολύ σωστά ότι μέσα εις ένα χαρτοπαίγνιο πρέπει να παρακολουθεί κανείς τα χέρια των παικτών δια να μαντέψει τας συγκινήσεις των. Τα πρόσωπα ήμπορούν να πάρουν μίαν προσοπιτήν έκφρασιν, ενώ τα χέρια προδίδουν: έκφρασαν δλην την αγωνίαν, την έλπίδα, τόν φόβον, την απελπίαν, την χαράν.

Κάποτε είναι ζωημένα χέρια, γερνούν, που τρέμουν καθώς παίρνουν τα χαρτιά ή διακόβουν να έμπιστευθούν το τελευταίον χαρτονόμισμα εις την τύχην. Άλλοτε πάλιν είναι λεία χέρια νεανικά, γυναικεία, που θγάνουν από το τσαντάκι κολλαριστά χιλιάρια. Ή χέρια αδύνατα, χωρίς πείραν, που περιμένουν ανοικτά την άπάντησιν της τύχης. Όλα όμως έχουν την ίδια ιδιότην τούς ζωήν, μιλούν μίαν γλώσσαν συγκινητικήν, δείχνουν εις το βλέμμα που τα παρακολουθεί όλα τα συναίσθηματα και τόν χαρακτήρα του κατόχου των.

Είνε άσφαλός το πλέον ενδιαφέρον των θεατών.

Διο πότε δεσπόζουν άδω: ή άπληστία και ο φόβος. Άνδρες και γυναίκες έρχονται να παίξουν έπειδή έχουν την πεποίθησιν ότι θα κερδίσουν ή θέλουν να συνέλθουν έπειτα από μίαν οικονομικήν καταστροφήν. Και διεξάγουν μίαν άγριαν πάλην που απαιτεί πολλές άρετάς: όπου νήν, σύνεσιν, τόλημν, υπολογισμούς, δευδερκειαν, όλα δηλαδή όσα απαιτεί ένας πόλεμος.

Μέσα εις ένα χαρτοπαίγνιο, καλύτερα από κάθε άλλο μέρος, διακρίνονται τα χαρακτηριστικά κάθε ψυχής.

Ο Άγγλος δεν προφέρει λέξιν, ούτε όταν χάνει, ούτε όταν κερδίζει. Είς το τέλος σηκώνεται και φύγει, κάποτε χωρίς να χαιρετήσει. Ο Γάλλος είναι δηλητηνός, έκδηλανε όλα του τα συναίσθηματα με χειρονομίας, φωνάζει όταν κερδίζει και άκόμη περισσότερο όταν χάνει. Ο Γάλλος είναι προσεκτικός και εύγενής. Αφήγεται Ιστορίας και έντυπώσεις, και είναι ο μόνος που όταν χάνει δεν παύει να προσέχει τας γυναίκας. Ο Γερμανός είναι σιωπηλός και πολύ συχνά συμβουλεύεται δι' αφόρους συνδυασμούς. Ή Ισπανός όμως άφίνει τα χαρτονομίσματα να πέσουν εις το πράσινο χαλί, όπως θα άφινε μερικά τρανταχτικά από το θεωρητήν της εις το κεφάλι ενός ταυρομάχου. Και ή Ρωσσία, που δεν ήμπορεί να μείνη καθισμένη ούτε επί δέκα λεπτά, παίζει εις δύο και τρία τραπέζια ταυτόχρονα, πρό πάντος όταν πρόκειται περί ρουλέτας, ενώ το πρόσωπόν της διατρεί την έκφρασιν της μυστικοπαθείας, άκόμη και όταν χάσει τερπάζια ποσά.

Υπάρχει κανένα θετικόν σύστημα δια να κερδίη κανείς. Οι μαθηματικοί λέγουν όχι. Άλλά ο Μέγας Ναπολέων, που ήτο θετικός άνθρωπος και δεν παρεδέχτο μυστήρια, είχε κάποτε την περίφημον φράσιν: «Ο υπολογισμός θα νικήσιν την τύχην! Ποιός έχει δίκαιον; Οι μαθηματικοί ή ο Ναπολέων;

Ένα μυστηριώδες ένστικτον μας άναγκάζει να πιστεύουμε τόν αυτοκράτορα. Όταν όμως αντίκρουσμε το Μόντε Κάρλο, με τας έπαιρους, τούς τήρους, τας λουλούσια! Έγχαν κάμει μερικούς δια μαγείας επάνω εις έναν έρημον βράχον, χάρις εις την ρουλέταν και μόνον.

Οι έξιδουν τὰ σὰς ὡν ὅτι:

ή κόρη του μπακάλη σας πανδρεύθηκε μ' έναν εκατομμυριούχον αμερικανό, διότι μετεχειρίζετο την πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

Μην τὸ πιστεύετε

ΠΙΣΤΕΨΕΤΕ, ΟΜΩΣ, ΟΤΙ:

με την πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, ο ΠΙΒΕΡ μάς παρουσιάζει μία ποιότητα καλή ή, άνταξία με τις παραδόσεις της γαλλικής Αρωματοποιίας, αλλά και άνταξία της πελατείας του ΠΙΒΕΡ σγόν κόσμου βλόκληρου.

Είς έκαστον κούτιόν της πούδρας ΠΟΜΠΕΙΑ ή την μπλε ταινίαν θά εύρητε, και έν δείγμα της κρέμας MATITE.

άρχίζουμε ν' αμφισβόλουμε και καταλήγουμε να πιστεύουμε ότι το δίκαιον εύρίσκεται με το μέρος των μαθηματικών.

Πόσοι έπηγαν έως εκεί με την πεποίθησιν ότι θα πλουτίσουν, και έπέστρεψαν με το πρώτον τράνι, κυριολεκτικώς μαθημένοι, με άπληστον το ξενοδοχείον όπου κατέλυον! Έγχαν κάμει μερικούς υπολογισμούς και έννομιαν ότι με αστόχως θά ήμπορούσαν να κερδίσουν. Είς

την άρχήν έπραγματοποίησαν μερικά κέρδη, αλλά μετά έδοκίμασαν δλην την σκληράν άπογοήτευσιν των χαμένων!

Είνε αδύνατον να μείνη κανείς μερικάς έβδομάδας εις το Μόντε Κάρολο χωρίς να γνωρίσει ένα από αυτά τα δράματα, τα όποια όμως δεν περιέχονται εις την δημοσιότητα. Είνε δράματα σκευτεμένα, που φέρουν πάντοτε εις την καταστροφήν και τόν θάνατον.

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Μία παλαιά βουλγαρική παράδοσις

Ο Θεός συνήριζε να κάνει περίπατο, τόν παλιό καιρό, στα δάση και στα λιβάδια. Δεν ήταν όμως πάντοτε χαρούμενος και εύθυμος. Πολλές φορές ήταν πολύ στενοχωρημένος, γιατί δεν είχε συντροφιά να συνομιλή και να περνά τον καιρό του. Γι' αυτό μία μέρα, όταν έκανε περίπατο, του ρωπήθηκε μία σκιά, ή όποια στάθηκε μπροστά του σαν άνθρωπος. Άλλά δεν ήταν και ούτε έμοιαζε με άνθρωπο. Ήταν ο Διάβολος. Ο Θεός έπισας κούβεντα μαζί του κι' έτσι έγιναν σύντροφοι και φίλοι. Ο Θεός έμεινε πάρα πολύ εύχαριστήμενος απ' αυτόν και προσπαθούσε να τον εύχαριστήσει.

Ο Διάβολος του ζήτησε τότε να χάρις του μέση τόν κόσμο, κι' αυτός μόν να πάρη τη γή. Ο Θεός δέ τον ούρανό. Έζήτησε άκόμη να χάρισουν και τούς ανθρώπους. Τούς νεκρούς να τούς πάρη αυτός, τούς ζωντανούς δέ ο Θεός. Ο Θεός δέχτηκε.

Ο Διάβολος όμως δεν άρέσθηκε σ' αυτά. Ζήτησε άκόμη απ' το Θεό να του όπιογράφη χαρτί για όλα αυτά, για να είναι, λέει, οίγιορος. Και σ' αυτό ο Θεός συμφώνησε, και το χαρτί με την όπιογραφί του ήταν άμέσως έτοιμο.

Ο Θεός κάνατο την συμφωνία με τόν Διάβολο, έχασσε ότι όταν έβιασε τόν Άδάμ και την Έβα από τόν Παράδεισο, τούς είπε να καλλιεργούν την γή ελεύθερα. Ο Διάβολος όταν πήρε την όπιογραφί, ανέθηκε επάνω σε ένα ψηλό βουνό, για να κυτάξει γύρω-γύρω την γή, και όταν είδε τόν γέρο Άδάμ και την Έβα να όργωνουν, έτρεξε κοντά τους και τούς είπε πώς τολμούν να όργωνώνουν την γή, χωρίς να ρωτήσουν τόν νοικοκύρη! Αυτόι άπάντησαν ότι με το Θεό το θέλμα όργωναν κι' ότι δεν μπορεί να τούς περάη κανείς.

—Νοικοκύρης είμ' εγώ! είπε τότε ο Διάβολος. Άφήστε την γή ήσυχη. Είνε δική μου...

Όταν τόν άκουσε αυτό ο Θεός, στενοχωρήθηκε και μετανόησε πού έβασε την όπιογραφί του στο Διάβολο, έκανε όμως όπιομνη. Όταν όμως άρχισε να ιληθαίνει ο κόσμος κι' ο Διάβολος τυραννίσει και σκανδαλίζε τούς πάντας, δικαίους και άδίκους, ο Θεός σκέφτηκε να πάρη το χαρτί που όπιογράφη πίσω...

Φώναζε λοιπόν έναν άγγελον, το φανέρωσε τούς σκοπούς του και κατέβη τόν ρώτησε αν θα μπορούσε να πάρη πίσω το χαρτί αυτό.

Ο άγγελος σκέφτηκε λίγο και όρθικε τόν τρόπο. Μία και δύο, λοιπόν, πάει και μπεινι στο σπίτι του Διαβόλου όπιορήτης.

Ο Διάβολος από την πρώτη όρα τόν συμπάθησε.

Μία μέρα που έκαναν περίπατο σε μία λίμνη, ο άγγελος είπε στον Διάβολο: «—Εσύ που είσαι τόσο δυνατός και τόσο έξυπνος, μπορείς να θγάρεις από την μέση της λίμνης μία χούφτα άμμο;». «—Μπορείς εσύ;» ρώτησε ο Διάβολος. «—Μπορώ, θέβαια!». «—Εμπρός, λοιπόν άς δοκιμάσουμε».

Ο άγγελος ρίχτηκε μέσα στη λίμνη, και σε λίγο όγνηκε με μία χούφτα άμμο στο χέρι. Ο Διάβολος, για να φαη κι' αυτός ανώτερος, έθωάλε τα ρούχα του και ρίχτηκε κι' αυτός στη λίμνη.

Την ώρα που ο Διάβολος χασόμε-ρούσε μέσα στο νερό, άρπαξε ο άγγελος το χαρτί και πέταξε προς τόν ούρανό. Όταν ο Διάβολος όγνηκε απ' το νερό και κατάλαβε τι τούφτιασε ο άγγελος, άρχισε να τόν κυνηγά. Και πριν άκόμη ο άγγελος υπή στον ούρανό, έπρόφτασε και τόν άρπαξε με τα νύχια του απ' το πόδι, και τοκόμει ένα κομμάτι κρέας.

Ο άγγελος κουτασιωνότας πήγε στον Θεό παραπονιόμενος, κι' ο Θεός για να τόν παρηγορήη κούτασε και τόν Διάβολο. Από τότε όλοι οι Διάβολοι είναι κουτασιόδοροι και κουτασιωνουν.

Από την ήμέρα αυτή ο Θεός και ο Διάβολος έγιναν έθριοι. Και παλειούνται άκόμη μεταξύ τους, στον Παράδεισο ό ένας, στο τάραρα ο άλλος της Κολάσεως!...

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ένα συγκινητικό διήγημα του Ζαν Ρισπέν

Όλος ο δικαστικός κόσμος του Λονδίνου έμεινε κατάπληκτος όταν έμαθε ξαφνικά πως ο άνακριτής Λιονέλ Βάρν υπέβαλε την παραίτησή του.

Για ποίο λόγο να παραίτηθ; Ήταν άκόμη τόσο νέος, άπόγονος μιας παλαιάς οικογένειας δικαστικών δικαστικών κ' είχε μπροστά του το λαμπρότερο στάδιο. Ούτε μπορούσε άλλως τε, έπειτ' από μία τέτοια οικογενειακή παράδοσι να άκολουθήση άλλη σταδιοδρομία.

Κανένας όμως, ούτε κι' αυτοί οι πόντοι του φίλοι δεν μπόρεσαν να μάθουν τούς λόγους της παραίτησός του. Μοιχά, έπειτ' από πολλά χρόνια, όταν ο Λιονέλ έφτασε πιά σε ηλικία που πούει ο άνθρωπος να ένδιαφέρεται για το παρόν και έρσικε εύχάριστη να δηγίηται τα περασμένα, μού διαφώτισε ένα θράδυ, που με είχε καλεσμένο στο σπίτι του, το μυστήριον της παραίτησός του.

Στις άρχές λοιπόν του άνακριτικού του σταδίου, ο Λιονέλ Βάρν έλαβε μία μέρα το παρακάτω περιεργό άνώθυμο γράμμα:

«Κύριε, σεις κι' εγώ είμαστε οι τελευταίοι απόγονοι δυο οικογενειών, που, πριν από πολλές γενιές, πολεμάει άγρια ή μία την άλλη. Ή δική σας οικογένεια έθωαλε, όπως είναι γνωστό σ' όλον τόν κόσμο, περίφημος δικαστικός, εισαγγελεύς και άνακριτής. Μά κ' ή δική μου —και λίγην είν' εκείνοι που δεν το ξέρουν αυτό — έθωαλε όχι λιγώτερο φημιόμενος κακούργος».

Φυσικά, πάντα οι δικοί σας θριάμβευσαν σ' αυτόν τόν άριστον αγώνα, γιατί σεις είστε οι ευνουσμένοι της Μείρας, οι ευνουσμένοι της άνάγκης να το ένδιαβάσει. «Κι' αν δεν έχω να κάνω με τρούλο; σκεφτόμαι. Αν αυτός ο άνθρωπος καταρτίσιν να πραγματοποίηση στο τέλος την άπλητή του».

Εγώ όμως άποφάσισα να δώσω ένα τέλος σ' αυτή την Ιστορία και να έκδικήσω όλους τους τούς προγόνους στο πρόσωπό σας. Θά σας επιβάλω ένα μαρτύριο τούφνου τέτοιο, τόσο φορικό, που δεν τ' αισθάνθηκε ποτέ κανένας από τούς δικούς μας, τούς όποιους οι δικοί σας καταδικάσαν. Θά σας κάνω να παραδώσετε έναν άδωστο χείρα τού δημιού.

Θά υποπορώθω θέβαια να μη σας προειδοποιήσω σχετικώς και να σας το άποκαλύψω έκ τών όυτέρων. Έχω όμως την πεποίθησιν ότι θεωρώ τόν έαυτό μου τόσο δυνατό, ώστε σας προειδοποιώ, κατάπληκ ή ήταν ο τρόπος τού έκδηλώσεως. Έτσι ή νίκη μου είνε θριαυτευτική. ή έκδικήσις μου πιο πλήρης κ' ή χαρά που θα νιώθω από μεγάλην».

Ήταν ένα δράμα έξαιρετικά σκευτεμένο, με θύματα μια χίρα και τα δύο παιδιά της και κατηγορούμενον ένα γιατρό συγγενή τους, ο όποιος, όπως έδειχναν όλα τούς δολοφόνους για να τούς κληρονομήση. Αυτό όμως που προέκυψε κατάπληκ ή ήταν ο τρόπος τού έκδηλώσεως. Ο δολοφόνος σκότασε τα θύματά του μεταθιβάζοντας στον όργανισμό

Ο Λιονέλ Βάρν στην άρχή, μόλις διάβασε την έπιστολή αυτή, υπέθεσε πως τού την είχε στείλει κάποιος τρελλός και δεν της έδωσε περισσότερη σημασία.

Όστόσο, ύστερ' από λίγον καιρό, τη θυμήθηκε χωρίς να θέλη σε κάποια σάβαρη έγκληματική δίκη, που τόν είχε άπασχολήσει επί πολλόν καιρό κ' ήταν πια θέβαιος για την ένοχη τού κατηγορουμένου.

Τού κάκου ο δυστυχισμένος αυτός διαμαρτυρόταν για την άδωότητά του. Όλες οι ένδειξεις ήσαν έναντίον του, κ' ή ένοχη του ήταν όλοφάνερη. Κι' όμως την τελευταία στιγμή, μία μικρολεπτομέρεια, ένα τίπιτε, έφτασε για ν' άποδείξη την άδωλήτη άδωότητά του και να τόν σώσει από τη λαμπή του.

Μά την αλήθεια, σκέφτηκε τότε ο άνακριτής Βάρν, δεν θα μπόρούσε να πη κανείς ότι μόνάκ' ή τύχη δούλεψε σ' αυτή την ύπόθεσι για να μαζέψη τόσες ένδειξεις ένοχής έναντίον τού δυστυχισμένου αυτός ανθρώπου. Κάπου έγκληματικό χέρι χωρίς άλλο να προετοιμάσε όλα τόσο εύκολα, ώστε να ξεγελαστή ή κακούρη!...

Από δέβαιωσιν πια για την άδωότητα τού δυστυχισμένου εκείνου ανθρώπου, ο Λιονέλ Βάρν έβαλε όλα του τα δυνατά για να την άποδείξη. Κι' αυτό τ' κατάρθωσε, αν και με πολλές δυσκολίες, άλλα τ' πραγματικό ένοχο δεν μπόρεσε να τόν άνακαλύψη. Και φυσικά, σ' αυτή την περίπτωση δεν μπόρεσε να μη θυμηθί το παράδειον γράμμα που είχε λάξει κι' από τότε, κάθε φορά που τόν άπασχολούσε μία σκευτική ύπόθεσι, έννοιασε την άνάγκη να το ένδιαβάσει.

«Κι' αν δεν έχω να κάνω με τρούλο; σκεφτόμαι. Αν αυτός ο άνθρωπος καταρτίσιν να πραγματοποίηση στο τέλος την άπλητή του».

Κι' έφτασε αυτή ή σκέψις για να τόν κάνει ν' άνατρίχλη.

Το κινούν δεν ένδιαφέρθηκε και τόσο για την ύπόθεσι Ζιζάλ. Το τρομερό εκείνο έγκλημα έφυγε να συνίση με τις δύο λευτικές έκλογές κι' έτσι πέρασε σχεδόν άπαράτηρη.

Ήταν ένα δράμα έξαιρετικά σκευτεμένο, με θύματα μια χίρα και τα δύο παιδιά της και κατηγορούμενον ένα γιατρό συγγενή τους, ο όποιος, όπως έδειχναν όλα τούς δολοφόνους για να τούς κληρονομήση. Αυτό όμως που προέκυψε κατάπληκ ή ήταν ο τρόπος τού έκδηλώσεως. Ο δολοφόνος σκότασε τα θύματά του μεταθιβάζοντας στον όργανισμό

τους τα θανατηφόρα μικρόβια, καλλιέργημένα σύμφωνα με τους κανόνες ου το παρελθόν ήσαν λευκότατα, διαμαρτυρόταν για την άδωότητά του. Όλα όμως ήσαν έναντίον του, ως κι' αυτές οι περιποιήσεις τ ο υ

προς την άρρωστη χίρα και τα παιδιά της. Είχε άποδειχτή όλοφάνερη πως τούς έθεράπευε ά π ο μ ι α μεταδοτική άρρώστεια από την όποια εξαπνπορήθη

ή κι' οι τρεις και συγχρόνως τούς δηλητηρίαζε με μικρόβια θανατηφόρα, σιγνή που έπρόκειτο να πεθύν, για την άδωλήτη άδωότητά του. Ζητούσε να έθροινε τόν αλήθιν ένοχο, τόν ένοχο τού τριπλού έγγλήματος και της δικής του άποκρίσεως και να τόν τιμωρή ή δικαιοσύνη.

Και όμως ο άνακριτής δεν είχε πεισθί άκόμη, γιατί τα πράγματα ήσαν όλοφάνερη. Άλλά την ίδια μέρα, κατά το θράδυ, έλαβε ένα γράμμα με τόν γνωστό τού γραφικό χαρακτήρα, άνώθυμο όμως κι' αυτό:

«Κύριε για δεύτερη φορά δεν κατάρθωσα να έκδικήσω τούς δικούς σας. Την πρώτη φορά έπαύσατε μόνος σας. Τη δεύτερη σας έθήθησε ή τύχη που έστρωσε τόν κατηγορούμενο ν' αυτοκτονήσιν πριν τόν καταδικάσετε. Την τρίτη όμως φορά δεν θα γλυτώσετε. Πιστεύω να το καταδικάσειτε και σεις. Είμαι ο δυνατότερος! Και γρήγορα θά σας κάνω να παραδώσετε έναν άδωστο από λεπτή τού δημιού. Το θέλω και θα γίνη!... Δεν θά ήσυχάσω, αν δεν γίνετε, χωρίς να θέλετε ο φορικότερος έγκληματίας, αν δεν συζητήτε και σεις ο ίδιος τόν έαυτό σας».

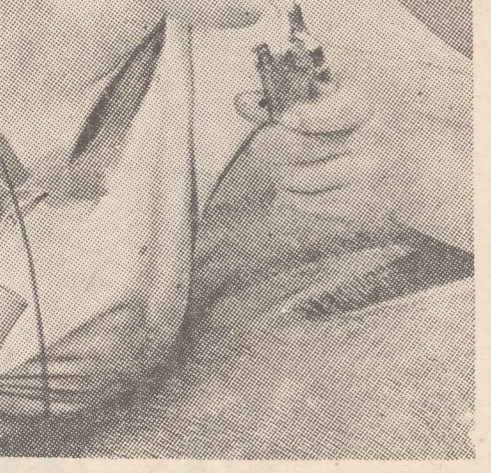
—Ε, λοιπόν! Όχι!... φώναξε ο Λιονέλ Βάρν. Όχι!... Αυτό δεν θά γίνη ποτέ... Δεν ξέρω αν αυτός ο άνθρωπος είνε ή δεν είναι τρελλός! Γι' αυτό φάβαινα όμως... Ναι, φάβαινα για πρώτη φορά στη ζωή μου... Φάβαινα.

Και ο άνακριτής έπέβαλε την άλλη μέρα την παραίτησή του.

Αλλά όχι!... Δεν γουρούσε διαταγές!... Ο γιατρός ήταν ένοχος! Θά πούθε να όρκιστή για την άδωλήτη πεποίθησιν που είχε στην ένοχη του...

Έτσι, χωρίς να τρέμη καθόλου το χέρι του, όπιογράφη την παραπομπή τού άποκαρτωμένου. Ήταν το ίδιο, σαν να όπιογράφε την καταδίκη τού κατηγορουμένου.

Υστερ' από δύο μέρες, θρήκανε τ' ο γιατρός Ζιζάλ κρεμάμενος στο καλάν. Πριν αυτοκτονήση όμως, είχε γράψει έ-

Ινα γράμμα στον άνακριτή, στο όποιο τού όρκίζονταν, την υπεράτη εκείνη στιγμή που έπρόκειτο να πεθύν, για την άδωλήτη άδωότητά του. Ζητούσε να έθροινε τόν αλήθιν ένοχο, τόν ένοχο τού τριπλού έγγλήματος και της δικής του άποκρίσεως και να τόν τιμωρή ή δικαιοσύνη.

Και όμως ο άνακριτής δεν είχε πεισθί άκόμη, γιατί τα πράγματα ήσαν όλοφάνερη. Άλλά την ίδια μέρα, κατά το θράδυ, έλαβε ένα γράμμα με τόν γνωστό τού γραφικό χαρακτήρα, άνώθυμο όμως κι' αυτό:

«Κύριε για δεύτερη φορά δεν κατάρθωσα να έκδικήσω τούς δικούς σας. Την πρώτη φορά έπαύσατε μόνος σας. Τη δεύτερη σας έθήθησε ή τύχη που έστρωσε τόν κατηγορούμενο ν' αυτοκτονήσιν πριν τόν καταδικάσετε. Την τρίτη όμως φορά δεν θα γλυτώσετε. Πιστεύω να το καταδικάσειτε και σεις. Είμαι ο δυνατότερος! Και γρήγορα θά σας κάνω να παραδώσετε έναν άδωστο από λεπτή τού δημιού. Το θέλω και θα γίνη!... Δεν θά ήσυχάσω, αν δεν γίνετε, χωρίς να θέλετε ο φορικότερος έγκληματίας, αν δεν συζητήτε και σεις ο ίδιος τόν έαυτό σας».

—Ε, λοιπόν! Όχι!... φώναξε ο Λιονέλ Βάρν. Όχι!... Αυτό δεν θά γίνη ποτέ... Δεν ξέρω αν αυτός ο άνθρωπος είνε ή δεν είναι τρελλός! Γι' αυτό φάβαινα όμως... Ναι, φάβαινα για πρώτη φορά στη ζωή μου... Φάβαινα.

Και ο άνακριτής έπέβαλε την άλλη μέρα την παραίτησή του.

Αλλά όχι!... Δεν γουρούσε διαταγές!... Ο γιατρός ήταν ένοχος! Θά πούθε να όρκιστή για την άδωλήτη πεποίθησιν που είχε στην ένοχη του...

Έτσι, χωρίς να τρέμη καθόλου το χέρι του, όπιογράφη την παραπομπή τού άποκαρτωμένου. Ήταν το ίδιο, σαν να όπιογράφε την καταδίκη τού κατηγορουμένου.

Υστερ' από δύο μέρες, θρήκανε τ' ο γιατρός Ζιζάλ κρεμάμενος στο καλάν. Πριν αυτοκτονήση όμως, είχε γράψει έ-

ΔΕΝ ΕΧΟΜΕΝ 5 ΑΛΛΑ 10 ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ!

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

Από το σχολείον μαθαίνουμε ότι αι αισθήσεις μας είναι πέντε. Και όμως ή επιστήμη έπέδειξε τελευταίως ότι εις την πραγματικότητα είναι πολύ περισσότεραι, τούλάχιστον αι διπλάσιαι.

Πράγματι, έκτός από την όρασιν, την άκοήν, την όσφρησιν, την γεύσιν και την άφήν, έχομεν και άλλας αισθήσεις, τας όποι-ας γνωρίζομεν πολύ καλά, άφο-μής έλθνημεν τόν χόνδρον. Είς στιγμήν. Ή έπιδερμίς, λόγω χάριν, έκτός της άφής, είναι έ-θρα και της θερμικής αισθήσεως τ' ά αυτό είναι και όργανα της αισθήσεως της Ισορροπίας.

Ή θερμική αισθήσις, δηλαδή ή αντίληψις τού θερμού και τού ψυχρού, δεν έχει καμμίαν άπολύτως όχόνη με την άφήν. Ή αισθήσις αυτή δεν είναι διαιοαρ-σμένη ές ίσου εις δλην την έπι-δερμίδα μας. Έξηκούσθη μά-λιστα ότι τα «θερμικά σημεία» είναι πολύ δλιγώτερα από τα «ψυχρά». Συνολικώς εις όλό-κληρον την έπιδερμίδα μας ύ-

πάρχουν 30.000 σημεία δια τών όποίων αισθανόμεθα τόν θερμό-τητα και 250.000 τού ψυχρού. Δια τόν λόγον αυτόν άπαιτείται πολύ περισσότερον διάστημα δια να ζεσταθί το σώμα μας παρά δια να κρυώσιν.

Έξηκούσθη άκόμη ότι δεν άντιδρούν κατά τόν ίδιον τρόπον έναντίον της ζέσης και τού ψυχρού όλα τα σημεία της έπι-δερμίδος μας. Το έσωτερικόν, λόγω χάριν, δεν αισθάνεται παρά τ' ψυχρό, ενώ ή άκρα της γλώσσας αισθάνεται πάρα πολύ την θερμότητα.

Όπως συμβαίνει με τας άλλας αισθήσεις, έτσι και με την θερμικήν, έμπορεί να είναι εις μερικά άτομα πολύ άνεπτυγμέ-νη και εις άλλα όχι. Μερικοί μά-λιστα, ελάττωσι θέβαια, σπερνόν και τας πτέρυγας, εις τρούπον ώστε να είναι άπολύτως έθετασιν ότι πρόκειται περί χριστής αισθήσεως, ούδεμίαν έχούσης σχε-σιν προς τας άλλας.

Άλλη ξεχωριστή αισθήσις είνε εκείνη της Ισορροπίας, ή ό-ποια όπως είπομεν ανώτερον, έ-χει την έθραν της εις τ' αυτάς αι άκρίδας εις τόν λαβύρινθον που σχηματίζεται ο άκουστικός σωλήν.

Ή αισθήσις αυτή της Ισορροπίας είνε άκόμη πολύ μυστηριώ-δης. Τελευταίως όμως έγιναν άν-τικείμενον μελετών και πειραμά-των, από τα όποια οι επιστήμο-νες κατέληξαν εις το συμπέρασμα, ότι ή ναυτία, λόγω χάριν, είναι άποτέλεσμα παρενοήσε-ων της αισθήσεως αυτής, διότι με την κίνησιν τού πλοίου αισθα-νόμεθα ότι υποχωρεί το έξωρος κάτω από τα πόδια μας.

Μία άλλη αισθήσις άπολύτως καθορισμένη, είναι εκείνη που προκαλεί την πείναν και την δί-ψαν. Ή αισθήσις αυτή έχει την έθραν της εις τούς δύο στο-μάχου και τού εισοράγου. Ο άνθρωπος έχει άνάγκην στερ-εας ή όργας τροφής, οι μύς τών όργάνων αυτόν συσπώνται

διαρκώς και προκαλούν έρεθί-σμον των γευρών που καταλή-γουν εις τόν έγκέφαλον. Άκρι-βες δέ ο έρεθισμός αυτός προ-καλεί την αισθησιν της πείνης και της δίψης.

Τέλος είναι ή αισθήσις που μας βοηθάει να κινώμεν και να έχο-μεν τας διαφόρους κινήσεις μας, άνευ της όποιας θα τ' ά-δύνατον να ζήσωμεν.

Καθώς θέλειτε λοιπόν αι αι-σθήσεις μας δεν είναι πέντε μό-νον, άλλα δέκα. Και είναι πολύ πιθανόν, ότι κατέπιν άλλων έ-ρευνών οι επιστήμονες θα άνα-καλύψουν και άλλας άκόμη που μας είναι τελείως άγνωστοί τό-ρα. Ήρρισε μάλιστα να γίνεταί λόγος δια μίαν νέαν και μυστη-ριώδη αισθησιν χωρίς την ό-ποιαν θα ήτο τελείως αδύνατον να ξεχωρίσωμεν τας διαφοράς χρώ-μας. Προς τού παρόν όμως εύ-ρισκόμεθα εις το στάδιον των έ-ρευνών και τών πειραμάτων.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' Ένα γαλλικό χωριό, στο Πλασσάν, είνε εγκατεστημένος ο κτηνίασ Μουρέ με τήν οικογένειά του, πού τήν αποτελούν ή γυναίκα του ή Μάρθα, μιά νέα καί όμορφη γυναίκα, τού κοριτσιού τού ή Ποθητή, τήν δύο τούς ό- γόρια ό 'Οκτώβριος καί ό Σέβριος, καί ή ό- πριετέρα τού ή Τριανταφυλλιά. 'Ο Μουρέ νοικιάζει δύο δωμάτια τού σπιτιού στόν δάδω Μπουρέτ γιά κάποιου ξένου λαγναριου από τού Μιλανό, πού πρόκειται νά εγκατα- σταθή με τήν μητέρα του στό Πλασσάν. 'Ε- τή ένα έρβω θάβει απορροισοίτα ό νοι- κέρης τους, πού λέγεται Φωγιά, μαζί με τήν μητέρα του, όν ή οικογένεια Μουρέ έτοιμα- ζεται γιά τού δέπντο. 'Η στενωρία του δω- γιά γίνεται μεγάλη όταν πληροφορείται από τόν Μουρέ, πώς τά δωμάτια δέν είνε έπιλο- μένα. 'Αποφασίζει ό Μουρέ νά περάση τή βρα- διά του όπου-όπου καί έν ή μητέρα του πηγαίνει νά ζήσούνη πρόχειρα τά δύο δω- μάτια, ό ένος κάθεται νά ξεκουραστή στήν αάλην τού σπιτιού, τόσα ό Φωγιά όσα καί ή μητέρα του περνάει μιά ζωή φτωχική άλλα καί μυστηριώδη καί δέν έχουν κοιμηθεί έσση με τούς επιτονοκουράσιους τους, πράγμα πού εξάπτει τήν περιέργεια τού Μουρέ, πού θέλει νά πάει πρόπο νά εξηγήσού τού μυστη- ρίου πού περικλύει τή ζωή τού νοκάρου του. Μιά μέρα έπειτα τού Μουρέ ή πεθερά του με τήν όποια βρίσκεται ό δασυέρης ογένης.

Με τόν καιρό μαθαίνουν ότι ό ένος τους ήρε- στο Πλασσάν με συστατική έπιστολή τού ό- ποργού τόν 'Εσπεριόαν γιά νά διορθή γραμματικές στην Γουαγια, πού γιά πού άργησε νά γίνη. 'Η Μάρθα άρχίζει νά τόν έρωσι συμπληρωτικό καί ένα έρβω πού τήν συνόδεύει σε μιά σάγερη κούσα σι- λαφωρακό σιλλόγιο της εκφράζει τόν έρω- κα του καί αυτή πού έχει άρεσθή τήν άνηση συζυγική της ζωή τόν δέχεται.

11ον

«Άλλωστε — σκέφτηκε τέλος γιά νά καθυστερήσει τόν έρωτικό του — πούδ- θά μπορούσε νά τόν έγυνηθ — πούδ- Μάρθ, πού τού είχε θάλει όλες τίς ό- ποφίες αυτές δέν τού έλεγε ψέμματα; Τό πιθανώτερο ήταν τού δεύτερο, γιάτι τόν είχε προσάδει μιλώντας του γιά τήν γυναίκα του καί φυσικό ήταν νά ζητήσει νά τού άναποδώσει τά ίσα συ- κοφανήματα της Μάρθα.

Έτσι άφού καθυστερήσει τόν έαυτό του καί έβρινε ευχαριστήσιους γιάτι θά μπορούσε νά ικανοποιή τήν φιλαργυ- ρία του χωρίς νά νοιώθι τύψεις, πήρε από τού χρηματοκιβώτιο του δύο δεσμί- δες χλωμόφραγκα, τά χάριξε με τή συ- νηθισμένη του άπληστία καί άφού τά- θαλε στό πορτοφόλι του έφυγε εδω- μός όσο ποτέ.

«'Η Μάρθα έβρινε μόνη.

«Άνέντιμε με άνακούφιση, γιάτι ό Μουρέ τής είπε φευγοντας πώς ίσως νά μ'ήν έπείστερε ούτε τήν έπομένη.

Τό μεσημέρι στό τραπέζι κάθισαν μόνον οι τρεις γυναίκες. 'Η Μάρθα, ή Τριανταφυλλιά καί ή κόρη της Μάρθα ή Ποθητή.

«'Η Μάρθα ένοιωθε ένα συναίσθημα ό- περτάτης άνακούφισης τώρα πού δέν φοβόταν πώς θ' άντίκρυζε τού σκαυό ύφος τού Μουρέ, πού τήν άνάγκασε 'τε περισσότερες φορές νά χαμηλώνη τά μάτια της πρός τού πιάτο.

«'Ησαν καί οι τρεις εύθυμοι καί γε- λούσαν με τήν περαιοκή άφρονη.

—Τί ώραιος καιρός μητέρα, θαύμα Ι είπε χτυπώντας τά χέρια της ή Πο- θητή.

«'Η Μάρθα έστρεψε τού βλέμμα της πρός τού άνοιχτό παράθυρο, από όπου έμπαιναν καταπράξεις φωτός.

—Ναί, ψιθύρισε στήν κόρη της πολύ ώραιος καιρός, ίδιός γιά νά έρίσκειται κανείς στήν έξοχή.

«'Η Τατιάνα Γκρίοριδ, νεαροτάτη αδελφή της άλημονήτου Κορίνας Γκρίοριδ παλαιάς γοήσης της θόνης, λανάρια από μίαν έταρείαά του χόλ- λουγουν ός ή μέλλουσα δόξα τού κινηματογράφου. Άνωτέρω ή νέα δέντέττα εις τόν πρώτον της ρόλον.

Μάρθα σε λίγο τήν Τριανταφυλλιά.

—Μα ως τού Τρονσού.

—Μακρυά δέν είνε; παρατήρησε ή Μάρθα.

—Όχι, μητέρα, ψιθύρισε ή Ποθη- τη με δυσάρεσκια. Δέν είνε περισσότε- ρο από μιά ώρα με τά πόδια.

«Όταν έβρινε μόνη της ή Μάρθα έβγα- λε μιά καρέκλα καί κάθισε στήν αάλη.

«Ένοιωσε ένα παράξενο συναίσθημα ά- νακούφισης, μόλις βρέθηκε εκεί. Τό- σον καιρό, πού έβρισκταν κλεισμένη μέ- σα στό σπίτι γιά νά άποφύγη τίς γκε- νιες τού Μουρέ, ένοιωσε πάντα τήν έπιθυ- μία νά ξαναρχίση τήν παλιά έλευθερη ζωή της.

«'Η Μάρθα είχε βυθισθή στούς ρεμβο- σμούς της. Σκεφτόταν τί θά μπορούσε νά έπακολουθήσση τήν άπογευματινή της έπισκεπή στό σπίτι της κ. Φενίλ.

«'Ηταν βέβαια πώς δέν συναντούσε τού Φωγιά καί αυτή ή βεβαίωση της τής γενομένη ένα σωρό παράξενα συναισθη- ματα.

Τί θά έπακολουθούσε άργαγε; Θά μπο- ρούσε έπ' άπειρον άνθίσταται στόν κα- τήφορο, πού ένοιωθε νά τήν σπρώχνη ή καρδιά της; Κί' άν ακόμα εύρισκε τού θάρρους καί τή δύναμη ν' άντισταθή κα- ταλάβαινε πώς θάταν ή ζωή της όλοτε- λα άδεια χωρίς κανένα σκοπό καί κα- νένα θέλητρο άν τής έλειπε αυτή ή γλυκειά πιθανότητα της άμαρτίας.

«'Ηταν τόσο άποροφασμένη από τίς ό- νειροπολήσεις της, πού δέν προσέξε κα- θόλου τήν πόρτα της αάλης πού άνοιξε σε μιά στιγμή.

Μόνο τά βήματα τού νεοφερμένου απέ- σπασαν τήν προσοχή της από τίς γλυ- κείες όνειροπολήσεις της.

«Έστρεψε τού βλέμμα της παραγμένη καί άντίκρυσε τού Φωγιά.

Στεκόταν λίγα θήματα μπροστά της καί τήν κοιτούσε με μιά έκφραση γεμά- τη γλυκύτητας.

Θέλησε νά μιλήσση νά τού πει κάτι, με- τά χείλη της δέν κατάφεραν νά ψιθυρί- σουν παρά έναν χαιρετισμό.

«Ένοιωσε τού αίμα της νά τής έρχεται στό κεφάλι καί έκπληκτη τόν ρώτησε με τήν ίδια ύπότερημ φωνή.

—Γιατί ήρθατε;

«Εκείνος άπεναντίας στεκόταν άτάρα- χος καί τήν κυτούσε με τού ίδιο γλυκό ύφος σάν νά τήν λυπόταν καί νά τή συμ- πανούσε, γιάτι ήταν άνίκανη νά χαρή τίς εύκαιρίες πού τής παρουσιαζή ή ζωή.

—Γιατί ήρθατε; τόν ξαναρώτησε με σταθερή τώρα φωνή. Είνε πολύ έπικί- νουνο αυτό πού κάματε.

Τά χείλη του κινήθηκαν άργα καί τής ψιθύρισε με κάποιο παράπονο.

—Γιατί με άποφύγετε;

«'Η φωνή του ήταν θαθεία καί φαινό- ταν σαν κουρασμένη.

—Ξέρω πώς λείπει ό άντρας σας, τής έλεγε σε λίγο ό Φωγιά, καί γι' αυτό θεώ-

ρησα κατάλληλη τήν εύκαιρία νά εξηγη- θώ μαζί σας μιά γιά πάντα.

«'Η Μάρθα όσο περνούσαν τά δευτερό- λεπτα τόσο περισσότερο καί ένοιω- δε πώς γινόταν κυρία τού έαυτού της.

—Δέν σάς καταλαβαίνω, τού έλεπε τό- ρα σταθερά, σάς βεβαίω πώς δέν είνε καθόλου ώραίο αυτό, πού κάματε άπό- ψη.

—Μά τί φοβάστε, έπ' τέλους;

—Καί οι τοίχοι έχουν αυτιά, αυτό τού ξέρετε καλά.

—Μά τήν άλήθεια άρχισα τώρα καί γι' ε- γώ με τή σειρά μου νά μ'ή σάς καταλα- βαίνω.

—Νά, από τόν κήπο τού κ. Ραστοάλ, ποίος ξέρει πόσα μάτια μάς παρακολου- θούν;

—Όχι, δέν έχετε δικη, τούς ξέρω καλά τί κουστοπολήσεις είνε όλοι σχε- δόν οι συμπαιριώται, άλλα αυτή τήν ώρα δέν φαίνεται κανείς στόν κήπο.

—Ναί, τώρα δέν φαίνεται κανείς, θά έρθουν όμοις σε λίγο.

«Εκείνος όμοις δέν φαινόταν διατεθει- μένος νά φύγη.

«'Η Μάρθα κατάλαβε πώς έπρεπε νά θρή μιά άποροφασμένη από τίς ό- νειροπολήσεις της, πού δέν προσέξε κα- τήφορο, πού ένοιωθε νά τήν σπρώχνη ή καρδιά της; Κί' άν ακόμα εύρισκε τού θάρρους καί τή δύναμη ν' άντισταθή κα- ταλάβαινε πώς θάταν ή ζωή της όλοτε- λα άδεια χωρίς κανένα σκοπό καί κα- νένα θέλητρο άν τής έλειπε αυτή ή γλυκειά πιθανότητα της άμαρτίας.

«'Ηταν τόσο άποροφασμένη από τίς ό- νειροπολήσεις της, πού δέν προσέξε κα- θόλου τήν πόρτα της αάλης πού άνοιξε σε μιά στιγμή.

Μόνο τά βήματα τού νεοφερμένου απέ- σπασαν τήν προσοχή της από τίς γλυ- κείες όνειροπολήσεις της.

«Έστρεψε τού βλέμμα της παραγμένη καί άντίκρυσε τού Φωγιά.

Στεκόταν λίγα θήματα μπροστά της καί τήν κοιτούσε με μιά έκφραση γεμά- τη γλυκύτητας.

Θέλησε νά μιλήσση νά τού πει κάτι, με- τά χείλη της δέν κατάφεραν νά ψιθυρί- σουν παρά έναν χαιρετισμό.

«Ένοιωσε τού αίμα της νά τής έρχεται στό κεφάλι καί έκπληκτη τόν ρώτησε με τήν ίδια ύπότερημ φωνή.

—Γιατί ήρθατε;

«Εκείνος άπεναντίας στεκόταν άτάρα- χος καί τήν κυτούσε με τού ίδιο γλυκό ύφος σάν νά τήν λυπόταν καί νά τή συμ- πανούσε, γιάτι ήταν άνίκανη νά χαρή τίς εύκαιρίες πού τής παρουσιαζή ή ζωή.

—Γιατί ήρθατε; τόν ξαναρώτησε με σταθερή τώρα φωνή. Είνε πολύ έπικί- νουνο αυτό πού κάματε.

Τά χείλη του κινήθηκαν άργα καί τής ψιθύρισε με κάποιο παράπονο.

—Γιατί με άποφύγετε;

«'Η φωνή του ήταν θαθεία καί φαινό- ταν σαν κουρασμένη.

—Ξέρω πώς λείπει ό άντρας σας, τής έλεγε σε λίγο ό Φωγιά, καί γι' αυτό θεώ-

ρησα κατάλληλη τήν εύκαιρία νά εξηγη- θώ μαζί σας μιά γιά πάντα.

«'Η Μάρθα όσο περνούσαν τά δευτερό- λεπτα τόσο περισσότερο καί ένοιω- δε πώς γινόταν κυρία τού έαυτού της.

—Δέν σάς καταλαβαίνω, τού έλεπε τό- ρα σταθερά, σάς βεβαίω πώς δέν είνε καθόλου ώραίο αυτό, πού κάματε άπό- ψη.

—Μά τί φοβάστε, έπ' τέλους;

—Καί οι τοίχοι έχουν αυτιά, αυτό τού ξέρετε καλά.

—Μά τήν άλήθεια άρχισα τώρα καί γι' ε- γώ με τή σειρά μου νά μ'ή σάς καταλα- βαίνω.

—Νά, από τόν κήπο τού κ. Ραστοάλ, ποίος ξέρει πόσα μάτια μάς παρακολου- θούν;

—Όχι, δέν έχετε δικη, τούς ξέρω καλά τί κουστοπολήσεις είνε όλοι σχε- δόν οι συμπαιριώται, άλλα αυτή τήν ώρα δέν φαίνεται κανείς στόν κήπο.

—Ναί, τώρα δέν φαίνεται κανείς, θά έρθουν όμοις σε λίγο.

«Εκείνος όμοις δέν φαινόταν διατεθει- μένος νά φύγη.

«'Η Μάρθα κατάλαβε πώς έπρεπε νά θρή μιά άποροφασμένη από τίς ό- νειροπολήσεις της, πού δέν προσέξε κα- τήφορο, πού ένοιωθε νά τήν σπρώχνη ή καρδιά της; Κί' άν ακόμα εύρισκε τού θάρρους καί τή δύναμη ν' άντισταθή κα- ταλάβαινε πώς θάταν ή ζωή της όλοτε- λα άδεια χωρίς κανένα σκοπό καί κα- νένα θέλητρο άν τής έλειπε αυτή ή γλυκειά πιθανότητα της άμαρτίας.

«'Ηταν τόσο άποροφασμένη από τίς ό- νειροπολήσεις της, πού δέν προσέξε κα- θόλου τήν πόρτα της αάλης πού άνοιξε σε μιά στιγμή.

Μόνο τά βήματα τού νεοφερμένου απέ- σπασαν τήν προσοχή της από τίς γλυ- κείες όνειροπολήσεις της.

«Έστρεψε τού βλέμμα της παραγμένη καί άντίκρυσε τού Φωγιά.

Στεκόταν λίγα θήματα μπροστά της καί τήν κοιτούσε με μιά έκφραση γεμά- τη γλυκύτητας.

Θέλησε νά μιλήσση νά τού πει κάτι, με- τά χείλη της δέν κατάφεραν νά ψιθυρί- σουν παρά έναν χαιρετισμό.

«Ένοιωσε τού αίμα της νά τής έρχεται στό κεφάλι καί έκπληκτη τόν ρώτησε με τήν ίδια ύπότερημ φωνή.

—Γιατί ήρθατε;

«Εκείνος άπεναντίας στεκόταν άτάρα- χος καί τήν κυτούσε με τού ίδιο γλυκό ύφος σάν νά τήν λυπόταν καί νά τή συμ- πανούσε, γιάτι ήταν άνίκανη νά χαρή τίς εύκαιρίες πού τής παρουσιαζή ή ζωή.

—Γιατί ήρθατε; τόν ξαναρώτησε με σταθερή τώρα φωνή. Είνε πολύ έπικί- νουνο αυτό πού κάματε.

Τά χείλη του κινήθηκαν άργα καί τής ψιθύρισε με κάποιο παράπονο.

—Γιατί με άποφύγετε;

«'Η φωνή του ήταν θαθεία καί φαινό- ταν σαν κουρασμένη.

—Ξέρω πώς λείπει ό άντρας σας, τής έλεγε σε λίγο ό Φωγιά, καί γι' αυτό θεώ-

ρησα κατάλληλη τήν εύκαιρία νά εξηγη- θώ μαζί σας μιά γιά πάντα.

«'Η Μάρθα όσο περνούσαν τά δευτερό- λεπτα τόσο περισσότερο καί ένοιω- δε πώς γινόταν κυρία τού έαυτού της.

—Δέν σάς καταλαβαίνω, τού έλεπε τό- ρα σταθερά, σάς βεβαίω πώς δέν είνε καθόλου ώραίο αυτό, πού κάματε άπό- ψη.

—Μά τί φοβάστε, έπ' τέλους;

—Καί οι τοίχοι έχουν αυτιά, αυτό τού ξέρετε καλά.

—Μά τήν άλήθεια άρχισα τώρα καί γι' ε- γώ με τή σειρά μου νά μ'ή σάς καταλα- βαίνω.

—Νά, από τόν κήπο τού κ. Ραστοάλ, ποίος ξέρει πόσα μάτια μάς παρακολου- θούν;

—Όχι, δέν έχετε δικη, τούς ξέρω καλά τί κουστοπολήσεις είνε όλοι σχε- δόν οι συμπαιριώται, άλλα αυτή τήν ώρα δέν φαίνεται κανείς στόν κήπο.

—Ναί, τώρα δέν φαίνεται κανείς, θά έρθουν όμοις σε λίγο.

Τό άθάνατο μυθιστόρημα τού 'Εμίζ Ζολά

τική της περιπέτεια, πού ήταν συνδε- μένη με τόσες άγωνίες καί δάκρυα πλη- σιάζε πρὸς τού τέλος της.

Καταλάβαινε πώς ήσαν ή ήττημένη ό' αυτή τήν πάλη κι' ότι θάνατος καζόταν πολύ σύντομα νά ύποκύψη. 'Αλλά όσο σκεπτόταν πάλι καί τή ζωή της, πού θά συνεχίζονταν όπως πρὶν χωρίς κανένα θέλητρο καί καμμία χαρά, τόσο ένοιω- θε τή θλίψη νά πλημμυρίζη τήν ψυχή της.

«Σε τώρα τουλάχιστον δέν ήξερε νά ό- πάργη στόν κόσμο άλλος παράδεισος ά- πό τού... σπιτί τού Μουρέ.

Τώρα όμοις πού ήξερε πώς ύπάρχει στόν κόσμο καί εύτυχία καί πού μάλι- στα τήν είχε πλησιάσει τόσο πολύ, πώς θά μπορούσε νά ξαναγυρίση στήν πα- λιά ζωή, πού έκανε, σού μικροσυστικό έ- κεινο σπιτί τού Πλασσάν;

Καθώς έβρισκταν γεμμένη στήν άγκα- λιά τού άντρας πού άγαπούσε ένοιωσε έ- να πράξεο συναίσθημα άσφαλείας καί έμπιστοσύνης νά τήν πλημμυρίζη μαζί με τήν ήθονική άναγνίσια πού τής προ- κάλυψαν τά χάρδια του.

«'Ο Φωγιά έλάνοντας τήν παθητική στάση πού κρατούσε ή Μάρθα, τού ληπ- μένο ύφος της, τής ψιθύρισε:

—Μη λυπάσαι πιά. Αύριο θά φύγω. 'Έτσι θά δοθώ ένα τέλος σ' ένα δράμα, πού μόλις άρχίζει. 'Ας μ'ήν προχωρή- σουμε περισσότερο. Δέν θαύλα ποτέ νά σε κάνα δυστυχισμένη. Θά ζήσουμε ά- ποψε όλη τήν άγάπη μας καί ύστερα θά χωρίσουμε γιά πάντα.

«'Η Μάρθα καί π'ήνε νά ψιθυρίση, με- ταμόνασε καί γέροντας τού κεφαλί της στόν όμο του άφισε έναν ακόμη μι- σοσδυμένο λυγμό.

Τά φιλία του τήν συνέφεραν από τή θύση, πού έβρισκταν καί προστάθηκε νά συγκεντρώσση τή σκέψη της.

Με δέν μπορούσε. Δέν ήταν κυρία τού έαυτού της. Κατάλαβε πώς ήταν πιά ένα παγινιδί στή χείρα τού άνθρώπου πού άγαπούσε. Καί δέ ήρθε ή δύναμη νά π'ή ούτε μιά λέξη διαμαρτυρίας, όταν ό Φωγιά τήν παρέσυρε στό τού ιδιότερο δωμάτιό της.

«Τότε πήγε μέσα, πρότενη ή Μάρθα, πού τής ήρθε σάν σάνβια σωτηρία α- τή ή σκέψη.

Σηκώθηκε καί με άργά θήματα προχώ- ρησε πρὸς τήν πόρτα τού σπιτιού. 'Εκεί- νος τήν άκόλουθησε άμυλητος.

Τήν ώρα όμοις πού έβριαν μέσα, άπέ- ναντι στό σπιτί τού κ. Ραστοάλ, ένα πα- ράθυρο άνοιξε μετά πατάγχο, σάν νά- θελαν ό ένοικοι νά τους πείσουν ότι πα- ρακολουθούσαν κρυφά πίσω από τίς γρί- λες κάθε τους κίνηση.

«'Ο Φωγιά δέν έδωσε σημάδια.

«'Ακολουθούσε τή Μάρθα στήν τραπε- ζαρία.

—Έπ' τέλους δέν μπορείς νά καταλά- βης πού είνε ματαιοπονία αυτό πού ζη- τας από μένα; 'Αφού είμαι παντρεμένη θά πρὶπη ή νά φύγω μαζί σου καί νά εγκαταλείψω τόν άντρα μου, πράγμα πού μου είνε αδιόφορο καί τά παιδιά μου πού δέν μπορ' γιάτι τ' άγαπάω πολ- λή ή...

—Όχι, όχι τήν διέκοψε εκείνος. Δέν έ- χω τήν άξίωση νά προήδς σε μιά τέτοια θύση.

—Αλλά τότε;...

—Τότε... άρκέσθηκε νά ψιθυρίση καί ό Φωγιά.

Σώπασαν καί οι δύο. 'Απόφευγαν νά κοιτάζον ό ένας τόν άλλον σά νά θελαν νά ξεχάσουν τή δύσκολη θέση πού βρι- σκόντουσαν. Κανείς από τους δύο τους δέν μπορούσε νά βρή λίγα λόγια γιά νά θγάλη τόν άλλον από τήν τραγική αδιέ- ξοδο πού βρισκόντουσαν.

«'Η Μάρθα καθισμένη σε μιά μικρή πολυθρόνα παλαιού ρυθμού καί θέλει έπι- μονα κάποιο σημείο τού δαπέδου, καί κείνος στήν άλλη άκρη τού δωματίου στεκόταν με τά χέρια σταυρωμένα σιω- πηλός καί σκυθρωπός παραδομένος στού θλιβερούς σιλλογισμούς του.

Σε μιά στιγμή ένας λιγμός τάραξήτην πένιμνη σιωπή τού δωματίου.

«'Η Μάρθα έκλάει...

«'Ο Φωγιά έκπληκτος τήν πλησίασε. Δέν τή ρώτησε γιά τήν αίτία πού έκανε τά μάτια της νά δακρύουν, γιάτι κα- ταλάβαινε πολύ περισσότερο από τού δράμα πού τή συνεκλόνιζε.

«Ένοιωθε τήν πάλη, πού γινόταν στόν έσωτερικό της κόσμο μεταξύ τού καθή- κοντος, άλλα καί τής άγάτης τών παιδι- ών της από τή μιά μεριά καί τής άγνο- ατής εύδοκίας πού τής ύποσώχον ή άγάπη της.

Τής χάριψε τά μαλλιά καί τήν έσφι- ξε στήν άγκαλιά του, περισσότερο σάν φίλος παρά σάν έραστή.

«'Η Μάρθα δέν τού άπήντησε, ούτε δια- μαρτυρήθηκε.

Κάτι τής έλεγε μέσα της πώς ή έρω- τική της περιπέτεια, πού ήταν συνδε- μένη με τόσες άγωνίες καί δάκρυα πλη- σιάζε πρὸς τού τέλος της.

Καταλάβαινε πώς ήσαν ή ήττημένη ό' αυτή τήν πάλη κι' ότι θάνατος καζόταν πολύ σύντομα νά ύποκύψη. 'Αλλά όσο σκεπτόταν πάλι καί τή ζωή της, πού θά συνεχίζονταν όπως πρὶν χωρίς κανένα θέλητρο καί καμμία χαρά, τόσο ένοιω- θε τή θλίψη νά πλημμυρίζη τήν ψυχή της.

«Σε τώρα τουλάχιστον δέν ήξερε νά ό- πάργη στόν κόσμο άλλος παράδεισος ά- πό τού... σπιτί τού Μουρέ.

Τώρα όμοις πού ήξερε πώς ύπάρχει στόν κόσμο καί εύτυχία καί πού μάλι- στα τήν είχε πλησιάσει τόσο πολύ, πώς θά μπορούσε νά ξαναγυρίση στήν πα- λιά ζωή, πού έκανε, σού μικροσυστικό έ- κεινο σπιτί τού Πλασσάν;

Καθώς έβρισκταν γεμμένη στήν άγκα- λιά τού άντρας πού άγαπούσε ένοιωσε έ- να πράξεο συναίσθημα άσφαλείας καί έμπιστοσύνης νά τήν πλημμυρίζη μαζί με τήν ήθονική άναγνίσια πού τής προ- κάλυψαν τά χάρδια του.

«'Ο Φωγιά έλάνοντας τήν παθητική στάση πού κρατούσε ή Μάρθα, τού ληπ- μένο ύφος της, τής ψιθύρισε:

—Μη λυπάσαι πιά. Αύριο θά φύγω. 'Έτσι θά δοθώ ένα τέλος σ' ένα δράμα, πού μόλις άρχίζει. 'Ας μ'ήν προχωρή- σουμε περισσότερο. Δέν θαύλα ποτέ νά σε κάνα δυστυχισμένη. Θά ζήσουμε ά- ποψε όλη τήν άγάπη μας καί ύστερα θά χωρίσουμε γιά πάντα.

«'Η Μάρθα καί π'ήνε νά ψιθυρίση, με- ταμόνασε καί γέροντας τού κεφαλί της στόν όμο του άφισε έναν ακόμη μι- σοσδυμένο λυγμό.

Τά φιλία του τήν συνέφεραν από τή θύση, πού έβρισκταν καί προστάθηκε νά συγκεντρώσση τή σκέψη της.

Με δέν μπορούσε. Δέν ήταν κυρία τού έαυτού της. Κατάλαβε πώς ήταν πιά ένα παγινιδί στή χείρα τού άνθρώπου πού άγαπούσε. Καί δέ ήρθε ή δύναμη νά π'ή ούτε μιά λέξη διαμαρτυρίας, όταν ό Φωγιά τήν παρέσυρε στό τού ιδιότερο δωμάτιό της.

«'Ο Φωγιά σήκωθηκε από τή θέση του παραγμένος. Δέν υπήρχε άμφιβολία πώς κάποιος έρόταν στό σπιτί.

«'Οι δικοί του ήσαν όλοι άπάνω στα δωμάτια τους καί γι' αυτό πρὸς στιγμήν δέν τού πέρασε από τού μυαλό ή ύποψη πώς μπορούσε νά ήταν ή άδερφή του ή ό άντρας της.

«'Η Μάρθα είχε γίνει κάτωχρη από τήν ταραχή της καί τού φόβο της.

«'Η πρώτη σκέψη πού ήρθε στό μυαλό τού Φωγιά ήταν νά κρυφτεί γιά νά μ'ήν έκθέσει ή Μάρθα.

Τής έρριξε μιά φευγαλέα ματιά καί άντελέγησε όλη τήν ταραχή τής ψυχής της πού καθρεφτιζότανε στήν έντρονια μάτια της.

Σηκώθηκε από τή θέση του, άλλα δέν πρόλαβε νά βγ ή τήν τραπεζαρία, γιάτι αιφνιδιασ άνοιξε ή πόρτα καί πα- ρουσιάσθηκε ή Ποθητή.

Τό κορίτσι έρχόταν τρέχοντας καί μιά μικρή χαρά ήταν καθρεφτιζότανε στή μά- τια του, πού λάμπανε.

«'Αρμισε μέσα στό δωμάτιό μ' έναν ά- λαλήτο χαρά.

—Ω μαμά!...

Αίτησε όμοις άντελήθησ τού Φωγιά, πού στεκόταν στήν πόρτα έτοιμος νά βγί.

Κατέβασε τά χέρια της, πού τά είχε άλώκωμένα όπως μιά πεταλούδα τά πε- ρά της καί στάθηκε σάν μαρμαρωμένη.

Τόν κύτταζε με κάποια συστολή γιάτι πάντα τάν ντρεπόταν. Αλλά πού δέν έκα- λούσε ό Μουρέ στίς χειμωνιάτικες βεγ- γήρες.

—Καλησπέρα σας, τού έλεπε δειλά.

«'Ο Φωγιά δέν έδωσε σημάδια.

«'Η Μάρθα κατάλαβε πώς δέν είχε πιά καμμία θέσι ένα μέσα. 'Υπ'ήρχε δέσος ό φόβος έάν έβγαινε τώρα από τού σπιτί τής Μάρθα νά γίνη άντιληπτός από τούς έξόνους τού κ. Ραστοάλ καί νά γι- νόταν άφορμή σκανδάλης εις έάρος της Μάρθα.

Πολύ σύντομα όμοις κατάλαβε πώς ή σκέψη του αυτή δέν είχε καμμία θύση.

Μπροστά του στεκόταν ή Ποθητή — πού πλησίαζε νάται δεκαπέντε χρονών — ένα κορίτσι έξυμνο, πού άν καί ήθελεν ά- λ' γονείς της νά τήν θεωρούσε μπε- νάκα, είχε μ'ήν πολύ περισσότερη στή- λα.

«'Ο Φωγιά δέν έδωσε σημάδια.

«'Η Μάρθα κατάλαβε πώς δέν είχε πιά καμμία θέσι ένα μέσα. 'Υπ'ήρχε δέσος ό φόβος έάν έβγαινε τώρα από τού σπιτί τής Μάρθα νά γίνη άντιληπτός από τούς έξόνους τού κ. Ραστοάλ καί νά γι- νόταν άφορμή σκανδάλης εις έάρος της Μάρθα.

Πολύ σύντομα όμοις κατάλαβε πώς ή σκέψη του αυτή δέν είχε καμμία θύση.

Μπροστά του στεκόταν ή Ποθητή — πού πλησίαζε νάται δεκαπέντε χρονών — ένα κορίτσι έξυμνο, πού άν καί ήθελεν ά- λ' γονείς της νά τήν θεωρούσε μπε- νάκα, είχε μ'ήν πολύ περισσότερη στή- λα.

«'Ο Φωγιά δέν έδωσε σημάδια.

«'Η Μάρθα κατάλαβε πώς δέν είχε πιά καμμία θέσι ένα μέσα. 'Υπ'ήρχε δέσος ό φόβος έάν έβγαινε τώρα από τού σπιτί τής Μάρθα νά γίνη άντιληπτός από τούς έξόνους τού κ. Ραστοάλ καί νά γι- νόταν άφορμή σκανδάλης εις έάρος της Μάρθα.

Πολύ σύντομα όμοις κατάλαβε πώς ή σκέψη του αυτή δέν είχε καμμία θύση.

Μπροστά του στεκόταν ή Ποθητή — πού πλησίαζε νάται δεκαπέντε χρονών — ένα κορίτσι έξυμνο, πού άν καί ήθελεν ά- λ' γονείς της νά τήν θεωρούσε μπε- νάκα, είχε μ'ήν πολύ περισσότερη στή- λα.

«'Ο Φωγιά δέν έδωσε σημάδια.

«'Η Μάρθα κατάλαβε πώς δέν είχε πιά καμμία θέσι ένα μέσα. 'Υπ'ήρχε δέσος ό φόβος έάν έβγαινε τώρα από τού σπιτί τής Μάρθα νά γίνη άντιληπτός από τούς έξόνους τού κ. Ραστοάλ καί νά γι- νόταν άφορμή σκανδάλης εις έάρος της Μάρθα.

Πολύ σύντομα όμοις κατάλαβε πώς ή σκέψη του αυτή δέν είχε καμμία θύση.

Μπροστά του στεκόταν ή Ποθητή — πού πλησίαζε νάται δεκαπέντε χρονών — ένα κορί

ΟΙ "Αγγλοι και το ποδόσφαιρον Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΚΛΩΤΣΙΑΣ

**"Όταν ένα «μάτς» παρακολουθείται από 150.000 θεατών και
αι εισπράξεις υπερβαίνουν τα πέντε εκατομμύρια δραχμών**

Ο "Αγγλος ζει χωρίς μπιφτέκι, αλλά ποτέ χωρίς φούτ-μπόλ". Αυτός τον επιτυχία χαρακτηρίσεν έδωσε ένας μεγάλος ποδοσφαιρικός παράγων, για τη μανία των "Εγγλέζων προς το λαοφιλέστατο αυτό σπόρ. Και δεν έπεσε ποτέ έξω... "Η αδιαφορία που τρέφουν οι "Εγγλέζοι για το ποδόσφαιρο, άσφαλτος δεν παρατηρείται σε κανένα άλλο μέλος του κόσμου, και έχει καταστήσει παροιμιώδης στα τέσσαρα άκρα της υφής. Μπορεί το ποδόσφαιρο να παίζεται σήμερα ο' όλες τις χώρες, και από όλους τους ανθρώπους, αλλά πούθενά δεν παίζεται όπως παίζεται στην "Αγγλία. "Εκεί ένα ποδοσφαιρικό μάτς δεν αποτελεί μόνο ένα απλό αθλητικό γεγονός, με μόνο σκοπό να «τραβήξει» κόσμο. Τα αγγλικά μάτς έχουν τούτο το χαρακτηριστικό: ότι διεξάγονται μέσα σε μιάν άτυποσφαιρα χαρακτηριστικού έθνουςιασ*ου, και μ' ένα τρόπο που πούθενά άλλο δεν παρατηρείται. Για να λάβετε μιάν αμυδρόν ιδέα των ειζένων που σκέπτε το φούτ-μπόλ επί του αγγλικού κοινοῦ, θά σάς πούμε «μερικά» λόγια για το τελευταίο «εθνικό μάτς» που έγινε την περασμένη εβδομάδα στο γιγαντιαίο Στάδιον του Ουόλμπλενταν, στο Λονδίνο, για το περίφημο κύπελλο της "Αγγλίας.

Πιστοί στις παραδόσεις των, οι "Εγγλέζοι διεξάγουν κάθε χρόνο, και το πρωτάθλημα για το κύπελλο της "Αγγλίας που αποτελεί τ' μεγαλύτερο γεγονός όχι μόνον στην "Αγγλία αλλά ίσως και σ' ολόκληρη την Εύρωπη. Το κύπελλο αυτό όχι μόνον δεν συνιδεύεται από κανένα άλλο ολιδικό αδιόλογον έπαθλο, αλλά δεν είνε ούτε το πρώτο του τιμητικού τροπαιού, που είχε θεσπισθεί κατά το 1872. Πρό 66 δηλαδή έτών οι "Εγγλέζοι καθιέρωσαν το κύπελλο της "Αγγλίας, και άσφαλως επί δικούς, τους χαρακτηρισμούς «οι πατέρες του φούτ-μπόλ». "Εν τούτοις το πρώτο έκείνο κύπελλο εκλάστη ύστερα από 20 χρόνια υπό άγνώστου και από τότε — για να μη χυθεί η παράδοσις — αντικαταστάθη από μια «κόπια» πολύ μικράς αξίας. Και όμως, το αντίγραφο αυτό αποτελεί τόν σύμβολον όλων των μεγάλων ποδοσφαιρικών «δύδων της Μεγάλης Βρετανίας, και χώρο από την κατακτητήν του συγκεντρύεται κάθε χρόνο το ενδιαφέρον ολόκληρου του Βρετανικού λαού. "Ότι και σάς πούμε για τόν φανατισμό των "Αγγλων διά το πο-

δόσφαιρον, θά είνε άσφαλως λίγο. "Όταν πρό έτών η Λονδίνοσ όμας "Αρσενάλ ανεκρήρυξη πρωταθλήτρια, πλέον των 500 χιλιάδων ανθρώπων είχαν ζητήσει να παρακολουθήσουν το περίφημον τελικόν μάτς, και από αυτά μόνον 370.000 έγιναν δεκτοί.

Κατά το πρώτο τελικό μάτς στο Ουόλμπλενταν τά ληφθέντα μέτρα τάδεος όσιν έθσαν ανεπαρκή διά να αναγκάσουν τόν φανατισμόν των χιλιάδων θεατών, και 100 χιλιάδες λαού, που είχαν αποκλεισθή κατέλαβον έξ έφροδον την «Βασίλιν» του Σταδίου. "Ο έπακολουθήσας συνωστισμός υπήρξεν άπερίγραπτος, αλλά οι θεαταί επί όιωνον έμειναν καρφωμένοι στις κερκίδες του άγανούσ σταδίου, κυριολεκτικώς μαγεμένοι από το άπαράμειλο τεχνικό παίξιμό που διεξήχθη σ' αυτό έδον. "Από τότε δεν έσημειώθη παρομοία άτυχία, διότι στρατός δολοκλήρος υπό 2.500 περίπου αστυνομικών, αναλαβάνει την τήρησιν της τάδεος.

* "Εφέτος η συρροή των θεατών ήρρισε από της προηγούμενης του άγώνος και οι όρροί του Λονδίνου επιμήμυρισαν από τά πλήθη των επαρχιωτών θεατών που ήλθαν επίτηδες, για να παρακολουθήσουν το μάτς. "Από τά ημερώματα του Σαββάτου τά έκτακτα τρένια μεταφέρουν άδικαίως θεατάς, ίδίως από το Μάντσεστερ και την Πόρτσμουθην, στους διάφορους σιδηροδρομικούς σταθμούς του Λονδίνου. Προτού δηλαδή άκόμη ένηνησάν οι Λονδρέσιοι και πρόδον το εμπλεκόμενον των έλγαν καταλύσει το Λονδίον 70 χιλιάδες επαρχιωτών που έμειναν τούς ήσυχους δρόμους με τά τραχύδια, τις φουαρμόνικες και τά διάφορα πνευστά όργανα των.

Το Στάδιον του Ουόλμπλενταν περιλαμβάνει θέσεις για 150.000 θεατάς. Δεδομένου λοιπόν ότι είχαν φθάσει τουλάχιστον 70.000 επαρχιωτάς, και ότι έλθον κινώντας Λονδρέσιον δεν θά ένδιαφέρονται για το «περίφημο» μάτς, αντίλαμβάνοντάς το καθένας τ' κομμοσούρη.

δημιουργήθη έξω από το Στάδιο, όταν σ'τάς 9 το πρωί άνοιξαν αί πόλεις του. Η άστυνομία είχε λάβει φυσικά όλα τά μέτρα για την τήρησιν της τάδεος, δεν έλειψαν όμως άσφαλεία, και οι ταραξιαί ως και οι παρουσιαζόντες... πλαστά εισιτήρια για να έξασφαλίσουν τόν εισεόδον των! Οι έλεγχοί και άστυνομικοί είχαν λάβει δραστικεία μέτρα για να διακρίνουν τά γνήσια εισιτήρια από τά πλαστά, αλλά οι περισσότεροι από τούς κατόχους των τελευταίων τά είχαν αγοράση καλή τιμή πιστεί και σέ τιμήν άρκεία ύψηλιν—κατά τάς τελευταίας ημέρας πρό του άγώνος ένα εισιτήριον έφθασε να πωλείται άντι... 4 λιρών (2.000 δραχμ.)! —και φυσικά δεν ένοσούν ν' απομακρυνθούν άδιαμαρτυρήτως. "Όταν σ'τάς 2 μ.μ. ξεκλείσαν αί πόλεις του Σταδίου, τουλάχιστον 100 χιλιάδες κόσμου συνωδούτο έξω έπιμένοντες να εισέλθουν. "Αλλά «όπως έπρόλαβε τόν κύριο είδε». "Όλοι οι περί το Στάδιον δρόμοι σέ μιάν άκτίνα 3 χιλιομέτρων είχαν άποκλεισθή επί ώρας από τά συγκεντρώσει να πληθή, πεζών και ούτοκινών. Άλλά και μέσα στο Στάδιο, παρά την άστυνομική έπικήρη, της άστυνομίας δεν έλειψαν τά έπεισόδια και τά δυστυχήματα. "Όταν 130 χιλιάδες άθροισι συνωδούντο σ' ένα χώρο πείπου σάν του Παναθηναϊκού Σταδίου αλλόφρονες από έθνοσυναισθημόν, είνε φυσικόν να δημιουργηθούν και άτυχήματα. "Ετσι σ'τόν μεγάλον αυτόν άγώνα συνέβησαν και άρκετά δυστυχήματα. Πενήντα τραυματίαι, διακρίσεις έξήντα λιποθυμίες, ένας θάνατος έξ άσφυξίας, και πολλοί άλλοι μικροτραυματισμοί υπήρξαν το άποτέλεσμα της φανατικώς άστικής κομμοσούρησ, στο Στάδιον του Ουόλμπλενταν.

* "Όλοι οι περί το Στάδιον δρόμοι σέ μιάν άκτίνα 3 χιλιομέτρων είχαν άποκλεισθή επί ώρας από τά συγκεντρώσει να πληθή, πεζών και ούτοκινών. Άλλά και μέσα στο Στάδιο, παρά την άστυνομική έπικήρη, της άστυνομίας δεν έλειψαν τά έπεισόδια και τά δυστυχήματα. "Όταν 130 χιλιάδες άθροισι συνωδούντο σ' ένα χώρο πείπου σάν του Παναθηναϊκού Σταδίου αλλόφρονες από έθνοσυναισθημόν, είνε φυσικόν να δημιουργηθούν και άτυχήματα. "Ετσι σ'τόν μεγάλον αυτόν άγώνα συνέβησαν και άρκετά δυστυχήματα. Πενήντα τραυματίαι, διακρίσεις έξήντα λιποθυμίες, ένας θάνατος έξ άσφυξίας, και πολλοί άλλοι μικροτραυματισμοί υπήρξαν το άποτέλεσμα της φανατικώς άστικής κομμοσούρησ, στο Στάδιον του Ουόλμπλενταν.

* "Όλοι οι περί το Στάδιον δρόμοι σέ μιάν άκτίνα 3 χιλιομέτρων είχαν άποκλεισθή επί ώρας από τά συγκεντρώσει να πληθή, πεζών και ούτοκινών. Άλλά και μέσα στο Στάδιο, παρά την άστυνομική έπικήρη, της άστυνομίας δεν έλειψαν τά έπεισόδια και τά δυστυχήματα. "Όταν 130 χιλιάδες άθροισι συνωδούντο σ' ένα χώρο πείπου σάν του Παναθηναϊκού Σταδίου αλλόφρονες από έθνοσυναισθημόν, είνε φυσικόν να δημιουργηθούν και άτυχήματα. "Ετσι σ'τόν μεγάλον αυτόν άγώνα συνέβησαν και άρκετά δυστυχήματα. Πενήντα τραυματίαι, διακρίσεις έξήντα λιποθυμίες, ένας θάνατος έξ άσφυξίας, και πολλοί άλλοι μικροτραυματισμοί υπήρξαν το άποτέλεσμα της φανατικώς άστικής κομμοσούρησ, στο Στάδιον του Ουόλμπλενταν.

Λαμβάνοντάς το καθένας τ' κομμοσούρη.

δόσφαιρον έν Λονδίνο, εφίσκουν ότι ό άριθμός αυτός, υπερίβηθη κατά... πολύ τόν προηγούμετόν. θά σάς φανή τώρα περίεργη και άδικαιολόγητη αυτή ή μανία των "Αγγλων διά το φούτ-μπόλ. "Εδώ πρέπει να σάς πούμε μερικά πράγματα δσον άφορά την όργάνωσι του αγγλικού φούτ-μπόλ. Και έν πρώτοις, στην "Αγγλία, υπάρχουν δύο κατηγορία συλλόγων: Οι έξ επαγγελματίας, και οι έρασιτέχναι. Δέν υπάρχει κομμία συσχέτησις μεταξύ αυτών, και ό θεατής γνωρίζει ποῦ θά παρακολουθήσει μάτς «επαγγελματίων» και ποῦ μάτς «ερασιτεχνών». "Αλλά, όπως είπαμε, είνε φυσικά καλλίτερον και άμειβονταί «πλοισιοπαδόχοι» τόν σύλλογον των! "Εκτός από τόν άρκετά παρχλόν μινιαϊόν μισθόν των λαϊκάδων και ιδιαιτέρην άμειβήν για κάθε έφάνισιν των. Προσλαμβάνονται διά «εουμολογία» από τούς συλλόγους, που μπορεί να τούς χρησιμεύσει για ολονόητε και δσοσούητε άγώνας φιλικούς, πρωταθλήματα, διεθνείς κ.λ.π. Για τούς έξ επαγγελματίας ποδοσφαιριστάς λειτουργεί έν Λονδίνο ιδιαιτέρων ταμείων συντήσεως, και άκόμη ταμείον "Αρσενάσεως.

* "Οι περίφημοι ποδοσφαιριστάς Ντρεχ Ένι άσφαλώς τά πόδια του άντι 50.000 "Αγγλικών λιρών και ό τερατοσφαιριστής "Αρσενάλ Ένι άσφαλώς αντί τού ποσού (25 εκατομμύρια δραχμ.) Λειτουργεί άκόμη στο Λονδίνο και ή ποδοσφαιρική λέσχη, ένα τεράστιον και μεγαλοπρεπές κτίριον, όμιον του όποιου δέν έχουν αί "Αθήναι, και στο όποιον συχνάζουν οι ποδοσφαιριστάι και άλλοι κεκλήμενοι. Στην Ποδοσφαιρική Λέσχη δίδεται μιά φορά το χρόνο ό μεγαλύτερος χορός μετμηφιόμενων της "Αγγλίας, που αποτελεί πραγματικό κοσμικό γεγονός. "Επειτα από όλα αυτά μπορείτε να λάβετε μιάν ιδέα τι έστι αγγλικό ποδόσφαιρο, και τά δικαιολογήσετε τόν φανατισμό των "Εγγλέζων για το ποδόσφαιρο.

ΣΑΚ.

Ο "ΓΑΤΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΕΝΝΕΑ ΟΥΡΕΣ"

Πώς ύφίσταται ακόμη στην "Αγγλία ένα μεσαιωνικόν θασανιστήριο

"Όλοι αί αγγλικοί έφημερίδες έδημοσίευσαν πρό ήμερών μίαν είδησιν καταπληκτικήν. "Ενα δικαστήριον του Λονδίνου έξέδωσε μίαν καταδικαστικήν απόφασιν που ύπενθυμίζει τόν μεσαιώνα.

Τέσσαρες νέοι, όνομαζόμενοι Χάρλεϋ, Γουλιερ, Τζέκινς και Λάνσνταλ έπαιέθησαν κατά του κασμηματοπώλου Μπουλνζν ζέ και του έκλεψαν όκτώ δακτυλίδια, συνολικής αξίας 12 χιλιάδων λιρών. Οι νεαροί αυτοί λησταί άνήκουν άπαντες είς καλώς οίκογενείας και έλαβαν πρώτης τάδεως άνατροφήν. "Ο Λάνσνταλ μάλιστα έπρόκειτο κατ' αυτάς ν' άκολουθήση την διπλωματικήν σταδιοδρομίαν.

"Η καταδική υπήρξε θαυρατή, σχεδόν άπάνθρωπος. Διότι δέν πρόκειται να κλεισθόν μόνον όί' όλίγα έτη είς την φυλάκην, αλλά δύο έξ αυτών πρόκειται να ύποστούν τήν τιμωρίαν της μαστιγώσεως με ένα ειδικόν μαστίγιον που λέγεται «γάτος με έννά ουρές». "Ο Χάρλεϋ δέ λάβη 20 μαστιγώσεως και ό Γουλιερ 15. "Όταν οι κατηγορούμενοι άκούσαν την καταδική αυήν έλπιόμυρουν.

"Η καταδικαστική αυτή άπόφασις έπροκάλεσε την γενικήν καταπληξιν είς όλον την Εύρωπην, διότι ένομιζέτο ότι ή τιμωρία αυτή είχε πρό πολλού καταργηθή είς όλα τά κράτη. "Εν τούτοις παραμένει έν ισχύι είς την "Αγγλίαν, όπου αναγράφεται και είς τόν Ποινικόν Κώδικα.

Με μόνην την διαφοράν ότι τά δικαστήρια την επιβάλλουν πολύ σπανίως.

Το σχήμα του μαστιγιού παρέμεινε το αυτό περίπου, όπως ήτο κατά τόν μεσαιώνα. "Ονομάζεται δέ «γάτος» με τις ένναι ουρές διότι αποτελείται από μίαν άδην από την όποιαν ξεκινούν 9 λαρίδες από δέρμα που χρησιμεύει διά την μαστιγώσιν.

Είς παλαιότεραν εποχήν ήσαν 9 σχοινιά είς τό άκρον των όποιων ήτο δεμένον ανά ένα κομμάτι μολύβι. Τώρα όμως είνε 9 δερματινί μινάτες, πολύ χονδροί, γεμάτοι κόμβους. "Όταν καταφέρεται με δύναμιν ό τιμωρούμενος αίσθανται δριμυτάτους πόνους. Προτού όμως ύποβληθή κανείς είς την πονινή αυήν εξέταζεται από ένα Ιατρόν, ό όποιος άποφαινεταί εάν είνε είς θέσιν να ύποσχη την μαστιγώσιν. "Εν τοιαύτη περιπτώσει ό κατ'όδικο ύποβάλλεται είς ειδικήν προετοιμασίαν, μεταξύ δέ των άλλων άλείφον το σώμα με έλαιον.

"Η τιμωρία αυτή της μαστιγώσεως ίσχυε μέχρι πρό των και είς άλλας χώρας. Είς την Τσρκικήν Ρωσίαν είχαν το κινούτο και την ναγκάικα. Τό κινούτο είνε ένα μαστίγιον αποτελούμενον από πλεγματικά δούνερα παραβλήντα είς σιδηράς αλμάς. "Η ναγκάικα ήτο το μαστίγιον

αυτήν ή μαστιγώσιν ήτο περισσότερον διαδεδομένη από την Εύρωπην και διετηρήθη πολύ περισσότερον. "Εφημερίδετο πρό πάντος έναντίον των Νέγγρων δούλων και δέν είνε άπολύτως ξεχρισθόμενον έάν καταργηθή τελείως.

Οι κοζάκοι μετεχειρίζοντο το κινούτο είς τάς έπελάσεις του ίππικού των κατά τόν διαδολήντων. Και την εποχήν έκείνην οι λοιποί Εύρωπαίοι, τρομοκρατημένοι από την προπαγάνδα που έκαμιναν οι άναρχικοί, έφρικισσαν άπλως και μόνον όταν άκούσαν να γίνεται λόγος διά το κινούτο, χωρίς να σκεφθόν ότι τά κτυπήματά του δέν είνε και τόσοσ φοδερά, αλλά άπλως χρησιμεύουν είς την διδάσιν των διαδολήτων.

Τό περίεργον είνε ότι ή Σοβιετική Κυβέρνησις χρησιμοποίησε τώρα και την ναγκάικα. Τό σχετικόν διάταγμα έδημοσίευσή τόν Μάϊον του παρελθόντος έτους. "Αλλά ό ρωσικός λαός είνε συνειδητός και τά μέσα αυτά της τιμωρίας. "Ο Μάκβικς Γκόρκι, είς τά άπομυρνεύματα του περιγράφει μίαν σκηνήν μαστιγώσεως. "Ο παπός του έπήρε μερικές βέργας, τάς έπλεξε και με τό πρόχειρον μαστίγιον που κατασκεύασε, έτιμώρησεν ένα από τά παιδιά του σπιτιού έπειδή έλέρωσε ένα τραπεζομάνθλον.

Προτού τελειώσωμεν πρέπει ν' αναφέρωμε και την "Αμερικήν. Είς την χώραν

αυτήν ή μαστιγώσιν ήτο περισσότερον διαδεδομένη από την Εύρωπην και διετηρήθη πολύ περισσότερον. "Εφημερίδετο πρό πάντος έναντίον των Νέγγρων δούλων και δέν είνε άπολύτως ξεχρισθόμενον έάν καταργηθή τελείως.

Πρό έκτον περίπου έτών είς την Ν. "Αμερικήν έδοκίμασε το μαστίγιον και ό Γαριβόλδης. Ες, τά 1834 έπολεμούσε ύπέρ της επανάστασις Ρίο Γκραντέ, που είχε έπαναστατήσει κατά της Βραζιλίας, όταν κάποτε συνελήφθη από τούς έχθρους. "Ο επί κεφαλής των Γκουαληγκά, διάταξε να ώδηγηθούν τόν Γαριβόλδην έντός του, και άφοῦ τόν έρρίπισε τόν ύπέδα λεν είς το μαρτύριον της μαστιγώσεως. Την έπομένην ό Γαριβόλδης κατάβησας να δραπέτευε και μετ' όλίγας ημέρας συνέλαβε τόν αντίπαλον στρατηγόν αιχμάλωτον. Δέν ήβλησεν όμως να τόν ώδηγήσουν ένάπιν του διά να μη ύποκινή είς τόν πειρασμόν και προθή είς άντίποινα.

"Εν τέλει, επί των ήμερών μας υπάρχει άκόμη είς την "Αμερικήν ή μαστιγώσιν όργάνωσης Κού — Κούζ — Κλάν και είνε πρόσφατον το σκάνδαλον της Μαύρης Λεγεώνας. "Αμφότερα αί όργάνώσεις αυτές, μεταχειρίζονται την μαστιγώσιν διά να τιμωρούν τούς έχθρους των ή τούς προδότας, αλλά καταδικάζονται άπνώς από τά όργανα της τάδεος.

Άνοιξιάντικες έπικαιρότητες Πώς και γιατί κελαϊδούν τά πουλιά

**Οι μικροσκοπικοί πτερωτοί
καλλιτέχναι που ύμνούν την
δόξαν της φύσεως**

Με την άνοιξη δέν ξαναρχονται μόνον τά λουλούδια, αλλά και τά πουλιά. "Ήδη από τόν Βασιλικόν Κήπον — για τούς "Αθηναίους — άκούσθηκε το μελαγχολικό και μονότονο τραγούδι του γκιώνη. Μελαγχολικό και μονότονο και χωρίς τις λαμπρές τρύλλιες, τις ώρατες νότες και τις ποικίλες άπορρώσεις του τραγουδιού των άλλων πουλιών που θάρουν, ένα-ένα, δσο πλησιάζει το καλοκαίρι, χαρμόπο δμως, διότι είνε ό προσημαστικός προάγγελός ότι τελείωσε ό χειμώνας και ή άνοιξις είνε κέπi θύραις.

"Αργότερα θά άκούσθι ό κορυβαλλός, ίδίως είς τούς άγρούς και είς τούς λόφους, που θά σκorpή τις τρύλλιες του από τά ύψη του γαλαζίου και φωτεινού αιθέρα. Τά ζεστά βράδια δέ τό άηδόνι μέσα από τις πυκνές λόχμες των δένδρων θά μαγεύη με τις άρμονικές του νότες διαθέτθι, που θά περιφέρη τις σκέψεις του κάτω από τόν έσπερο ουρανό.

Πώς τραγουδούν πράγματι τά πουλιά; "Η άλήθεια είνε ότι δέν χρησιμοποιούν ακριβώς το στόμα και τά χείλη — δηλαδή το ράμφος τους — όπως ό άνθρωπος, διά να τούσσουν και να ποικίλουν το τραγούδι τους. Οι τρύλλιες και οι νότες τους βγαίνουν δεσφίως από το ήμάνοις κτο ράμφος τους, αλλά δέν σχηματίζονται εκεί. Δέν σχηματίζονται ούτε κόν είς τόν λάρυγγα. "Ο λάρυγγς του γκιώνη π. χ. το κορυβαλλό ή το άηδονίον άποτελούν μίαν άπλην σχοιμην είς τό έπάνω μέρος του καμμού και ή γενική του κατασκευή είνε πολύ άπλοστήρη από τήν του ίδιου μας άναπνευστικού όργανου.

"Εάν παρατηρήσουμε — όπως τό κάνουν οι ειδικοί πτηνοτρόφοι — ένα πουλάκι όταν τραγουδά με όλην την έντασιν της δύναμώς του και με όλην του την όρεξιν, θά ίδουμε ότι το ράμφος του μόλις άνοίγει και ότι το τραγούδι βγαίνει από το μικρό αυτό άνοιγμα χωρίς να φαίνεται καμμία προσπάθεια από το κεφάλι ή στόν λαιμό. Τά όσα έν τήν φωνήν των πουλιών και τό όποιον καθορίζει και διακρίνει το τραγούδι του ένος από το τραγούδι του άλλου. Τά περισσότερα πουλιά έχουν στο τέλος της τραχείας έναν δούτερον λάρυγγα, τόν όποιον οι ειδικοί όνομάζουν σήρυγγα (ή κατώτερον λάρυγγα), ακριβώς εκεί όπου ή τραχεία χωρίζεται είς δύο διά να επικοινωνήσουν με τούς πνεύμονας. Τό όργανον αυτό αποτελεί ένα είδος ήχητικού θάλαμου σχηματιζόμενον από την εύρυνόμενη τραχεία, από δύο μωβίδες κρίκους, οι όποιοι εδρίσκονται είς έμειον επικοινωνών με τούς άδίκους υδς του πούλιου. Είς τό έσωτερικόν υπάρχει ένα έλαστρο διάφραγμα από λεπτό τετονιμένο δέρμα, το όποιον ύφίσταται διαφόρους κραδασμούς με τό κατά τό μάλλον ή ήττον ίσχυρόν και βρισαν πέραςμα τό άέρος και προκαλεί την ένολληγην των τόνων. Είς την άλλην έξοδον του θαλάμου αυτού υπάρχει μιά άλλη όμοια ταινία και μία τρίτη εκεί όπου έννοείται ό βρόγχος. "Αναλόγως με την κίνησιν των τριών μέχρις έπτά ζευγών μυών του περιέρου αυτού όργάνου τετονιμένα ή μαζεμένα τα δερματίνα διαφράγματα και μεταβάλλουν τόν τόνον της φωνής των πουλιών. "Υπάρχουν έπίσης δερματίνα φωνητικά χείλη, τά όποια, όπως τά δικά μας χείλη όταν σφυρίζουμε, μεταβάλλουν την κατεύθυνσι του ρεύματος του άέρος και προσποισιν και αυτά, φυσικά, είς ώριμενάν άναλογίαν το τραγούδι των πουλιών.

Αυτό είνε το μικροσκοπικόν σχεδόν όργανον με τις έλαχίστα άντιληπτές, στο γυνιδό μάτι τουλάχιστον, λεπτομέρειες του, από τις όποιες εξαρτάται όχι μόνον ό τόνισμός και ή ένναλλαγή του τραγουδιού κάθε πουλιού, αλλά και ή διαφοροποίησις του τραγουδιού των διαφόρων πουλιών. "Ο γκιώνης δηλαδή — για ν' αναφέρωμε μιά μόνον τά τρία πρώτα πουλιά, τά όποια ώνόμασας στην άρχή της μικρής αότης μελέτης — ό κορυβαλλός και τό άηδόνι έχουν διάφορο τραγούδι, διόχι έχον διάφορον σχηματικό σήρυγγον.

"Εννοείται ότι το μικρό αυτό όργανον, το όποιον είς ένα νεκρό πουλί δέν δείχνει παρά ένα μικρό κομμάτι ειδικού όσπου, δέν είνε ακριβώς έκείνο το όποιον μπορεί να δώση την έντύπωσι ότι από εκεί βγαίνει και εκεί ηχοποιείται το μελαγχολικό τραγούδι του γκιώνη, οι χαρούμενες τρύλλιες του κορυβαλλό ή οι αιμαγευτικές νότες του άηδονίου. Τό μαστήριον εφίσκείται πάλι, όπως είς τόσες άλλες έκδηλώσεις της ζωής, είς τό μυστήριον αυτό του τοῦτο της ζωής, το όποιον και μόνον κάνει ώς δσοίμενος σχηματισμός κυττάρων και ιωτών να μετατρέπεται είς θαυμάσιον μουσικόν όργανον, όπως συμβαίνει άλλως τε και είς τόν άνθρωπον.

"Εάν παρατηρήσουμε — όπως τό κάνουν οι ειδικοί πτηνοτρόφοι — ένα πουλάκι όταν τραγουδά με όλην την έντασιν της δύναμώς του και με όλην του την όρεξιν, θά ίδουμε ότι το ράμφος του μόλις άνοίγει και ότι το τραγούδι βγαίνει από το μικρό αυτό άνοιγμα χωρίς να φαίνεται καμμία προσπάθεια από το κεφάλι ή στόν λαιμό. Τά όσα έν τήν φωνήν των πουλιών και τό όποιον καθορίζει και διακρίνει το τραγούδι του ένος από το τραγούδι του άλλου. Τά περισσότερα πουλιά έχουν στο τέλος της τραχείας έναν δούτερον λάρυγγα, τόν όποιον οι ειδικοί όνομάζουν σήρυγγα (ή κατώτερον λάρυγγα), ακριβώς εκεί όπου ή τραχεία χωρίζεται είς δύο διά να επικοινωνήσουν με τούς πνεύμονας. Τό όργανον αυτό αποτελεί ένα είδος ήχητικού θάλαμου σχηματιζόμενον από την εύρυνόμενη τραχεία, από δύο μωβίδες κρίκους, οι όποιοι εδρίσκονται είς έμειον επικοινωνών με τούς άδίκους υδς του πούλιου. Είς τό έσωτερικόν υπάρχει ένα έλαστρο διάφραγμα από λεπτό τετονιμένο δέρμα, το όποιον ύφίσταται διαφόρους κραδασμούς με τό κατά τό μάλλον ή ήττον ίσχυρόν και βρισαν πέραςμα τό άέρος και προκαλεί την ένολληγην των τόνων. Είς την άλλην έξοδον του θαλάμου αυτού υπάρχει μιά άλλη όμοια ταινία και μία τρίτη εκεί όπου έννοείται ό βρόγχος. "Αναλόγως με την κίνησιν των τριών μέχρις έπτά ζευγών μυών του περιέρου αυτού όργάνου τετονιμένα ή μαζεμένα τα δερματίνα διαφράγματα και μεταβάλλουν τόν τόνον της φωνής των πουλιών. "Υπάρχουν έπίσης δερματίνα φωνητικά χείλη, τά όποια, όπως τά δικά μας χείλη όταν σφυρίζουμε, μεταβάλλουν την κατεύθυνσι του ρεύματος του άέρος και προσποισιν και αυτά, φυσικά, είς ώριμενάν άναλογίαν το τραγούδι των πουλιών.

Αυτό είνε το μικροσκοπικόν σχεδόν όργανον με τις έλαχίστα άντιληπτές, στο γυνιδό μάτι τουλάχιστον, λεπτομέρειες του, από τις όποιες εξαρτάται όχι μόνον ό τόνισμός και ή ένναλλαγή του τραγουδιού κάθε πουλιού, αλλά και ή διαφοροποίησις του τραγουδιού των διαφόρων πουλιών. "Ο γκιώνης δηλαδή — για ν' αναφέρωμε μιά μόνον τά τρία πρώτα πουλιά, τά όποια ώνόμασας στην άρχή της μικρής αότης μελέτης — ό κορυβαλλός και τό άηδόνι έχουν διάφορο τραγούδι, διόχι έχον διάφορον σχηματικό σήρυγγον.

"Εννοείται ότι το μικρό αυτό όργανον, το όποιον είς ένα νεκρό πουλί δέν δείχνει παρά ένα μικρό κομμάτι ειδικού όσπου, δέν είνε ακριβώς έκείνο το όποιον μπορεί να δώση την έντύπωσι ότι από εκεί βγαίνει και εκεί ηχοποιείται το μελαγχολικό τραγούδι του γκιώνη, οι χαρούμενες τρύλλιες του κορυβαλλό ή οι αιμαγευτικές νότες του άηδονίου. Τό μαστήριον εφίσκείται πάλι, όπως είς τόσες άλλες έκδηλώσεις της ζωής, είς τό μυστήριον αυτό του τοῦτο της ζωής, το όποιον και μόνον κάνει ώς δσοίμενος σχηματισμός κυττάρων και ιωτών να μετατρέπεται είς θαυμάσιον μουσικόν όργανον, όπως συμβαίνει άλλως τε και είς τόν άνθρωπον.

"Εάν παρατηρήσουμε — όπως τό κάνουν οι ειδικοί πτηνοτρόφοι — ένα πουλάκι όταν τραγουδά με όλην την έντασιν της δύναμώς του και με όλην του την όρεξιν, θά ίδουμε ότι το ράμφος του μόλις άνοίγει και ότι το τραγούδι βγαίνει από το μικρό αυτό άνοιγμα χωρίς να φαίνεται καμμία προσπάθεια από το κεφάλι ή στόν λαιμό. Τά όσα έν τήν φωνήν των πουλιών και τό όποιον καθορίζει και διακρίνει το τραγούδι του ένος από το τραγούδι του άλλου. Τά περισσότερα πουλιά έχουν στο τέλος της τραχείας έναν δούτερον λάρυγγα, τόν όποιον οι ειδικοί όνομάζουν σήρυγγα (ή κατώτερον λάρυγγα), ακριβώς εκεί όπου ή τραχεία χωρίζεται είς δύο διά να επικοινωνήσουν με τούς πνεύμονας. Τό όργανον αυτό αποτελεί ένα είδος ήχητικού θάλαμου σχηματιζόμενον από την εύρυνόμενη τραχεία, από δύο μωβίδες κρίκους, οι όποιοι εδρίσκονται είς έμειον επικοινωνών με τούς άδίκους υδς του πούλιου. Είς τό έσωτερικόν υπάρχει ένα έλαστρο διάφραγμα από λεπτό τετονιμένο δέρμα, το όποιον ύφίσταται διαφόρους κραδασμούς με τό κατά τό μάλλον ή ήττον ίσχυρόν και βρισαν πέραςμα τό άέρος και προκαλεί την ένολληγην των τόνων. Είς την άλλην έξοδον του θαλάμου αυτού υπάρχει μιά άλλη όμοια ταινία και μία τρίτη εκεί όπου έννοείται ό βρόγχος. "Αναλόγως με την κίνησιν των τριών μέχρις έπτά ζευγών μυών του περιέρου αυτού όργάνου τετονιμένα ή μαζεμένα τα δερματίνα διαφράγματα και μεταβάλλουν τόν τόνον της φωνής των πουλιών. "Υπάρχουν έπίσης δερματίνα φωνητικά χείλη, τά όποια, όπως τά δικά μας χείλη όταν σφυρίζουμε, μεταβάλλουν την κατεύθυνσι του ρεύματος του άέρος και προσποισιν και αυτά, φυσικά, είς ώριμενάν άναλογίαν το τραγούδι των πουλιών.

Αυτό είνε το μικροσκοπικόν σχεδόν όργανον με τις έλαχίστα άντιληπτές, στο γυνιδό μάτι τουλάχιστον, λεπτομέρειες του, από τις όποιες εξαρτάται όχι μόνον ό τόνισμός και ή ένναλλαγή του τραγουδιού κάθε πουλιού, αλλά και ή διαφοροποίησις του τραγουδιού των διαφόρων πουλιών. "Ο γκιώνης δηλαδή — για ν' αναφέρωμε μιά μόνον τά τρία πρώτα πουλιά, τά όποια ώνόμασας στην άρχή της μικρής αότης μελέτης — ό κορυβαλλός και τό άηδόνι έχουν διάφορο τραγούδι, διόχι έχον διάφορον σχηματικό σήρυγγον.

"Εννοείται ότι το μικρό αυτό όργανον, το όποιον είς ένα νεκρό πουλί δέν δείχνει παρά ένα μικρό κομμάτι ειδικού όσπου, δέν είνε ακριβώς έκείνο το όποιον μπορεί να δώση την έντύπωσι ότι από εκεί βγαίνει και εκεί ηχοποιείται το μελαγχολικό τραγούδι του γκιώνη, οι χαρούμενες τρύλλιες του κορυβαλλό ή οι αιμαγευτικές νότες του άηδονίου. Τό μαστήριον εφίσκείται πάλι, όπως είς τόσες άλλες έκδηλώσεις της ζωής, είς τό μυστήριον αυτό του τοῦτο της ζωής, το όποιον και μόνον κάνει ώς δσοίμενος σχηματισμός κυττάρων και ιωτών να μετατρέπεται είς θαυμάσιον μουσικόν όργανον, όπως συμβαίνει άλλως τε και είς τόν άνθρωπον.

Αυτό είνε το μικροσκοπικόν σχεδόν όργανον με τις έλαχίστα άντιληπτές, στο γυνιδό μάτι τουλάχιστον, λεπτομέρειες του, από τις όποιες εξαρτάται όχι μόνον ό τόνισμός και ή ένναλλαγή του τραγουδιού κάθε πουλιού, αλλά και ή διαφοροποίησις του τραγουδιού των διαφόρων πουλιών. "Ο γκιώνης δηλαδή — για ν' αναφέρωμε μιά μόνον τά τρία πρώτα πουλιά, τά όποια ώνόμασας στην άρχή της μικρής αότης μελέτης — ό κορυβαλλός και τό άηδόνι έχουν διάφορο τραγούδι, διόχι έχον διάφορον σχηματικό σήρυγγον.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

"Ο Νίκος και ό Γιώργος, τσάκωθηκαν άγρια χθές θράδυ, έξω από τό ζαχαροπλαστείο.
—"Αλήθεια; Και έγω που τούς νόμιζα άχώριστους!...
—Και ήσαν πράγματι. "Εξ άνηρωποι πέσαμε άπάντα τούς για να τούς χωρίσωμε!

—Είσαι φίλος μου, Κώστα;
—Και ρωτάς;
—Δενείσοι μου πέντε χιλιάδες, έγω να πληρώσω μιά συναλλαγματική.
—Είσαι καταληκτικός, φίλε μου. Θέλεις να σου δανείσω λεπτά για να πληρώσης ένα χρέος σου! Και με ρωτάς αν είμαι φίλος σου!...

Στό έστιατόριο.
—Μά επί τέλους, φίλε μου, γιατί κατάγεις με τόση ύπομονή προς την γαροδάρμπα;
—"Επιβλέπω το παρνεσσού μου. Τό δικό σου έχει κάνει πρό δέκα λεπτών φτερά.

Μετά τό ψώνισμα:
—Τό ψάρι που μου έδωκες τό πρωί δέν ήταν διόλου φρέσκο.
—Σ' αυτό δέν φταίω έγώ, κυρία, σάς τώδισα προχθές και δέν τό παίρνατε.

—Πολύ όμορφη ή άρραβωνιαστική σας. Σοστή Ζωγραφιά!
—Ναι, όμορλόγώ δέν θάφατε πολύ ώραία...

—"Εμπιστεύσου μου 10.000 δραχμές, θά κάνω μιά πρώτη τάδεος δουλειά.
—Χμ... ζέρεσι, ότι σ' αυτές σου τις έπιχειρήσεις σου έμπιστεύομαι μόνον κατά τό ήμισυ...
—Τότε δός μου μόνον 5.000 δραχμές.

—Θά κερδίσετε τόν πρώτο λαχού στην προσχή κλήρωσις του λαχείου. Τό θέλω πολύ καθαρά.
—Ετσι; Δέν μου κάπνιζε τότε κανένα μικρό δάνει

Η μόδα

Τά λουλούδια της μόδας

Η μόδα έννοιε έφετος εξαιρετικά τα λουλούδια. Όχι μόνο στα έμπριμέ, αλλά και ταχνητά λουλούδια στολίζουν καπέλα, ζώνες, γάντια, άκκια και... παπούτσια. Οι γυναίκες έφετος θα είνε άνθοστολίσσες, όπως τουλάχιστον δείχνει η κατατέρω περιγραφή της συνεργάτιδος ενός Παρισινού περιοδικού, που έπεσκέφθη τα μεγάλα άτελιε της μόδας και παρηκολούθησε τα διάφορα έκτεθειμένα ή έτοιμα-ζωμένα μοντέλα.

Σε μια βέστα από λαινά, άπλικάρεται μια γάστρα με λουλούδια νεκουπαρισμένη σε ντρά χρώματος μπρίκ. Από το βάζο αυτό ξεφυγουν τρία λουλούδια κεντημένα με μετάξι σε ποικίλα χρώματα. Η γάστρα είνε νεκουπαρισμένη σε ντρά ριγέ ή αν το ντρά είνε μονόχρωμο, οι ρίγες σχεδιάζονται με κέντημα.

Κ α π έ λ λ α.—Βλέπουμε άπειρες τόκες έντελές άνθισμένες, σε φόρμα χαμηλή, ή άποια όμως άνθισονται πλαγίως με φύγκους, με φύλλα, με αγκρέτες.

Τα δροσερά αυτά καπέλα πλασιώνουν έξ ίσου όραση, νεανικά και άρμα πρόσατα, υπό τόν θρον να ζέρη κανείς να διαλέξη· ά λουλούδια που ταίριαζουν σε είδος κάθε προσώπου. Η μικρή αυ-

Άνοιξιάντικα μοντέλα του Πατού, που συνδυάζουν την άπλότητα την χάριν και την κομψότητα.

Μερικές συμβουλές

Αν τα μανίκια της περιούνης μπλούζας σας από λινό, είνε κατεστραμμένα, θά έχετε έτσι μια «γκέμπ», που είνε πολύ της μόδας έφετος.

Μ' ένα φόρεμα από λαινάς μαρίν μπορείτε να έχετε μια ζώνη δερμάτινη και διάφορες άλλες ζώνες χρωματιστές με έσάρπες άσοορτί που θα δίνουν κάθε φορά στο φόρεμά σας διαφορετική εμφάνιση.

Αν ή κοψή της περιούνης σας ζακέτας τολέπρε, μετατρέψτε την έφετος σε μπολερό. Είνε πολύ μοντέρνο και πολύ νεανικό.

Έχετε πολλές γαντιούρες για το ίδιο καπέλο. Μερικές κορεσμένες γκρι-γκράντ σε διάφορα χρώματα και ει δυνατόν γάντια άσοορτί θα δίνουν την έντυπωσι ότι άλλαζετε συχνά καπέλλο και γάντια.

Με το ταγιέρ σας, έχετε τρεις μπλούζες: ή πρώτη θα είνε σεμιά για το πρωί ή δεύτερη θα είνε από λινό, γαντριμένη με δαντέλλα και ή τρίτη από άνθισμένη όργαντινα, που θα αντικαθιστά την λαμπερή μπλούζα που φορούσατε τον χειμώνα.

Φροντίζετε να φορήτε με το πρωινό ταγιέρ σας παπούτσια με χαμηλά τακούνια. Με το άπογευματινό σας φόρεμα να θάζετε παπούτσια με ψηλά τακούνια.

Αν έχετε πολλά λινά μαντήλια λευκά, κάντε τα μοντέρνα θάφοντάς τα μόνιμα σε διάφορα χρώματα ζωηρά με φωτεινά: πράσινο, ρόζ, κίτρινο, θάλασσι, λιλά. Τα μαδηλιάρικα αυτά θα γαντρίσουν θαυμάσια την τάση του ταγιέρ σας και θα είνε άσοορτί με την κορδέλλα του καπέλλου σας ή με τα γάντια σας.

Γλυκίσματα ΣΙΡΟΠΙΑ

Τα σιρόπια είνε θαυμάσια δροσιστικά ποτά, τώρα την άνοιξη. Γίνονται δε κατά δύο τρόπους: με το δόσιμο της ζάχαρης ή χωρίς βράσιμο. Πρέπει όμως ή ζάχαρη να είνε έκλεκτης ποιότητας, τα δε φρούτα από τα όποια θα πάρουμε το χυμό να είνε γλυκιά. Η ζάχαρη θα λιώση θραυόμενη μέσα στο νερό ή άπλωσ αν την προσθέσουμε μέσα στο νερό χωρίς βράσιμο.

Τα σιρόπια που γίνονται με βράσιμο, πρέπει να θράσουν σε πολύ δυνατή φωτιά γιατί αλλιώς τα δεν γίνεται καλό το σιρόπι. Φαίνεται δε ότι είνε σωστή ή αναλογία του νερού και της ζάχαρης εάν όταν στάσουμε σε ένα πιάτο μια σταγόνα γίνεται αυτή στρογγυλή και παραμορφώνεται πολύ δύσκολα.

Όταν έτοιμασθή το σιρόπι το περνάμε σις τυλιπάνι και το θάζουμε με μπουλιές τις όποιες ζεσταίνουμε προηγουμένως για να μη σπάσουν.

Τα σιρόπια άφοι γίνονται — χρησιμοποιούνται ως έξής: Βάζουμε σε ένα ποτήρι του νερού ένα δάκτυλο σιρόπι και το δάκτυλο να είνε άπλωσ στο νερό. Αν αλώμε με παγωμένο νερό ή με άελτε, πίνεται δε το ποτό αυτό πολύ εύχάριστα κατά τους ζεστούς ήμερες του χρόνου. Πολλές φορές μάλιστα προσφέρεται και με καλαμάκια της γρανίτας.

ΣΙΡΟΠΙ ΑΠΟ ΚΕΡΑΣΙΑ

Στίθετε σε μια μηχανή του πουρέ άριμα κέραςια προσθέτοντας για 300 δρά μια ζουλί (χυμό) 40 δράμια ζάχαρη. Τα ζεσταίνουμε σε μια μπασίνα άνακατώνοντας με όβληνη κουτάλα. Ξαφρίζουμε το σιρόπι μόλις άρχισή να βράζει. Έξακολουθούμε το βράσιμο επί 10 λεπτά της ώρας άκόμα, όποτε περνούμε το σιρόπι από φίλτρο και το βάζουμε σε μπουλιές θερμασμένες προηγουμένως. Το άφήνουμε να κρυώσει, το θρυλάνουμε και το διατρώμε σε μέρος δροσερό.

Άνοιξιάντικη ζακέτα εξαιρετικώς σικ, κρεασίν της λανβέν.

Οι νέες συλλογές

Μουλυνέ.—Σιλουέττα πολύ νέα, και το φόρεμα φαρδύ και «έτοφρέ». Από τις άλλες συλλογές πολλές πέττες και πλάσες στις φούστες. Βέστες πολύ κοντές και μεγάλα ρεβέρ. Μανίκια κοντά σουραμένα επάνω. Πολλές βέστες «φλοττάντ». Σύνολα έμπριμέ. Κομπιά μετάλλινα στα ταγιέρ. Το θράδυ, τρεις διαφορετικές σιλουέττες. 1ον «Φουρρά». 2ον Φορέματα Πρενέσ φαρδιά στην άκρη. 3ον Φορέματα κρινολίνο δευτέρως άυτόκρατορικής. Ντεκολτέ θάλα.

Αλιέ. Συλλογή πλούσια σε ιδέες και έμπνεύσεις. Ύφασμα πολυχρώμα. Συνδυασμοί ύφασμάτων και χρωμάτων. Βραδυά φορέματα ιδιαιτέρως ένδιαφέροντος. Φορέματα δευτέρως άυτόκρατορικής με φούστες πολύπτυχες και άλλοτε από μουσελίνας «σινεποζέ» από όργαντινά, τουλί, ή δαντέλλα. Μεγάλα νεκολτέ, ζώνες από μουρ ή φάτι. Ένα από τα πλέον χαρακτηριστικά μοντέλα της Αλιέ. Η φούστα από κρέπ-σάτεν γκριζ, κοράζ από σάτεν μπλέ, «ένκριστασούν» από σάτεν μωβ στή μέση. Τα μαπού του άνωτέρω ραπτικού οίκου είνε διαφανή.

Μαυμποσέ. Θαυμάσια συλλογή. Τέσσαρες σιλουέττες: 1ον Λεπτή και ίσια — σάν μήκος λουλούδι — κοράζ «σινεποζέ», φούστα κοντή με πέττες «άν φάου». 2ον Σιλουέττα πολύ νεανική. Κοράζ μπλουζέ, φούστα με σούρες. Μεση μικρή. 3ον Φόρεμα θραυδύ σε σχέδιο λουλουδιού από μουσελίνας πολυχρώμα. Τετάρτη σιλουέττα. Φόρεμα δίχρωμο, το κοράζ σε τόνο διαφορετικό, χρώματα που επικρατούν είνε μαύρο, άσπρο, μπλε-λαντάρι, μπλε-μαλά, κίκκινο, κερασόδι. Ύφασμα: Τούλι έμπριμέ, δαντέλλα σινρά, έμπριμέ.

Η μόδα και η δαντέλλα

Η δαντέλλα μιάς φαίνεται ντεμοντέ τα τελευταία χρόνια. Δεν την θέλαμε πιά, κάνοντας μόνο εξαίρεση για μερικές θραδυνές τουαλέττες που ήταν πάντα χαριτωμένες από δαντέλλα.

Έφετος είνε ή μεγάλη έννοουμένη της μόδας που γλυστρά παντού και παρουνισαίει ένα σωρό εύχάριστες φαντασί.

Δαντέλλες μάλινες, λινές, δαντεκερές ή — πολυτιμότερες — μεταξάτες, θρίσκονται τώρα στη διάθεση όλων μας και κάθε μια μπορεί ν' αγοράσθ με το μέτρο της δαντέλλας θέλει.

Σε μερικές συλλογές άριμένων ραπτικών οίκων έπαληβε θρησινευτικά ή μόδα της φούστας-κρινολίν. Ο νεοτερσμός αυτός δίνει εύκαιρία να χρησιμοποιηθούν δαντέλλες έσάρπες, μαλακές σε θολάν ή μπουγιόνε.

Για την ήμερη, φυσικά, μόνο ή μάλλιν δαντέλλα μπορεί να χρησιμοποιηθή.

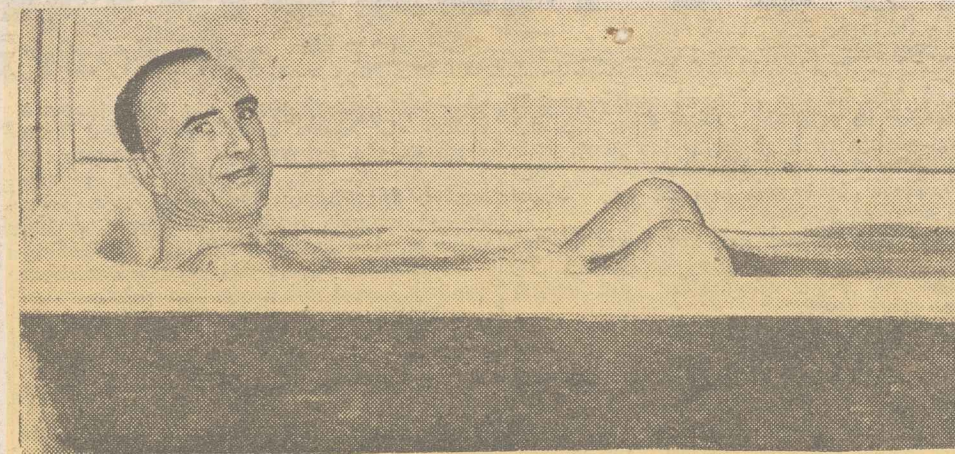
Βλέπουμε άκόμη φάριάτατες γαντιούρες ως είδος τουαλέττας από δαντέλλα σε καπέλλινες και τόκες. Η περιφημη Μαυλένε Ντήτριχ έκανε μεγάλη έντυπωσι με μια πελώρια καπέλλινά με θουάλετα από μαύρη δαντέλλα.

Έκει όμως που γίνεται ή μεγαλύτερη χρήση της δαντέλλας είνε οι μπλούζες. Σε όλες τις καινούργιες συλλογές βλέπουμε άπειρες μπλούζες άπογευματινές και θραυδές από δαντέλλα σε μεγάλα ποικίλα σχεδίων και χρωμάτων.

Οι Έλληνες αρχίζουν

—Μωρέ είνε αυτός μιά λέρα!... Έτσι χαρακτηρίζουμε έναν έπιτήδειον και Ικανόν Ρωμινόν. Δηλαδή στον τόπο μας θεωρείται προσόν ή λέρα... Πώς άρα γε έδημιουργή αυτή ή άνταυτρική συνείδησις; Είς τί όφείλεται ή πατροπαράδοτος ύδροφοβία μας; Ίσως να ευθύνονται σ' αυτό έν μέρος οι επί Τουρκοκρατίας κλέφτες και άρματοί. Αυτοί συνεταύισαν τον ήρωισμόν των με την «λερήν φουσταέλλα». Δεν μπορούσαν βέβαια να διατηρούνται και καθαρότεροι εις τα δουνά και εις τους λόγγους, όπου έζούσαν. Άλλά μοιραίως έγιναν αίτιοι ν' άποκτήσθ ή λέρα ένθικόν χαρακτήρα.

Η πλειονότης της Ρωμιοσύνης συνέγινεν μέχρι των ήμερών μας την παράδοσιν της άπλυσιας της ήρωικής έκει-

—Έχω ύπόνοιες ότι ή Καίτη μου θα κλεψή αύριο μ' αυτόν τόν άχαίρειστο, που άγασα.

—Πώς το κατάλαβες; την ρωτά.

—Το κατάλαβα, που έξήγησε, από το ότι έκαμε μπάνιο σήμερα. Αυτή ποτέ της δεν έκανε τέτοιο πράμα, χειμώνα κειρό.

Και πράγματι. Οι προβλέψεις της συνοίκου μου έδήξαν σωστές. Την έπομένη ή κόρη της άπεπειράθη να άλληλασπαχή. Άλλ' ή μητέρα άγρυπνόσε προετοιμαζόμενη από τόν... άσπλόγι-στο και τόσο άσυνείηστο μπάνιο της θυγατρής της.

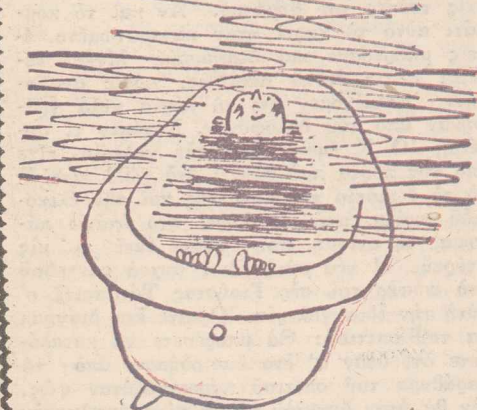
Νέοι παράγοντες ανέλαβον τόν άγώ-

να αγαπούν τὸ νερό...

νης γενεάς. Το ότι ή άρνησις της καθαριότητος του σώματος θεωρείται παρ' ήμιν ως μιά μορφή ήρωισμού, καταφανείται και εκ τού ότι ή πλατεία 'Ηρώων λέγεται και... Ψ υ ρ ρ ή.

Δέν περιφρονήσαμε άπλώς το λουτρό. Το καταπολεμήσαμε με φανατισμόν, ως κάποια βέδηλη θρησκευτικήν αίρεσιν. Το άπεκρίναμε με μιάν φρασίν έσχάτης άποτροφής: —Άρχειαστο να είνε!...

Και αυτή άκόμη ή ήθικη συνωμότησε κατά του μπάνιου. Δεν πάνε πολλά χρό-

Υδροχαής άπόλαυσις

νια, που δεν έγχαριν καμιάς έκτιμήσεως οι γυναίκες, που έπλένοντο. Οι άλλες, οι μη πλένόμενες, τις έστιγματίζαν με την ύβριν:

—Παστρικές.

Η λέξις διατηρείται και σήμερα την κακήν της έννοιαν. Τώρα, πώς συνέθη ή παστρική, το άπαράτητον αυτό στοιχείον άνθρωπισμού, να καταστήσθ ύβρις είνε από τα μεγάλα μυστήρια της φυλής. Ο εύφάντατος έλληνικός νους διείδε εις την καθαριότητα την δύθεσιν κοκοτισμό. Πλένεται, άρα είνε κοκότα. Κάτω λοιπόν το μπάνιο έν όνόματι της ήθικης.

Έχει διατυπωθή ή ύπόνοια, ότι και ή θρησκεία έστράφη κατά του λουτρού. Υπάρχουν οι ύποστηρίζοντες, ότι δεν πλένονται, από φόβον μηπως άμαρτίσουν θυγάζοντες το μύρο της θωφιστάως των. Και αυτή μὲν είνε μιά άπομνη μάλων γιουμοριστική. Υπάρχουν όμως και θεούτεροι λόγοι, από τους όποιους καταφανείται ή αντίθεσις των θρησκευτικών δοξασιών, προς το λουτρόν, καθ' όλον τόν μεσαιώνα. Η έντολή του Χριστού, να μεριμνάνον περισσότερο για την ψυχήν, παρά για το σώμα, παρερμηνεύθη εις έάρος που πάντα της καθαριότητος. Ο μεσαιωνικός άσκητισμός κατέδικασε κάθε άνεισι του σώματος και πρώτα από όλα το λουτρόν.

Ο μεσαιών περνά έν τη κυριολεξία... αέροχοις ποσίν. Και αύτοί οι πύργων των φουδουάρχων και τα άνάκτορα θασυλέων άγασουν και την στοιχειώδη έστω έγκατάστασιν λουτρού. Ο λαμπρότερος γαλλικός αιών έπισκιάζεται από το σκούρο χρώμα της άπλυσιας. Είνε ο «χρυσός αιών» των φθειρών, οι όποιες κατορθώνουν τον μεγαλειότερον άθλον της ιστορίας των: Έξοντώνουν Έναν Βασιλέα...

Το άπλυτον γυναικείον σάμα Ικανοποιεί μιάν αισθησιακήν διαστροφήν. Άκουσα σύγχρονον νέον, φίλον μου

μάλιστα να λέγη: —Έγνώρισα μιά μικρή έργατιουλα, σπουδαίο πράμα! Καθώς είνε λιγάκι θρώμικο το άφιδότιμο, με ξετρελλαίνει...

Τι να τού πής; Γούστα είνε αυτά. Δεν μπορείς να τόν παρζήτηγής, όταν μάλιστα ζέρης ότι παρόμοια συγκίνησιν έδοκίμασε και ένας άρχοντας κάποτε. Περνώντας από ένα χωριό είδε μιά χωριατοπούλα και τού έκαμαν εξαιρετικήν έντύπωσιν τα άπλυτα θέληγτρα της.

Οι άνθρωποι του έσπευσαν να έκτελέσουν την διαταγήν. Έπήγαν στην χωριατοπούλα και της είπαν: —Ετοιμάσου, πλύσου, καθαρίσου, να σε πάμε στόν άρχοντα.

Η κακομοίρα ή νέα έτασκήτισε να πλύνη όσο μπορούσε καλλίτερα. Όταν όμως την έπαρουσίασαν εις τόν άρχοντα, αυτός έννοιωσε όλο του το πρώτον ένδιαφέρον για δαύτην, να εξατιμίσθ μονομιάς:

—Έτσι που έπλύθηκες, της είπε, δεν είσαι πιά ή χωρική, που πρωτοείδα.

Ο άρχοντας έπαυσε να βρίσκη την χωριατοπούλα νύστιμη. Μόλις αυτή έχασε την... σάλτσαν της άπλυσιας.

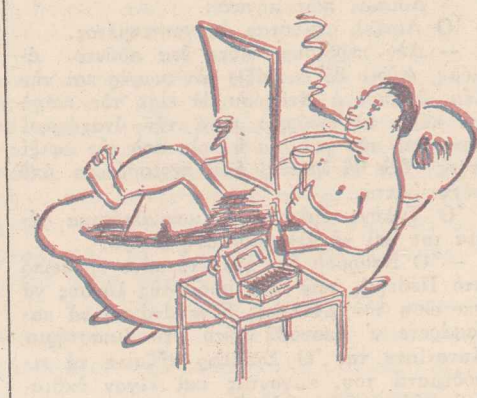
Περιττόν να πούμε, ότι για τόν πολιτισμένο κόσμο σήμερα δεν υπάρχει ζή-να ή δύο δωμάτια με κουζίνα. Προχέει δε έδαμάτισε στη σκάλα μιά συννοικός μου, ή όποια έχει κορίτσι της πατρικής και μάλιστα έρωτευμένο με ένα νέον, και μου είπε:

Νεράιδες του γιαιού... Στιγμιότυπα από τις έλληνικές πλάξ έπου άποβήνεται ή χαρά του νερού...

να ύπέρ του λουτρού. Και πρώτον οι πολυκατοικίες. Τα πολιτισμένα αυτά σπιτία έχουν εις όλα τα διαμερίσματά των πλήρη και σύγχρονον έγκαταστάσιν μπάνιου. Είθε να παίξη ή πολυκατοικία ρόλον κολυμβήθρας του Σιλωάμ, όπου θα καθαρίσθ τόν ρύπον της ή φυλή!...

Η στήν κατά τα τελευταία έτη γνωριμία μας με την θάλασσαν, είνε ένας σπουδαίος επίσης παράγονς ύπέρ της σωματικής μας καθαριότητος. Τα μπαιν

Το κομψό στο μπάνιο

μύτ είνε μια έντυχός μόδα και ως μόδα απέκτησαν πλείστους και μανιώδεις όπαδούς. Η θάλασσα μεταβάλλεται το καλοκαίρι εις μιάν τεραστίαν, κοινήν μανιέρα.

Εις το μέταπον της καθαριότητος προστίθεται και το ένδιαφέρον της Κυβερνήσεως, ή όποια έχει άποφασίσει την ίδρυσιν λαϊκών λουτρον. Όταν γίνουν και τα λουτρά αυτά, δεν θα είμαστε καθόλου δικαιολογημένοι, να διατηρούμε έστω και επί ελαχίστας ήμερας τόν χειτώνα της σωματικής άκαθαρσίας. Άς τόν παραβίδωμεν συχνότατα εις την έκμυθέντιν του ασπυμνίου.

Πάντως θα περάσουν αρκετά άκόμη χρόνια, μέχρις ότου έπιτύχον και οι κατώτερες λαϊκές τάξεις πλήρη κατάκτησιν του λουτρού. Σήμερα το λουτρόν θεωρείται ως πολυτέλεια, όπως και κατά την έποχήν του Φτωχοπαρόχου. Θα θυμάσθ το έμμετρον παράπονον τού πεναλέου έκείνου ανθρώπου των γραμμάτων, ο όποιος ζήλευε τόν πλούσιον, διότι «λουτρίκεται άπας της έβδομάδας»...

Περιβάλλει πολλή άκόμη λέρα το Ρωμέικο. Αποδείξει ότι τα χειρογράφα μου, με τα όποια έπεχείρησα κατά τροπονών και — όμολογώ — αρκετά είδεχθ να άνασταρώ τόν ρύπον, έγγιναν στο τέλος... έρωμικά. Ζητώ συγγνώμην από τους άναγνώστες, που τα παραβίδω εις την δημοσιότητα, χωρίς να τα περάσω προηγουμένως από το λουτρόν της καθαρεύουσας και πειδ άσπίλου έκφράσεως.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

